

Hồ sơ Á thần

Contents

Hồ sơ Á thần	1
1. Chương 01 Phần 1	1
2. Chương 01 Phần 2	6
3. Chương 02 Phần 1	12
4. Chương 02 Phần 2	17
5. Chương 03	24
6. Chương 04	30
7. Chương 05	37
8. Chương 06 (hết)	43

Hồ sơ Á thần

Giới thiệu

1. Dành tặng Otto và Noah, những người cháu á thần của tôi Gửi các á thần trẻ tuổi, Nếu các bạn d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-so-a-than>

1. Chương 01 Phần 1

I. Percy Jackson và chiếc xe ngựa bị đánh cắp

Tôi đang ở lớp khoa học thì nghe thấy những tiếng ồn ào bên ngoài.

Như thể một ai đó đang bị tấn công bởi một loại gia cầm nào đó, và tin tôi đi, tôi đã từng ở trong tình huống đó trước đây. Dường như không ai khác chú ý tiếng ồn đó. Chúng tôi đang làm thí nghiệm, vì thế mọi người đều đang chuyện trò, thế nên không khó gì khi tôi đến bên cửa sổ rồi vờ như mình đang rửa cốc thí nghiệm và nhìn ra ngoài.

Tôi khá tin chắc rằng có một cô gái đang ở trong hẻm nhỏ gần trường, với thanh kiếm cầm trên tay. Cô ấy cao và vạm vỡ như một cầu thủ bóng rổ, với mái tóc nâu xoăn sợi, quần jeans, giày lính và áo khoác denim. Cô ấy như đang đối đầu với một bầy chim đen có kích thước của những con quạ. Lông chim nhú ra ở một vài nơi trên bộ áo quần của cô ấy. Một vết cắt đang rỉ máu ở phía trên mắt trái. Khi tôi nhìn thấy, một trong số các con chim đó bắn ra một cái lông như một mũi tên lên vai cô ấy. Cô ấy cất tiếng nguyên rủa và chém mạnh vào nó, nhưng nó đã bay đi.

Không may, tôi nhận ra cô gái đó. Đó là Clarisse, kẻ thù cũ của tôi từ trại của á thần. Clarisse sống quanh năm ở Trại Con Lai. Tôi không hiểu cô ấy đang làm cái quái gì ở Upper East Side ngay giữa một ngày học bình thường này, nhưng ắt hẳn cô ấy đang gặp rắc rối. Cô ấy sẽ không thể chống cự được lâu.

Tôi đã làm điều duy nhất mình có thể.

“Cô White,” tôi nói, “Em có thể đi đến phòng vệ sinh không ạ? Em thấy buồn nôn.”

Bạn biết các giáo viên đã nói cho bạn từ làm ơn có phép màu như thế nào? Điều đó không đúng. Từ có phép màu là từ nôn. Nó sẽ giúp cho các bạn ra khỏi lớp nhanh hơn bất cứ điều nào khác.

“Đi nhanh đi!” cô White nói.

Tôi chạy nhanh ra cửa lớp, cởi bỏ kính bảo hộ, găng tay và tạp dề của phòng thí nghiệm. Tôi lấy ra vũ khí tốt nhất của mình – cây bút có tên Thủy Triều.

Không ai chặn tôi lại trên hành lang. Tôi thoát ra ở cửa phòng thể dục. Tôi ra đến căn hẻm nhỏ vừa lúc nhìn thấy Clarisse tát một con chim ma quỷ bằng má bên của thanh kiếm như thể cô ấy vừa đánh một cú home run vậy. Con chim đó kêu quác quác và bay xoáy đi, va mạnh vào bức tường gạch và trượt xuống một cái thùng rác. Vẫn còn đến gần một tá con chim đang tụ lại quanh cô ấy.

“Clarisse!” tôi hét lên.

Cô ấy liếc nhìn tôi với vẻ mặt kinh ngạc. “Percy? Cậu đang làm gì...?”

Cô ấy bị cắt ngang giữa chừng bởi một loạt mũi tên lông chim bay vèo trên đầu và đâm xuyên trên vách tường.

“Đây là trường học của tớ,” tôi đáp.

“May cho tôi nhỉ,” Clarisse cầu nhàu, nhưng quá bận để phàn nàn quá nhiều.

Tôi mở nắp cây bút máy, nó biến thành một thanh kiếm bằng đồng dài gần một mét, và tham gia vào cuộc chiến, chém mạnh vào những con chim và làm chệch hướng những chiếc lông bằng lưỡi kiếm. Clarisse và tôi cùng đánh và chém mạnh cho đến khi tất cả những con chim chỉ còn lại một đồng lông trên mặt đất.

Cả hai chúng tôi đều thở gắt. Tôi có một vài vết xước, nhưng không nghiêm trọng. Tôi lôi một mũi tên lông chim ra khỏi cánh tay. Nó không sâu lắm. Tôi sẽ ổn nếu nó không có độc. Tôi lấy một túi nhỏ có chứa bánh thánh ra khỏi túi áo khoác, nơi tôi vẫn giữ nó cho những trường hợp khẩn cấp, chia nó thành hai phần, sau đó đưa một ít cho Clarisse.

“Tôi không cần sự giúp đỡ của cậu,” cô ta lườm bàu, nhưng cũng đưa tay cầm lấy bánh.

Chúng tôi ăn một vài miếng – không quá nhiều, vì thức ăn của các vị thần có thể đốt bạn thành tro nếu bạn dùng quá nhiều. Dù sao đi nữa, chỉ trong một vài giây các vết cắt và bầm tím của chúng tôi đã biến mất.

Clarisse bọc thanh kiếm của mình lại và cởi áo khoác denim ra. “Ừm... gặp lại cậu sau.”

“Chờ đã!” tôi nói. “Cậu không thể bỏ đi như thế được.”

“Dĩ nhiên là tôi có thể.”

“Có chuyện gì đang xảy ra vậy? Cậu đang làm gì ở cách xa trại như thế? Tại sao những con chim quái quỷ đó lại đuổi theo cậu thế?”

Clarisse đẩy mạnh tôi, hay có ý định làm thế. Tôi đã quen với các mảnh khoe của cô ấy. Tôi chỉ việc bước sang một bên và để cô ấy bước loạng choạng qua khỏi người tôi.

“Thôi nào.” tôi nói. “Cậu gần như bị giết ở trường tớ. Điều đó khiến tớ phải có trách nhiệm về việc đó.”

“Không phải thế!”

“Hãy để tớ giúp.”

Cô ấy run rẩy hít vào. Tôi có cảm giác cô ấy cực kỳ muốn đâm vào mặt tôi, nhưng cùng lúc có một sự tuyệt vọng trong ánh mắt của cô ấy, như thể cô ấy đang gặp chuyện gì đó cực kỳ cực kỳ rắc rối vậy.

“Đó là các anh trai tôi.” nói. “Họ đang chơi khăm tôi.”

“Ồ,” tôi nói, chẳng ngạc nhiên chút nào. Clarisse có rất nhiều anh chị em ở Trại Con Lai. Tất cả bọn họ đều chơi khăm lẫn nhau. Tôi đoán điều đó là hiển nhiên vì xét cho cùng họ là con trai và con gái của thần chiến tranh, thần Ares. “Người anh nào? Sherman? Mark?”

“Không.” cô ấy nói, giọng cô ấy nghe có vẻ sợ hãi hơn nhiều so với những lần trước đây tôi được nghe cô ấy nói. “Đó là những người anh bất tử của tôi, Phobos và Deimos.”

Chúng tôi ngồi trên ghế dài ở công viên khi Clarisse kể cho tôi nghe về câu chuyện. Tôi không quá lo lắng về việc quay trở lại trường. Cô White sẽ cho là y tá đã cho phép tôi về nhà, và tiết thứ sáu là tiết tự học. Thầy Bell không bao giờ điểm danh.

“Vậy để tớ làm rõ chuyện này nhé,” tôi nói. “Cậu lấy chiếc xe của cha cậu để đưa xe, và giờ nó đang biến mất.”

“Nó không phải là xe hơi.” Clarisse lườm bâu. “Đó là chiếc xe đua trong chiến tranh! Và ông ấy bảo tôi mang nó ra ngoài. Kiểu như... một bài kiểm tra vậy. Tôi có nhiệm vụ phải đưa nó quay lại lúc mặt trời lặn. Nhưng...”

“Anh trai cậu đã cướp xe của cậu.”

“Đã cướp xe ngựa đua của tôi,” cô ấy nhắc lại cho đúng. “Họ là những người đánh xe ngựa đáng yêu của ông ấy, cậu thấy đấy. Và họ không thích người khác đánh xe ngựa. Vì thế họ đã cướp xe ngựa từ tôi và đuổi tôi đi bằng những con chim phóng tên ngu ngốc đó.”

“Những con vật cưng của cha cậu sao?”

Cô ấy gật đầu một cách đáng thương. “Chúng bảo vệ đền thờ của ông ấy. Dù sao đi nữa, nếu tôi không tìm ra được cỗ xe đua...”

Cô ấy trông như thể mình sắp sửa mất nó vậy. Tôi không thể chỉ trích cô ấy. Tôi đã nhìn thấy cha cô ấy, thần Ares, nổi điên trước đây, và nó không phải một cảnh tượng đáng yêu cho lắm. Nếu Clarisse phụ lòng mong đợi của ông ấy, ông ấy sẽ áp dụng hình phạt cực kỳ ghê gớm. Cực kỳ ghê gớm.

“Tớ sẽ giúp cậu,” tôi nói.

Cô ấy quắc mắt nhìn tôi. “Sao lại là cậu? Tôi không phải là bạn cậu.”

Tôi không thể cãi lại về điều đó. Clarisse đã từng đối xử tệ với tôi hàng triệu lần, nhưng tuy thế, tôi không thích ý tưởng cô ấy hay ai khác bị thần Ares đập như tử. Tôi đang cố nghĩ cách giải thích điều đó với cô ấy thì giọng nói của một cậu trai vang lên, “Eo, nhìn kìa, tớ nghĩ cô ta đang khóc.”

Một anh chàng chải chuốt đang đứng tựa vào cột điện thoại. Anh ta mặc một chiếc quần jeans nhàu nát, áo phông đen, một chiếc áo khoác bằng da cùng một cái khăn rằn được bọc trên đầu anh ta. Một con dao được nhét vào dây thắt lưng. Đôi mắt của anh ta có màu của những ngọn lửa.

“Phobos.” Clarisse cuộn tay mình lại thành nắm đấm. “Chiếc xe ngựa ở đâu, đồ khốn?”

“Em đã đánh mất nó,” anh ta trêu cô. “Đừng hỏi anh.”

“Đồ khốn...”

Clarisse rút kiếm ra và tấn công, nhưng Phobos biến mất khi cô ấy vung kiếm, và lưỡi kiếm của cô ấy cắm vào cột điện thoại.

Phobos xuất hiện ở ghế dài kế bên cạnh tôi. Anh ta đang cười, nhưng ngừng lại khi tôi chìa đầu thanh kiếm Thủy Triều vào họng anh ta.

“Tốt hơn hết anh nên trả lại chiếc xe ngựa đưa đó,” tôi nói với anh ta, “trước khi tôi nổi điên lên.”

Anh ta nhếch mép cười và cố tỏ ra cứng rắn, hoặc tỏ vẻ cứng rắn như khi bạn bị chìa kiếm vào cổ họng. “Cậu bạn trai bé nhỏ này là ai thế, Clarisse? Hiện mày phải cần người khác giúp mình chiến đấu sao?”

“Cậu ta không phải là bạn trai em!” Clarisse giật mạnh thanh kiếm của mình ra khỏi cột điện thoại.

“Cậu ta thậm chí không phải là bạn em nữa. Cậu ta là Percy Jackson.”

Có điều gì đó biến đổi trong vẻ mặt của Phobos. Anh ta nhìn có vẻ ngạc nhiên, thậm chí còn run sợ.

“Con trai của thần Poseidon ư? Người đã khiến cho Cha phải tức điên sao?Ồ, điều này quá tốt, Clarisse. Mày hiện đang cặp kè với kẻ thù không đội trời chung sao?”

“Em không cặp kè với cậu ta.”

Đôi mắt của Phobos biến thành màu đỏ tươi.

Clarisse hét lớn. Cô ấy đánh mạnh vào không khí như thể cô ấy đang bị những con bọ vô hình tấn công. “Làm ơn, không!”

“Anh đang làm gì với cậu ấy thế?” tôi gắng hỏi.

Clarisse lùi lại về phía đường đi, điên cuồng vung thanh kiếm của mình

“Ngừng lại!” tôi nói với Phobos. Tôi ấn sâu hơn mũi kiếm của mình vào họng anh ta, nhưng anh ta dễ dàng biến mất, sau đó xuất hiện lại ở cột điện thoại.

“Đừng kích động thế, Jackson.” Phobos nói. “Ta chỉ đang cho con bé thấy những gì mà nó sợ hãi nhất.”

Ánh sáng trong mắt anh ta biến mất.

Clarisse đổ sập người xuống, thở một cách nặng nhọc. “Đồ... khốn,” cô ấy hỏn hển nói. “Ta sẽ... ta sẽ tính sổ với mày.”

Phobos quay về phía tôi. “Mày thì sao, Percy Jackson? Điều gì làm mày sợ hãi? Tao sẽ tìm ra, mày biết không? Tao luôn luôn làm được điều đó.”

“Trả cỗ xe ngựa lại đây.” Tôi cố giữ giọng thật bình thản. “Tôi đã từng đối đầu với cha anh. Anh không làm tôi sợ đâu.”

Phobos cười lớn. “Không gì sợ hãi nhưng lại sợ chính nó. Đó không phải là những gì mọi người thường hay nói sao? Ừm, để ta cho mày biết một bí mật nhỏ nhé, con lai. Ta chính là sự sợ hãi. Nếu mày muốn tìm cỗ xe ngựa, hãy đến mà lấy lại nó. Nó nằm ở phía bên kia con sông. Mày sẽ tìm thấy nó ở nơi những con vật hoang dã bé nhỏ sinh sống – là nơi mà mày thuộc về.”

Anh ta búng tay và biến mất trong làn hơi màu vàng.

Giờ, tôi phải nói điều này với các bạn, tôi đã gặp rất nhiều các tiểu thần và quái vật mà tôi không thích, nhưng Phobos là người tôi ghét nhất. Tôi không thích những kẻ chuyên bắt nạt người khác. Tôi chưa bao giờ nằm trong nhóm xuất sắc của trường, vì thế tôi dành phần lớn thời gian của mình chống lại những đứa to xác thích bắt nạt ở trường, những đứa cố đe dọa tôi và các bạn tôi. Cái cách Phobos cười tôi và làm cho Clarisse đổ sập người xuống chỉ bằng cách nhìn vào cô ấy... Tôi muốn dạy cho gã đó một bài học.

Tôi giúp Clarisse đứng lên. Khuôn mặt cô ấy đầm đìa mồ hôi.

“Giờ cậu đã sẵn sàng đón nhận sự giúp đỡ chưa?” Tôi hỏi.

Chúng tôi lên tàu điện ngầm, tiếp tục đề phòng nhiều vụ tấn công hơn, nhưng không ai làm phiền chúng tôi cả. Trên đường đi, Clarisse kể cho tôi nghe về Phobos và Deimos.

“Họ là các tiểu thần,” cô ấy nói. “Phobos là thần hãi. Deimos là thần của sự khiếp sợ.”

“Có gì khác nhau?”

Cô ấy cau mày. “Deimos lớn hơn và xấu xí hơn, tôi đoán vậy. Anh ta rất giỏi làm cho đám đông khiếp sợ. Phobos thì giỏi hơn, như, chỉ làm một cá nhân sợ hãi. Anh ta có thể chui vào bên trong đầu cậu.”

“Đó là nơi người ta có được từ nỗi ám ảnh phải không?”

“Ừm,” cô ấy cau mày. “Anh ta rất tự hào về điều đó. Tất cả các nỗi ám ảnh đều được đặt theo tên anh ta. Thằng khốn.”

“Thế tại sao họ không muốn cậu đánh xe ngựa thế?”

“Vì việc đó thường là một lễ nghi dành cho các cậu con trai của thần Ares khi họ được mười lăm tuổi. Tôi là đứa con gái đầu tiên được trao cho việc đó trong một quãng thời gian dài.”

“Tốt cho cậu.”

“Hãy nói điều đó với Phobos và Deimos. Họ ghét tôi. Tôi phải lấy lại được cỗ xe ngựa quay trở lại đền thờ.”

“Đền thờ nằm ở đâu?”

“Cầu tàu 86. Con tàu có tên Intrepid.”

“Ồ.” Điều đó giúp tôi hiểu ra nhiều điều, giờ tôi nghĩ về điều đó. Tôi chưa bao giờ thực sự lên một con tàu sân bay cũ, nhưng tôi biết người ta sử dụng nó như một vài kiểu bảo tàng quân sự. Nó ắt hẳn có một mớ đủ các loại súng, bom và các thiết bị gây nguy hiểm khác. Chỉ là một nơi mà một vị thần chiến tranh muốn lang thang ở đó.

“Chúng ta có bốn giờ trước khi mặt trời lặn,” tôi đoán. “Khoảng chừng đó là đủ thời gian nếu chúng ta có thể tìm được cỗ xe ngựa.”

“Nhưng Phobos có ý gì khi nói ‘trên mặt nước’? Chúng ta đang ở trên một hòn đảo, vì thần Zeus. Điều đó có nghĩa nó có thể ở bất cứ hướng nào.”

“Anh ta còn nói điều gì đó về động vật hoang dã,” tôi nhớ lại. “Những con vật hoang dã bé nhỏ.”

“Vườn bách thú ư?”

Tôi gật đầu. Một vườn bách thú trên mặt nước có thể là một nơi ở Brooklyn, hoặc có lẽ... một nơi nào đó khó có thể đi đến được, có những con vật hoang dã bé nhỏ. Một nơi mà sẽ chẳng có ai nghĩ đến đó để tìm kiếm cỗ xe ngựa.

“Đảo Staten,” tôi nói. “Ở đó có một vườn bách thú nhỏ.”

“Có lẽ thế,” Clarisse nói. “Nghe như có vẻ đó là một nơi nào đó mà Phobos và Deimos giấu giếm cái gì đó, Nhưng nếu chúng ta sai...”

“Chúng ta không có thời gian để sai.”

Chúng tôi xuống tàu ở Quảng trường Thời đại và bắt chuyến tàu Number I, có ga cuối là bến phà.

Chúng tôi lên chuyến phà đến Đảo Staten vào lúc ba giờ ba mươi, cùng với hàng tá du khách khác, những người túm tụm lại ở các rào chắn ở tầng trên, chụp vội các bức ảnh khi chúng tôi đi ngang qua tượng Nữ Thần Tự Do.

“Ông ta lấy mẹ mình làm mẫu cho bức tượng này,” tôi nói, ngược nhìn lên bức tượng.

Clarisse cau mày nhìn tôi. “Ai cơ?”

“Bartholdi,” tôi nói. “Người đã tạo ra bức tượng Nữ Thần Tự Do. Ông ấy cũng là con trai của nữ thần Athena, và ông đã thiết kế nó giống hệt mẹ mình. Đó là những gì mà Annabeth đã kể cho tớ.”

Clarisse đảo tròn mắt. Annabeth là một người bạn tốt của tôi và là một người cực kỳ ham thích những gì liên quan với kiến trúc và các công trình kỷ niệm. Tôi đoán những thông tin mang tính trí thức của cô ấy đôi khi cũng ám ảnh đối với tôi.

“Vô dụng,” Clarisse nói. “Nếu nó không giúp cho cậu được gì trong khi cậu chiến đấu, nó là những thông tin vô dụng.”

Tôi có thể tranh cãi với cô ấy điều đó, nhưng chiếc phà đột nhiên trông trơn tru như thể nó va phải đá ngầm vậy. Khách du lịch đổ nhào tới trước, va đập cả vào nhau. Clarisse và tôi chạy nhanh tới phía đầu mũi phà. Mặt nước bên dưới chúng tôi bắt đầu sôi lên. Rồi đầu của một con rắn biển lộ lên từ mặt vịnh.

Con quái vật to ít nhất cũng bằng với chiếc phà. Nó có màu xám và màu xanh lá, cái đầu trông giống một con cá sấu với hai hàm răng sắc nhọn. Nó có mùi... ồm, giống như thứ gì đó vừa mới nổi lên từ bên dưới Vịnh New York. Cười trên cổ nó là một gã to lớn trong bộ giáp Hy Lạp màu đen. Khuôn mặt hắn ta được phủ bởi các vết sẹo cực kỳ xấu xí, và một cây lao trên tay.

“Deimos!” Clarisse hét lớn.

“Chào em gái!” Nụ cười của hắn ta tệ gần như con rắn biển vậy. “Muốn chơi không?”

Con quái vật rống lên. Các hành khách la hét và chạy tán loạn. Tôi không biết chính xác họ thấy được gì. Màn Sương Mù thường ngăn những người thường không nhìn thấy được các con quái vật trong hình dáng thật của chúng, nhưng cho dù họ có nhìn thấy được bất cứ điều gì, chúng ắt hẳn rất kinh khủng.

“Để họ yên!” tôi hét lớn.

“Hay cái gì hả, con trai của thần biển?” Deimos cười nhếch mép. “Anh trai ta nói rằng mày là một đứa nhu nhược! Ngoài ra, tao thích sự kinh hoàng. Tao sống với sự kinh hoàng!”

Anh ta thúc con rắn biển húc đầu nó vào con phà, làm cho cả chiếc phà lắc lư lùi lại. Tiếng chuông báo động vang lên. Các hành khách ngã nhào nhào lên nhau khi cố trốn thoát. Deimos cười một cách sung sướng.

“Là như vậy sao,” tôi cầu nhàu. “Clarisse, bám chặt vào.”

“Gì?”

“Bám chặt vào cổ tôi. Chúng ta sẽ cười sảng.”

Cô ấy không phản đối. Cô ấy bám chặt vào tôi, và tôi nói. “Một, hai, ba... Nhảy!”

Chúng tôi nhảy khỏi từ boong trên xuống và rơi thẳng xuống vịnh, nhưng chúng tôi chỉ ở dưới nước trong khoảnh khắc. Tôi cảm thấy sức mạnh của biển cả đang dâng tràn khắp cơ thể. Tôi điều khiển nước cuộn xoáy bao quanh tôi, tạo thành một lực cho đến khi chúng tôi được đẩy lên khỏi vịnh trên đỉnh một vòi nước cao chín mét. Tôi hướng chúng tôi về phía con quái vật.

“Cậu nghĩ cậu có thể xử lý Deimos không?” Tôi hét lớn với Clarisse.

“Tôi đang làm đây!” cô ấy nói. “Hãy đưa tôi tới đó trong bán kính khoảng ba mét.”

2. Chương 01 Phần 2

Chúng tôi hướng về phía con quái vật. Ngay khi nó nhe ra hàm răng nanh, tôi đổi hướng đi của dòng nước về một bên con quái vật, và Clarisse nhảy xuống. Cô ấy đâm sầm vào Deimos và cả hai người họ ngã xuống biển.

Con rắn biển đuổi theo tôi. Tôi nhanh chóng điều khiển cột nước đối mặt với nó, sau đó tập trung tất cả sức mạnh của tôi và điều khiển dòng nước ngày càng cao hơn.

Whooom!

Mười ngàn ga-lông nước mặn đâm sầm vào con quái vật. Tôi nhảy lên đầu nó, mở thanh Thủy Triều, và chém mạnh vào cổ nó với tất cả sức mạnh của mình. Con quái vật rống lên. Máu xanh phọt mạnh ra từ vết thương, và con vật chìm vào bên dưới những lớp sóng.

Tôi lặn xuống bên dưới mặt nước và nhìn nó lù lại vào dưới vùng biển mở rộng. Đó là một điều tốt của rạn biển: chúng là những bé con bé bự khi nó bị tổn thương.

Clarisse nổi trên mặt nước kế bên tôi, thổi phù phù và ho sặc sụa. Tôi bơi về phía cô ấy và nắm chặt cô ấy.

“Cậu tóm được Deimos không?” tôi hỏi.

Clarisse lắc đầu. “Thằng khốn đó biến mất khi bọn tôi đang vật lộn. Nhưng tôi chắc chúng ta sẽ sớm gặp lại hần ta thôi. Cả Phobos nữa.”

Các du khách vẫn tiếp tục chạy quanh chiếc phà trong sự hoảng hốt, nhưng dường như không ai bị tổn thương. Con phà dường như cũng không hư hại gì. Tôi quyết định chúng tôi không nên quanh quẩn ở đây nữa. Tôi giữ chặt tay Clarisse và điều khiển sóng biển đưa chúng tôi về hướng Đảo Staten.

Ở phía Tây, mặt trời đang lặn dần xuống phía trên mặt biển Jersey. Chúng tôi đang cạn dần thời gian.

Tôi chưa bao giờ ở lâu trên Đảo Staten, và tôi nhận ra rằng nó lớn hơn nhiều lần so với những gì tôi đã nghĩ và chẳng có gì vui thú để xem. Các con đường quanh co đầy rối rắm, và mọi thứ dường như ở trên đồi. Cả người tôi khô ráo (tôi chưa bao giờ bị ướt khi ở trong biển trừ khi tôi muốn điều đó) nhưng áo quần Clarisse vẫn còn ướt nhẹp, vì thế cô ấy để lại những dấu chân nhớp nhúa trên khắp vỉa hè, và người lái xe buýt sẽ không để chúng tôi lên xe.

“Chúng ta sẽ không bao giờ tìm được nó đúng giờ,” cô ấy thở dài.

“Hãy ngừng ngay cách nghĩ như thế đi.” Tôi cố tỏ ra lạc quan, nhưng tôi cũng đang bắt đầu có những nghi ngờ như thế. Tôi ước chúng tôi có quân tiếp viện. Hai á thần chống lại hai vị tiểu thần không phải là một trận chiến cân sức, và khi chúng tôi cùng đối mặt với cả Phobos và Deimos, tôi không chắc họ sẽ làm gì với chúng tôi. Tôi vẫn nhớ những gì Phobos đã nói: Mày thì sao, Percy Jackson? Điều gì làm mày sợ hãi? Tao sẽ tìm ra, mày biết không.

Sau khi lê bước được nửa hòn đảo, qua rất nhiều ngôi nhà ngoại ô và một vài nhà thờ và một tiệm McDonald, cuối cùng chúng tôi nhìn thấy một biển hiệu có chữ “Vườn bách thú”. Chúng tôi rẽ qua một khúc quanh và đi theo con đường cong với một vài cánh rừng ở một bên cho đến khi chúng tôi đến được cổng ra vào.

Quý cô ở quầy bán vé nhìn chúng tôi đầy nghi ngờ, nhưng nhờ ơn các vị thần tôi có đủ tiền mặt để giúp chúng tôi vào được bên trong.

Chúng tôi đi quanh nhà của loài bò sát, và Clarisse ngừng lại giữa đường.

“Nó ở đó.”

Cỗ xe đang đỗ tại đường giao nhau giữa khu vực nuôi dưỡng con non và hồ rái cá biển: một cỗ xe màu đỏ và vàng lớn được buộc vào bốn con ngựa đen. Cỗ xe được trang trí với những chi tiết đáng ngạc nhiên. Nó sẽ trở nên đẹp hơn nếu tất cả các hình ảnh trên đó không thể hiện hình ảnh những con người chết một cách đau đớn. Lửa phun ra từ mũi của bốn con ngựa đen đó.

Các gia đình với xe đẩy đi ngang qua cỗ xe ngựa như thể nó không hề tồn tại. Tôi đoán Màn Sương Mù ắt hẳn rất mạnh quanh nó, vì vật ngự trang duy nhất của chiếc xe ngựa chỉ là một mảnh giấy viết tay dính vào ngực của một trong những con ngựa nói rằng: “Xe chuyên dụng của cơ sở thú.”

“Phobos và Deimos đâu rồi nhỉ?” Clarisse lầm bầm, rút kiềm của mình ra.

Tôi không thể thấy họ ở bất cứ nơi nào, nhưng đây ắt hẳn là một cái bẫy.

Tôi tập trung vào những con ngựa. Thông thường tôi có thể nói chuyện với những con ngựa, vì cha tôi là người tạo ra chúng. Tôi nói, “Chào, những chú ngựa thỏ ra lửa xinh đẹp. Đến đây nào!”

Một trong số những con ngựa hí lên đầy miệt thị. Tôi có thể hiểu được những suy nghĩ của nó, được thôi. Nó gọi tôi bằng một vài cái tên mà tôi không thể nhắc lại.

“Tôi sẽ cố lấy được dây cương,” Clarisse nói. “Những con ngựa biết tôi. Hãy yểm hộ cho tôi.”

“Được thôi.” Tôi không chắc phải làm thế nào để yểm hộ cho cô ấy với một thanh kiếm, nhưng tôi mở to mắt mình khi Clarisse tiến đến cỗ xe ngựa. Cô ấy đi quanh những con ngựa, gần như chỉ nhón chân đi mà thôi.

Cô ấy cứng cả người khi một người phụ nữ cùng với đứa con gái ba tuổi đi ngang qua. Cô bé nói, “Ngựa con thở ra lửa!”

“Đừng hoảng, Jessie,” người mẹ bằng giọng sững sốt. “Đó chính là xe chuyên dụng của sở thú.”

Cô bé cố phản đối, nhưng người mẹ nắm lấy tay kéo cô bé đi và họ tiếp tục đi về phía trước. Clarisse đến gần cỗ xe ngựa hơn. Tay cô ấy chỉ cách khoảng một mét từ tay vịn thì những con ngựa lồng lên, hí vang và thở ra lửa. Phobos và Deimos xuất hiện ở cỗ xe, cả hai người hiện đều trong trang phục đánh trận tối đen như mực. Phobos cười toe toét, đôi mắt đỏ của hắn ta phát sáng. Khuôn mặt đáng sợ của Deimos trông càng kinh khủng hơn khi nhìn gần.

“Cuộc đi săn bắt đầu!” Phobos hét lớn. Clarisse trượt chân ngã nhào ra sau khi hắn ta quất mạnh vào những con ngựa và hướng cỗ xe chạy thẳng về phía chúng tôi.

Giờ, tôi muốn nói cho các bạn rằng tôi đã làm một điều gì đó thật anh hùng, như đứng dậy chống lại một đội quân ngựa thở ra lửa đang giận dữ chỉ với thanh kiếm duy nhất của mình. Sự thật là tôi đã bỏ chạy. Tôi nhảy qua thùng rác và hàng rào của khu trưng bày, tôi không có cách nào chạy nhanh hơn cỗ xe ngựa được. Nó đâm sầm qua hàng rào ngay phía sau lưng tôi, cày đi tất cả mọi thứ trên đường đi của nó.

“Percy, cẩn thận!” Clarisse hét lên, như thể tôi cần ai đó nói cho tôi biết về điều đó.

Tôi nhảy và đáp xuống trên một hòn đảo đá ở giữa khu vực rái cá. Tôi điều khiển một cột nước ra khỏi hồ và đáp xuống những con ngựa, tạm thời dập tắt những ngọn lửa của chúng, khiến chúng rơi vào hoảng loạn. Những con rái cá không hài lòng lắm với tôi. Chúng gào thét inh ỏi, và tôi đoán tốt hơn hết mình nên ra khỏi nơi này càng sớm càng tốt, trước khi những động vật có vú ở biển cũng điên cuồng đuổi theo tôi.

Tôi chạy khi Phobos chửi rủa và cố kiểm soát những con ngựa. Clarisse lợi dụng cơ hội đó và nhảy lên lưng của Deimos ngay khi hắn ta nhắc thanh lao của mình lên. Cả hai người họ rơi khỏi cỗ xe ngựa khi nó lao đảo hướng về phía trước.

Tôi có thể nghe Deimos và Clarisse bắt đầu đánh nhau, kiếm đấu với kiếm, nhưng tôi không có thời gian để lo lắng điều đó vì Phobos đang tấn công tôi lần nữa. Tôi chạy hết tốc lực về phía thủy cung với cỗ xe ngựa đuổi theo sau lưng tôi.

“Này Percy!” Phobos chế nhạo. “Tao có thứ này dành cho mày đây!”

Tôi liếc nhìn ra sau và nhìn thấy cỗ xe ngựa đang tan chảy, những con ngựa biến thành thép và bao phủ lẫn nhau như thể những hình nhân bằng đất sét ép lại với nhau. Cỗ xe biến một hộp sắt màu đen như chiếc kén của sâu bướm, một tháp pháo, và một nòng súng dài. Một chiếc xe tăng. Tôi nhận ra nó từ bản báo cáo nghiên cứu mà tôi từng thực hiện cho lớp học lịch sử. Phobos đang cười nhạo nhử với tôi từ trên chiếc thiết giáp ở thời Chiến tranh Thế giới lần thứ hai.

“Cười lên nào!” hắn ta nói.

Tôi lăn sang một bên khi khẩu súng khai hỏa.

Bùm! Một ki-ốt bán đồ lưu niệm nổ tung, bắn tung những con vật xơ xác và những chiếc tách bằng nhựa cùng với những chiếc máy ảnh dùng một lần văng đi khắp nơi. Khi Phobos lại nạp đạn cho súng của mình, tôi đứng dậy và đi sâu vào trong thủy cung.

Tôi muốn bao bọc mình bằng nước. Điều đó luôn làm gia tăng sức mạnh của tôi. Ngoài ra, chắc chắn Phobos không thể đưa cỗ xe ngựa vào bên trong ô cửa. Dĩ nhiên, nếu hắn ta bắn nổ tung nó, điều đó sẽ không giúp...

Tôi chạy qua bên kia căn phòng được bao phủ bởi ánh đèn xanh dương từ khu triển lãm cá. Mực nang, cá hề và cá chình nhìn chăm chăm vào tôi khi tôi chạy ngang qua. Tôi có thể nghe bộ não nhỏ bé của chúng thì thầm, “Con trai của thần biển! Con trai của thần biển!” Thật tuyệt khi bạn là người nổi tiếng với mực ống.

Tôi ngừng lại ở phía cửa sau của khu thủy sinh và lắng nghe. Tôi chẳng nghe thấy được gì. Và rồi... Vroom, Vroom. Tiếng của một loại động cơ khác.

Tôi nhìn một cách đầy nghi ngờ khi Phobos lái chiếc Harley-Davidson xuyên qua khu thủy sinh. Tôi đã nhìn thấy chiếc xe này trước đây: động cơ được trang trí bằng những ngọn lửa màu đen, bao súng ngắn, ghế bằng da của nó trông giống như da người. Đây là chiếc xe mô-tô mà thần Ares đã cưỡi khi tôi lần đầu tiên gặp ông ấy, nhưng tôi chưa bao giờ biết được rằng nó là một hình dạng khác của cỗ xe ngựa chiến của ông ấy.

“Chào, kẻ thua cuộc,” Phobos nói, lấy ra một thanh kiếm lớn từ vỏ bao của nó. “Đến giờ của sự sợ hãi.”

Tôi đưa cây kiếm lên, quyết định đối mặt với hắn ta, nhưng rồi đôi mắt Phobos bừng sáng lên, và tôi đã sai lầm khi nhìn thẳng vào chúng.

Đột nhiên tôi ở một nơi khác. Tôi đang ở Trại Con Lai, một nơi yêu thích của tôi trên thế giới, và nó đang cháy. Cả khu rừng ngập trong biển lửa. Các căn nhà đang bốc khói. Các cột đá Hy Lạp ở khu nhà ăn bị đổ nát, và nhà lớn đang âm ỉ cháy. Những người bạn đang quỳ cầu xin tôi. Annabeth, Grover và tất cả các trại viên khác.

“Hãy cứu bọn tớ, Percy!” Tất cả họ đều đang kêu gào. “Hãy quyết định đi!”

Tôi đứng đờ người ra. Đây là khoảng thời gian tôi luôn sợ hãi: lời tiên tri được cho rằng sẽ xuất hiện khi tôi được mười sáu tuổi. Tôi sẽ phải chọn giữa việc cứu hay phá hủy đỉnh Olympus.

Giờ thời điểm đó đã đến ở đây, và tôi không biết phải làm gì. Trại đang bốc cháy. Những người bạn tôi đang nhìn tôi, cầu xin sự giúp đỡ. Trái tim tôi đập mạnh. Tôi không thể di chuyển. Nếu tôi làm điều gì sai thì sao?

Rồi tôi nghe những tiếng gọi của những chú cá ở khu thủy cung: “Con trai của thần biển! Hãy tỉnh lại!”

Tôi đột nhiên cảm nhận được sức mạnh của biển bao quanh lấy tôi một lần nữa, hàng trăm ga-lông nước biển, hàng ngàn con cá đang cố làm tôi chú ý. Tôi không ở trại. Đây chỉ là ảo giác. Phobos đang cho tôi thấy nỗi sợ hãi sâu kín nhất của tôi.

Tôi chớp mắt và nhìn thấy lưỡi kiếm của Phobos đang tiến xuống trên đầu tôi. Tôi đưa thanh Thủy Triều lên và chặn được cú tấn công ngay khi nó gần như cắt tôi ra thành hai.

Tôi phản công và chém vào tay Phobos. Máu vàng, máu của các vị thần, thấm qua lớp áo sơ mi của hắn ta.

Phobos gầm gừ và chém mạnh vào tôi. Tôi dễ dàng né tránh. Không còn sức mạnh của sự sợ hãi, Phobos chẳng là gì. Hắn ta thậm chí còn không phải là một chiến binh khá. Tôi nhanh chóng tấn công, vụt mạnh vào mặt và tặng cho hắn ta một vết cắt ở má. Hắn ta càng giận dữ bao nhiêu, hắn ta càng vụng về bấy nhiêu. Tôi không thể giết hắn ta. Hắn ta là người bất tử. Nhưng bạn sẽ không nhận biết điều đó từ vẻ mặt của hắn ta. Vị thần sợ hãi trông khá sợ hãi.

Cuối cùng tôi đẩy lùi hắn ta về phía đài phun nước. Thanh kiếm của hắn ta bay vào phòng vệ sinh nữ. Tôi nắm lấy đai áo giáo của hắn ta và kéo hắn ta đến đối mặt với tôi.

“Anh sẽ phải biến mất ngay bây giờ,” tôi nói với hắn ta. “Anh sẽ phải tránh xa Clarisse. Và nếu tôi nhìn thấy anh một lần nữa, tôi sẽ tặng cho anh thêm một vết sẹo lớn ở nơi còn đau đớn nhiều hơn nữa!”

Hắn ta nuốt mạnh. “Tao sẽ gặp mày sau, Jackson!”

Và hắn ta biến mất trong làn hơi nước màu vàng.

Tôi quay về phía nơi trưng bày cá. “Cám ơn các cậu.”

Sau đó tôi nhìn xe mô-tô của thần Ares. Tôi chưa bao giờ cưỡi một cỗ xe ngựa chiến tranh Harley-Davidson đầy quyền năng trước đây, nhưng nó khó thể nào nhí? Tôi nhảy lên nó, bật nút khởi động, và lái nó ra khỏi khu thủy sinh để giúp Clarisse.

Tôi không gặp rắc rối gì khi tìm cô ấy. Tôi chỉ đi theo hướng đã bị phá hủy, các hàng rào bị đốn ngã. Các con vật đang được tự do chạy khắp nơi. Con lửng và vượn cáo đang kiểm tra máy bán bắp rang. Một con

báo trông béo tốt đang nằm ườn ra trên ghế dài của công viên, vây quanh nó là một nhóm lông chim bồ câu.

Tôi đậu chiếc xe mô-tô kế bên khu thú con, và Deimos và Clarisse đang ở chuồng dê. Clarisse đang quỳ gối. Tôi chạy về phía trước nhưng ngừng lại đột ngột khi nhìn thấy hình dạng Deimos khi biến hình. Hắn ta đang ở hình dạng của thần Ares – vị thần chiến tranh cao lớn, ăn vận đồ da đen và mắt kính mát, cả cơ thể hắn ta tỏa ra sự giận dữ khi đưa nắm đấm về phía Clarisse.

“Ta lại mất lòng tin vào người một lần nữa!” vị thần chiến tranh gầm lên. “Ta đã bảo với người điều gì sẽ xảy ra!”

Hắn ta cố đánh cô, nhưng Clarisse tránh đi, la hét. “Không! Xin cha!”

“Đồ con gái ngu ngốc!”

“Clarisse!” tôi hét lên. “Đó chỉ là ảo giác. Hãy chống lại hắn ta!”

Hình dáng Deimos dần mờ đi. “Ta là Ares!” hắn ta vẫn khăng khăng nói. “Và người là đứa con gái vô dụng! Ta biết người sẽ làm mất lòng tin ở ta. Giờ người hãy gánh chịu sự trừng phạt của ta.”

Tôi muốn tham gia và đánh bại Deimos, nhưng vì một lý do nào đó tôi biết điều đó không giúp được gì. Clarisse phải tự mình làm điều đó. Đây là nỗi sợ tột cùng nhất của cô ấy. Cô ấy phải tự mình vượt qua điều đó.

“Clarisse!” tôi nói. Cô ấy liếc nhìn tôi, và tôi cố giữ mắt cô ấy. “Hãy chống lại hắn ta!” tôi nói. “Hắn ta chỉ nói thôi. Hãy đứng lên nào!”

“Tôi... tôi không thể!”

“Có, cậu có thể. Cậu là một chiến binh. Đứng dậy đi!”

Cô ấy ngần ngừ. Nhưng sau đó cô ấy bắt đầu đứng lên. “Người đang làm gì?” thần Ares gầm lên. “Quỳ xuống để xin ta sự khoan dung, con gái!”

Clarisse run rẩy hít thật sâu. Rất bình thản, cô ấy nói. “Không.”

“Cái gì?”

Cô đưa kiếm lên. “Tôi quá mệt mỏi vì cứ mãi sợ hãi ông rồi.”

Deimos tấn công, nhưng Clarisse tránh được nó. Cô ấy bước loạn choạng nhưng không ngã.

“Người không phải là Ares,” Clarisse nói. “Người thậm chí không phải là một chiến binh tốt.”

Deimos cầu nhàu với sự thất vọng. Khi hắn ta tấn công lần nữa, Clarisse đã sẵn sàng. Cô ấy tước vũ khí và đâm mạnh vào vai hắn ta – không sâu, nhưng đủ để làm đau một vị thần.

Hắn ta tru lên đầy đau đớn và bắt đầu phát sáng.

“Nhìn sang hướng khác!” tôi nói với Clarisse.

Chúng tôi đưa mắt mình sang hướng khác khi Deimos nổ tung trong ánh sáng màu vàng – hình dáng thần thánh thật sự - và biến mất.

Chúng tôi chỉ có một mình cùng với những con dê non của sở thú, đang túm lấy áo quần của chúng tôi, tìm kiếm đồ ăn vặt.

Chiếc mô-tô phải được đưa về cỗ xe ngựa.

Clarisse thận trọng nhìn tôi. Cô ấy phỉu rơm và mồ hôi ra khỏi mặt. “Cậu không nhìn thấy điều đó. Cậu không nhìn thấy bất cứ điều gì cả.”

Tôi cười toe toét. “Cậu đã làm thật tốt.”

Cô ấy nhìn lên bầu trời, đang chuyển dần sang màu đỏ phía sau những ngọn cây.

“Hãy leo lên xe ngựa,” Clarisse nói. “Chúng ta vẫn còn có một quãng đường dài phải đi.”

Một vài phút sau, chúng tôi đã đến được Trạm phà Đảo Staten và nhớ ra một điều thật hiển nhiên: chúng tôi đang ở trên một hòn đảo. Con phà không chuyên chở xe. Hay cỗ xe ngựa. Hay xe mô-tô.

“Tuyệt,” Clarisse lầm bầm. “Chúng ta làm gì bây giờ? Lái cái thứ này bằng qua Cầu Verrazano sao?”

Cả hai chúng tôi đều biết không còn nhiều thời gian. Có những cây cầu để đi đến Brooklyn và New Jersey, nhưng cách này hay cách kia đều sẽ mất nhiều điều khiển cỗ xe ngựa quay trở lại Manhattan, ngay cả khi chúng tôi có thể lừa dối mọi người nghĩ rằng nó chỉ là một chiếc xe bình thường.

Nhưng rồi tôi chợt nảy ra ý tưởng. “Chúng ta sẽ đi theo đường thẳng.”

Clarisse cau mày. “Ý cậu là sao?”

Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu tập trung. “Lái thẳng về phía trước. Đi nào!”

Clarisse quá tuyệt vọng đến nỗi cô chẳng ngần ngại điều gì. Cô ấy hét lên, “Hiya!” và quất mạnh vào những con ngựa. Chúng lao thẳng vào nước. Tôi tưởng tượng ra nước biển biến thành vật thể rắn, những con sóng trở thành một bề mặt rắn chắc suốt cả con đường đi đến Manhattan. Cỗ xe ngựa chiến tranh cưỡi trên những con sóng, hơi thở bốc lửa của những con ngựa tỏa khói xung quanh chúng tôi, và chúng tôi đi trên những con sóng thẳng tiến đến Cảng New York.

Chúng tôi đến Pier 86 ngay khi mặt trời lặn chuyển dần sang màu tím. Con tàu Intrepid USS, đền thờ của thần Ares, là một bức tường kim loại màu xám khổng lồ ở trước mặt chúng tôi, boong dành cho máy bay trên tàu sân bay rải rác máy bay chiến đấu và máy bay trực thăng. Chúng tôi đỗ cỗ xe ngựa ở cầu thang lên xuống, và tôi nhảy ra ngoài. Chỉ lần này, tôi lấy làm vui sướng khi được ở trên đất liền. Tập trung vào việc giữ cho cỗ xe ngựa phía trên những con sóng là một trong những điều khó khăn nhất mà tôi đã từng làm. Tôi kiệt sức.

“Tốt hơn hết tớ nên rời khỏi đây trước khi thần Ares quay trở về,” tôi nói.

Clarisse gật đầu. “Ông ấy ắt hẳn sẽ giết chết cậu ngay khi vừa nhìn thấy cậu.”

“Chúc mừng cậu,” tôi nói. “Tớ đoán cậu đã vượt qua được kỳ thi lái xe này.”

Cô ấy quấn dây cương quanh tay mình. “Về những gì cậu đã nhìn thấy, Percy. Những gì tôi sợ hãi, ý tôi là...”

“Tớ sẽ không nói cho bất cứ ai.”

Cô ấy nhìn tôi đầy lo lắng. “Phobos có làm cậu sợ không?”

“Có, tớ đã nhìn thấy trại chìm trong biển lửa. Tớ thấy tất cả những người bạn đang cầu xin sự giúp đỡ của tớ, và tớ không biết phải làm gì. Trong một giây, tớ không thể cử động. Tớ bị tê liệt. Tớ biết điều cậu cảm nhận.”

Cô ấy hạ thấp mắt xuống. “Tôi, ừ... tôi đoán mình nói...” Những chữ tiếp theo dường như bị mắc kẹt trong cổ cô ấy. Tôi không chắc đã bao giờ Clarisse nói lời cảm ơn trong cuộc đời cô ấy không.

“Đừng nói điều đó,” tôi nói với cô ấy.

Tôi bắt đầu bước đi, nhưng cô ấy gọi lớn. “Percy?”

“Sao?”

“Khi cậu, ừm, thấy được cảnh tượng về những người bạn của cậu...”

“Cậu là một trong số họ,” tôi cam đoan với cô ấy. “Nhưng đừng nói điều đó với bất cứ ai khác nhé, được không? Nếu không tớ sẽ giết cậu đấy.”

Một nụ cười yếu ớt xuất hiện trên gương mặt cô ấy. “Gặp lại cậu sau.”

“Gặp lại cậu sau.”

Tôi đi thẳng về phía đường hầm. Hôm nay là một ngày thật dài, và tôi đã sẵn sàng để về nhà.

3. Chương 02 Phần 1

II. Percy Jackson và con rồng bằng đồng.

Một con rồng có thể làm hỏng cả một ngày của bạn.

Hãy tin tôi đi, là một á thần, tôi phải trải qua những thời khắc tồi tệ nhất. Tôi đã từng bị đốt, bị cào, bị đốt và bị đầu độc. Tôi đã từng chiến đấu với những con rồng một đầu, hai đầu, tám đầu, chín đầu và cả những con có quá nhiều đầu đến nỗi nếu bạn ngừng để đếm chúng, bạn sẽ nhận được một cái chết cực kỳ khốc liệt.

Nhưng còn quãng thời gian với con rồng bằng đồng? Tôi nghĩ chắc chắn rằng những người bạn của tôi và tôi sẽ kết thúc như Kibbles ‘n’ Dragon Bits.

Đêm đó bắt đầu khá đơn giản.

Hôm đó là ngày cuối cùng của tháng Sáu. Tôi quay trở lại từ cuộc truy tìm gần nhất khoảng hai tuần trước đây, và cuộc sống ở Trại Con Lai đang quay trở lại với guồng quay bình thường. Các thần rừng đang đuổi theo các nữ thần cây. Các con quái vật rít gào trong các khu rừng. Các trại viên đang chơi khăm lẫn nhau, và giám đốc trại của chúng tôi, thần Dionysus, đang biến bất cứ ai không vâng lời thành cây bụi. Những chuyện thường ngày của trại hè.

Sau bữa ăn tối tất cả các trại viên đang ở nhà ăn. Tất cả chúng tôi đều rất phấn khởi vì lần Cướp Cờ tối hôm đó sẽ rất ác liệt.

Đêm trước đó, nhà của thần Hephaestus đã tạo ra được sự lật đổ lớn. Họ đã cướp được cờ từ nhà của thần Ares – với sự giúp đỡ của tôi, cảm ơn rất nhiều – điều đó có nghĩa là nhà thần Ares sẽ bị hạ nhục. Ừm... họ luôn hạ nhục người khác, nhưng tối nay lại đặc biệt.

Phía đội xanh gồm nhà thần Hephaestus, thần Apollo, thần Hermes, và tôi – á thần duy nhất thuộc nhà thần Poseidon. Tin xấu là, nhà nữ thần Athena và thần Ares – cả hai nhà thần chiến tranh – sẽ đối đầu với chúng tôi ở đội đỏ, cùng với nhà nữ thần Aphrodite, thần Dionysus và nữ thần Demeter. Nhà nữ thần Athena giữ lá cờ khác, và bạn tôi Annabeth là đội trưởng của họ.

Annabeth không phải là người mà bạn muốn làm kẻ thù.

Ngay trước cuộc thi đấu, cô ấy đi về phía tôi. “Này, Ốc Tảo Biển.”

“Cậu ngừng việc gọi tớ như thế được không?”

Cô ấy biết tôi ghét cái tên đó, phần lớn vì tôi không tìm ra được lời nào hay ho để phản bác lại. Cô ấy là con gái của nữ thần Athena, điều đó không mang lại cho tôi nhiều sự kiện. “Đầu cú” và “Cô Gái Uyên Thâm” là những lời sỉ nhục nhằm chấn.

“Tớ biết cậu thích cái tên đó mà.” Cô ấy đâm mạnh vào vai tôi, nhưng tôi đoán hành động đó thể hiện tình bạn, nhưng cô ấy đang mặc toàn bộ giáp Hy Lạp, vì thế nó khá là đau. Đôi mắt xám của cô ấy sáng lấp lánh bên dưới chiếc mũ sắt. Mái tóc đuôi ngựa vàng óng của cô ấy quấn lại một bên vai. Chẳng mấy ai trông xinh trong bộ áo giáp trận, nhưng Annabeth thì khác.

“Nói cho cậu điều này.” Cô ấy hạ thấp giọng xuống. “Bọn tớ sẽ tiêu diệt cậu vào tối nay, nhưng nếu cậu chọn một vị trí an toàn... như ở hông núi bên phải, ví dụ thế... Tớ chắc cậu sẽ không bị đánh quá nhiều.”

“Gee, cảm ơn,” tôi nói, “nhưng tớ chơi để giành chiến thắng.”

Cô ấy mỉm cười. “Gặp lại cậu ở trận chiến nhé.”

Cô ấy đi về phía đồng đội của mình, tất cả đều đang cười lớn và đánh tay với cô ấy. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy hạnh phúc như thế, như thể cơ hội đánh bại tôi là điều tốt nhất mà cô ấy từng có.

Beckendorf bước đến với mũ sắt bên dưới tay anh ấy. “Cô ấy thích cậu đấy, anh bạn.”

“Chắc rồi,” tôi lầm bầm. “Cô ấy thích em vì mục tiêu luyện tập.”

“Không, họ luôn làm thế. Một người con gái bắt đầu muốn giết cậu, cậu biết cô ấy say mê cậu.”

“Nghe có vẻ đúng quá nhỉ.”

Beckendorf nhún vai. “Anh biết nhiều về điều đó. Cậu nên mời cô ấy đến lễ hội pháo hoa.”

Tôi không thể nói liệu anh ấy có nghiêm túc không. Beckendorf là người đứng đầu nhà thần Hephaestus. Anh ấy là một anh chàng to lớn với một cái nhìn cau có thường trực, cơ bắp như một cầu thủ nhà nghề, và hai bàn tay bị chai sạn do làm riết trong các lò rèn. Anh ấy vừa mới được mười tám tuổi và đang chuẩn bị theo học ở NYU vào mùa hè. Vì anh ấy là người lớn tuổi hơn, tôi thường lắng nghe về những điều nhỏ nhặt, nhưng ý tưởng về việc mời Annabeth đến lễ hội pháo hoa vào ngày lễ quốc khách mừng 4 tháng 7 ở bãi biển – như, một sự kiện hẹn hò lớn nhất của mùa hè – khiến dạ dày tôi lộn nhào.

Rồi Silena Beauregard, người đứng đầu nhà nữ thần Aphrodite, đi ngang qua. Beckendorf đã không giấu giếm gì chuyện phải lòng cô ấy trong ba năm. Cô ấy có mái tóc đen dài và đôi mắt nâu lớn, và khi cô ấy đi ngang qua, các chàng trai đều chăm chú nhìn theo. Cô ấy nói, “Chúc may mắn, Charlie.” (Chưa bao giờ có ai gọi Beckendorf bằng tên.) Cô ấy nở một nụ cười tươi rói với anh ấy và đi đến gia nhập cùng với đội Annabeth.

“Ừ...” Beckendorf nuốt như thể anh ấy quên cách để thở.

Tôi đánh vào vai anh ấy. “Cám ơn vì lời khuyên, anh bạn. Rất vui vì anh rất có kinh nghiệm về con gái và mọi điều. Đi thôi. Chúng ta đi vào rừng thôi.”

Dĩ nhiên, Beckendorf và tôi đảm nhận công việc nguy hiểm nhất.

Trong khi nhà thần Apollo làm nhiệm vụ phòng thủ với cung tên của họ, nhà thần Hermes sẽ đảm nhận nhiệm vụ đánh lạc hướng đối thủ ở giữa rừng. Trong khi đó, Beckendorf và tôi sẽ theo dõi quanh sườn trái, xác định cờ của đối thủ, đánh bật những người bảo vệ, và lấy cờ quay trở lại lãnh địa của chúng tôi. Đơn giản thế thôi.

Tại sao lại là sườn núi bên trái?

“Vì Annabeth muốn em đi về phía bên phải,” tôi nói với Beckendorf, “điều đó có nghĩa là cô ấy không muốn chúng ta đi về phía bên trái.”

Beckendorf đồng ý với tôi. “Hãy trang bị đồ nào.”

Anh ấy đang làm một loại vũ khí bí mật dành cho hai chúng tôi – bộ áo giáp bằng đồng có thể biến đổi màu sắc để hòa lẫn với bối cảnh. Nếu chúng tôi đứng trước núi đá, giáp che ngực, mũ sắt và khiên của chúng tôi biến thành màu xám. Nếu chúng tôi đứng trước một bụi cây, lớp kim loại biến thành màu xanh lá. Nó không thật sự vô hình, nhưng chúng tôi sẽ có được một vỏ bọc hoàn hảo, ít nhất là từ đằng xa.

“Cái thứ này mất rất nhiều thời gian để rèn,” Beckendorf cảnh báo tôi. “Đừng làm hỏng nó!”

“Đã biết, đội trưởng.”

Beckendorf cầu nhàu. Tôi có thể nói anh ấy thích được gọi là “đội trưởng”. Toàn bộ trại viên nhà thần Hephaestus chúc chúng tôi may mắn, và chúng tôi lên vào rừng, ngay lập tức biến thành màu nâu và xanh lục phù hợp với màu cây.

Chúng tôi đi băng qua con sông nhỏ được xem như ranh giới của hai đội. Chúng tôi nghe tiếng đánh nhau ở đằng xa – tiếng kiếm va chạm vào khiên. Tôi nhìn thoáng qua ánh sáng từ một vài loại vũ khí phép thuật, nhưng chúng tôi không thấy một ai.

“Không có người bảo vệ biên giới sao?” Beckendorf thì thầm. “Thật kỳ lạ.”

“Quá tự tin,” tôi đoán. Nhưng tôi cảm thấy hơi lo lắng. Annabeth là một nhà chiến lược đầy kinh nghiệm. Cô ấy không phải là một người tùy tiện trong việc phòng thủ, ngay cả khi đội cô ấy nhiều người hơn đội chúng tôi.

Chúng tôi đi vào lãnh địa của đối thủ. Tôi biết chúng tôi phải vội vàng, vì đội chúng tôi đang chơi một trò chơi không cân sức, và trò chơi này sẽ nhanh chóng kết thúc. Những đứa trẻ nhà thần Apollo sẽ nhanh chóng tấn công sang phần lãnh thổ của chúng tôi không sớm thì muộn thôi. Nhà thần Ares cũng sẽ không bị chậm lại bởi những điều nhỏ nhặt như mũi tên.

Chúng tôi bò men theo gốc của các cây sồi. Tôi gần như dừng đứng cả người khi khuôn mặt của một cô gái lộ ra từ thân cây. “Shoo!” cô ấy nói, rồi biến mất sau lớp vỏ cây.

“Nữ thần cây,” Beckendorf cần nhắc. “Thật hay giận dữ.”

“Không phải thế mà!” một giọng nói nghệt lại phát ra từ cây.

Chúng tôi tiếp tục đi. Thật khó để nói chính xác nơi chúng tôi đang ở. Một vài cột mốc nhô ra, như dòng sông và các vách đá và một vài cây thật sự cổ xưa, nhưng rừng cây thường di chuyển vòng quanh. Tôi đoán các linh hồn thiên nhiên đang thao thức. Các con đường thay đổi. Các cây di chuyển vị trí.

Rồi đột nhiên chúng tôi đang ở rìa của khu rừng. Tôi biết chúng tôi đang gặp rắc rối khi tôi thấy ngọn núi đất tơi.

“Thần Hephaestus linh thiêng,” Beckendorf thì thầm. “Ngọn đồi Kiến.”

Tôi muốn lùi lại và bỏ chạy. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy Ngọn đồi Kiến trước đây, nhưng tôi đã nghe những câu chuyện từ các trại viên lớn hơn. Ụ đất cao gần đỉnh ngọn cây – cao ít nhất bốn tầng. Các mặt của nó lỗ chỗ các đường hầm, và bò lúc nhúc vào và ra từ các đường hầm đó là hàng ngàn con...

“Myrmekes,” tôi thì thầm.

Đó là từ Hy Lạp cổ của từ “con kiến”, nhưng những điều này còn nhiều ý nghĩa hơn những gì nó thể hiện. Chúng sẽ làm cho những người hủy diệt lên cơn đau tim mất thôi.

Con Myrmekes có kích thước của những con cừu Đức. Vỏ của chúng được vũ trang sáng lấp lánh màu đỏ tươi. Đôi mắt chúng có màu đen, tròn, nhỏ và sáng, hàm trên sắc bén có thể cắt và đập. Một số chúng tha những cành cây. Một số tha những miếng thịt tươi mà tôi thực sự không muốn biết. Hầu hết chúng đều tha những miếng kim loại – áo giáp cũ, kiếm, đĩa đựng thức ăn mà bằng cách nào đó tìm được cách xuất hiện ở ngoài này từ nhà ăn. Một con kiến đang tha một ca-pô xe hơi thể thao màu đen bóng loáng.

“Chúng yêu thích kim loại sáng chói,” Beckendorf thì thầm. “Đặc biệt màu vàng. Anh từng nghe nói trong tổ chúng có nhiều vàng hơn cả Fort Knox.” Anh ấy nói với vẻ ghen tị.

“Đừng bao giờ nghĩ về điều đó,” tôi nói.

“Anh bạn, anh không làm thế,” anh ấy hứa. “Chúng ta hãy ra khỏi đây khi chúng ta...”

Đôi mắt anh ấy mở lớn.

Cách đó mười lăm mét, hai con kiến đang cố gắng tha một mảnh kim loại lớn về phía tổ chúng. Nó có kích thước của một cái tủ lạnh, tất cả đều có màu vàng và đồng sáng lấp lánh với những ụ và chóp kỳ lạ ở một bên và một chùm dây lộ ra từ bên dưới. Rồi khi những con kiến lăn các vật qua, và tôi nhìn thấy một khuôn mặt.

Tôi gần như nhảy dựng lên. “Đó là một...”

“Shhh!” Beckendorf kéo tôi lùi vào bụi cây.

“Nhưng đó là...”

“Đầu rồng,” anh ấy nói trong sự sợ hãi. “Đúng vậy, anh đã thấy nó.”

Cái mũi của nó dài bằng cơ thể tôi. Cái miệng của nó đang hé mở, cho thấy những chiếc răng kim loại, như của con cá mập. Da của nó là sự kết hợp của lớp vảy màu vàng và đồng, mắt của nó là những viên ngọc ruby to bằng nắm tay của tôi. Cái đầu như thế vừa bị chặt ra khỏi cơ thể - bị nhai bởi hàm của những con kiến. Các sợi dây bị tước vỏ và xoắn tít.

Chiếc đầu ắt hẳn cũng rất nặng, vì những con kiến đang cố gắng, di chuyển nó chỉ một vài phân với mỗi lần kéo.

“Nếu chúng kéo nó lên đồi,” Beckendorf nói, “những con kiến khác sẽ giúp chúng. Chúng ta phải ngăn chúng lại.”

“Gì chứ?” tôi hỏi. “Tại sao?”

“Đó là dấu hiệu từ thần Hephaestus. Đi nào!”

Tôi không biết anh ấy đang nói gì, nhưng tôi chưa bao giờ nhìn thấy Beckendorf kiên quyết như thế. Anh ấy chạy hết tốc lực dọc theo rìa của cánh rừng thưa, áo giáp của anh ấy hòa trộn với màu của cây rừng.

Khi tôi chuẩn bị đuổi theo thì có cái gì đó sắc và lạnh áp sát vào cổ tôi.

“Ngạc nhiên không?” Annabeth nói, ngay sát bên tôi. Cô ấy ắt phải đang đội chiếc mũ Yankees ma thuật, vì cô ấy hoàn toàn vô hình.

Tôi cố di chuyển, nhưng cô ấy ấn con dao vào bên dưới cằm tôi. Silena xuất hiện phía ngoài khu rừng, kiếm được rút ra khỏi vỏ. Áo giáp nhà nữ thần Aphrodite có màu hồng và đỏ, màu sắc hợp với màu áo quần và trang điểm. Cô ấy trông như một búp bê Barbie Chiến tranh Du Kích.

“Làm tốt lắm.” cô ấy nói với Annabeth.

Một bàn tay vô hình tịch thu kiếm của tôi. Annabeth lấy mũ ra khỏi đầu và xuất hiện trước mặt tôi, nở một nụ cười tự mãn. “Thật dễ để theo đuôi các chàng trai. Họ còn ồn ào hơn cả một con Minotaur bị tương tư.”

Khuôn mặt tôi nóng bừng. Tôi cố nhớ lại, hy vọng tôi đã không nói bất cứ điều gì gây xấu hổ. Chưa kể đến việc Silena và Annabeth đã lắng nghe chúng tôi không biết trong bao lâu.

“Cậu là tù nhân của bọn tớ,” Annabeth thông báo. “Hãy đi bắt Beckendorf và...”

“Beckendorf!” Trong một phần giây tôi đã quên anh ấy, nhưng anh ấy vẫn đang tiến về phía trước – theo hướng của đầu rồng. Anh ấy chắc chắn cách đây mười hai mét. Anh ấy đã không chú ý gì đến các cô gái, sự thật là tôi đã không hỗ trợ anh ấy.

“Đi nào!” tôi nói với Annabeth.

Cô ấy kéo tôi lại. “Cậu nghĩ cậu đi đâu vậy, tù nhân?”

“Nhìn này!”

Cô ấy nhìn ra phía khoảng rừng thưa và trong lần đầu tiên cô ấy dường như nhận ra nơi chúng tôi đang ở. “Ồi, thần Zeus...”

Beckendorf nhảy vào cửa ra vào và tấn công một con kiến. Thanh kiếm của anh ấy kêu leng keng trên mai của nó. Con kiến quay lại, đập anh ấy bằng càng của nó. Trước khi tôi có thể gọi to báo cho anh ấy, con kiến đã cắn vào chân của Beckendorf khiến anh ấy sụm người xuống trên mặt đất. Con kiến thứ hai phun chất nhờn vào mặt anh ấy, và Beckendorf gào thét đầy đau đớn. Anh ấy thả kiếm xuống và đập mạnh vào mắt của mình.

Tôi lao tới trước, nhưng Annabeth đã kéo tôi lại. “Không.”

“Charlie!” Silena hét lớn.

“Không!” Annabeth rít lên. “Đã quá trễ rồi!”

“Cậu đang nói gì thế?” tôi gặng hỏi cô ấy. “Chúng ta phải...”

Rồi tôi nhận ra có nhiều con kiến hơn đang tụ lại quanh Beckendorf – mười, hai mươi con. Chúng chộp vào áo giáp và tha anh ấy về phía đồi nhanh đến nỗi anh ấy lướt nhanh vào các đường hầm và biến mất.

“Không!” Silena đẩy Annabeth ra. “Cậu để chúng bắt Charlie!”

“Không có thời gian để tranh cãi đâu,” Annabeth nói. “Đi thôi!”

Tôi nghĩ cô ấy sẽ dẫn đầu chúng tôi trong cuộc tấn công vào tổ kiến để cứu Beckendorf, nhưng thay vì làm thế, cô ấy lại chạy về phía chiếc đầu rồng mà những con kiến đã quên trong giấy lát. Cô ấy túm lấy đầu dây điện của nó và kéo nó về phía các cánh rừng.

“Cậu đang làm gì thế?” tôi gắng hỏi cô ấy. “Anh Beckendorf...”

“Giúp tớ,” Annabeth lầu bàu. “Nhanh, trước khi chúng quay trở lại.”

“Ôi, thánh thần ơi,” Silena nói. “Cậu lo lắng cho cái đồng kim loại này hơn cả Charlie sao?”

Annabeth quay người lại và lắc vai mình. “Nghe này, Silena! Chúng là những con Myrmekes. Chúng giống như những con kiến phun lửa vậy, thậm chí còn tệ hơn một trăm lần. Vết cắn của chúng có chất độc. Chúng phun acid. Chúng liên lạc với tất cả những con kiến khác và tụ lại thành bầy để tấn công bất cứ thứ gì đe dọa chúng. Nếu chúng ta xông vào đó để giúp anh Beckendorf, chúng ta cũng sẽ bị kéo luôn vào trong đó. Chúng ta sẽ cần sự giúp đỡ - thật nhiều sự giúp đỡ - để đoạt lại anh ấy. Giờ, hãy nắm lấy một vài cái dây điện và kéo!”

Tôi không biết Annabeth dự tính làm điều gì, nhưng tôi đã cùng cô ấy phiêu lưu đủ lâu để biết được cô ấy có lý do chính đáng cho những gì cô ấy đang làm. Cả ba chúng tôi kéo cái đầu rồng kim loại vào rừng. Annabeth không để chúng tôi dừng lại cho đến khi chúng tôi ở cách bìa rừng mười lăm mét. Rồi chúng tôi đổ sụp người xuống, người đầy mồ hôi và thở dốc.

Silena bắt đầu khóc. “Anh ấy ắt hẳn đã chết.”

“Không đâu,” Annabeth nói. “Chúng sẽ không giết anh ấy ngay. Chúng ta có khoảng nửa tiếng nữa.”

“Sao cậu biết được điều đó?” tôi hỏi.

“Tớ đã đọc về Myrmekes. Chúng làm tê liệt con mồi để chúng mềm đi trước khi...”

Silena nức nở. “Chúng ta phải cứu anh ấy!”

“Silena,” Annabeth nói. “Chúng ta sẽ cứu anh ấy, nhưng tớ cần cậu kiềm chế. Đó chính là cách.”

“Hãy gọi thêm các trại viên khác,” tôi nói, “hoặc bác Chiron. Bác Chiron biết phải làm điều gì.”

Annabeth lắc đầu. “Họ đang ở rải rác khắp khu rừng. Vào thời điểm chúng ta tập hợp được mọi người đến đây, đến lúc đó đã là quá muộn. Ngoài ra, toàn bộ trại sẽ không mạnh đến nỗi để xâm chiếm Đồi Kiến.”

“Thế thì cái gì

Annabeth chỉ về phía đầu con rồng.

“Được rồi,” tôi nói. “Cậu sẽ dọa những con kiến đó với một con rối kim loại lớn sao?”

“Nó là một người máy.”

Điều đó cũng chẳng khiến tôi cảm thấy tốt hơn. Người máy là những con robot bằng đồng ma thuật được thần Hephaestus tạo ra. Hầu hết chúng đều là những cỗ máy giết người điên cuồng, và chúng là những con xinh nhất.

“Thế thì sao?” tôi nói. “Nó chỉ là phần đầu. Nó đã bị hỏng.”

“Percy, đây không phải là bất cứ người máy nào,” Annabeth nói. “Nó là con rồng bằng đồng. Cậu chưa bao giờ nghe chuyện về nó sao?”

Tôi ngẩng người nhìn cô ấy. Annabeth đã ở trại lâu hơn tôi rất nhiều. Cô ấy chắc còn biết hàng đống chuyện mà tôi không hề biết.

Đôi mắt Silena mở lớn. “Ý cậu là người bảo vệ cổ đó sao? Nhưng đó chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

“Whoa!” tôi nói.

Annabeth hít thật sâu. “Percy, vào những ngày trước khi có cây của Thalia – quay trở lại trước ngày trại có ranh giới phép thuật để ngăn chặn các quái vật – các cổ vấn trại cổ thử tất cả các cách khác nhau để bảo vệ chính họ. Cái nổi tiếng nhất chính là con rồng bằng đồng. Nhà thần Hephaestus đã tạo ra nó với lời

chúc phúc từ cha mình. Với sự hung dữ và sức mạnh, nó đã bảo vệ trại qua hơn một thập kỷ. Và rồi... cách đây mười lăm năm, nó biến mất vào rừng.”

“Và cậu nghĩ đây là đầu của nó sao?”

“Nó phải là thế! Những con Myrmekes ắt hẳn đã đào nó lên khi chúng tìm kiếm kim loại quý giá. Chúng không thể di chuyển toàn bộ, vì thế chúng nhai đứt cái đầu. Phần cơ thể không thể cách xa đây.”

“Nhưng chúng đã nhai đứt nó. Nó đã trở nên vô dụng.”

“Không nhất thiết.” Đôi mắt Annabeth nheo lại, và tôi có thể nói bộ não của cô ấy đang làm việc ngoài giờ. “Chúng ta có thể lắp ráp lại nó. Nếu chúng ta có thể khởi động nó...”

“Chờ đã,” tôi nói. “Sao có nhiều từ nếu thế. Nếu chúng ta tìm thấy nó, nếu chúng ta có thể phục hồi lại sự hoạt động của nó đúng lúc, nó sẽ giúp chúng ta. Cậu nói con vật này đã biến mất mười năm trước đây sao?”

Annabeth gật đầu. “Một vài người nói động cơ của nó bị hao mòn vì thế nó tự đi vào rừng để tự làm mất đi các chức năng của chính mình. Hoặc việc lập trình của nó bị nhiễu. Không ai biết rõ.”

“Cậu muốn lắp ráp lại một con rồng kim loại bị nhiễu sao?”

“Chúng ta phải thử!” Annabeth nói. “Nó là hy vọng duy nhất của anh Beckendorf! Ngoài ra, nó có thể là dấu hiệu từ thần Hephaestus. Con rồng sẽ muốn giúp một trong số những đứa con của thần Hephaestus, Beckendorf sẽ muốn chúng ta thử.”

Tôi không thích ý tưởng đó. Mặt khác, tôi không có bất cứ ý tưởng nào tốt hơn nó. Chúng tôi đang cạn dần thời gian, và Silena trông như thể cô ấy sẽ cảm thấy đau buồn nếu chúng tôi không nhanh chóng làm một điều gì đó. Beckendorf đã nói điều gì đó về một dấu hiệu đến từ thần Hephaestus. Có thể giờ là thời điểm để tìm ra.

“Được rồi,” tôi nói. “Chúng ta hãy đi tìm con rồng không đầu nào.”

4. Chương 02 Phần 2

Chúng tôi tìm mãi, hoặc có thể sự việc sẽ tiến triển như thế, vì trong toàn bộ thời gian, tôi cứ tưởng tượng về hình ảnh Beckendorf ở trong Đồi Kiến, sợ hãi và tê liệt, trong khi một đám sinh vật sống được vũ trang bu quanh anh ấy, chờ cho người anh ấy mềm ra.

Không khó để theo dấu của những con kiến. Chúng đã kéo lê cái đầu rồng xuyên qua cánh rừng, tạo thành một vết lún sâu trên mặt đất bùn, và chúng tôi đã kéo đầu rồng quay trở lại con đường mà nó đã từng đi.

Chúng tôi phải đi gần một phần tư của dặm – và tôi bắt đầu lo lắng về thời gian – thì Annabeth chợt nói, “Di immortales.”

Chúng tôi đi đến rìa một miệng hố - như một cái gì đó đã làm nổ tung một lỗ có kích thước một căn nhà trên mặt đất của khu rừng. Các mặt hố trơn trượt và rải rác các rễ cây. Dấu vết của những con kiến dẫn đến đáy miệng hố, nơi một đồng kim loại lớn lấp lánh xuyên qua lớp đất. Các dây điện nhô lên từ phần đồng còn lại.

“Cổ của con rồng,” tôi nói. “Cậu nghĩ những con kiến đã tạo ra cái hố này sao?”

Annabeth lắc đầu, “Trông giống với một vụ nổ sao băng hơn...”

“Thần Hephaestus,” Silena nói. “Thần đã đào nó lên, thần Hephaestus muốn chúng ta tìm ra con rồng. Ông ấy muốn Charlie được...” Cô ấy nghẹn lời.

“Đi thôi,” tôi nói. “Hãy nói lại anh chàng xấu tính này.”

Việc đưa đầu rồng xuống dưới đáy là điều thật dễ dàng. Nó lặn nhào xuống bên dưới và đánh mạnh vào phần cổ với một tiếng vang lớn của kim loại. Việc gắn kết nó lại còn khó khăn hơn.

Chúng tôi không có dụng cụ và không có kinh nghiệm gì.

Annabeth nghịch vớ vẩn với các sợi dây điện và chửi rủa bằng tiếng Hy Lạp cổ. “Chúng ta cần Beckendorf. Anh ấy có thể làm điều này chỉ cần một vài giây.”

“Chẳng phải mẹ cậu là nữ thần của các nhà sáng chế sao?” tôi hỏi.

Annabeth liếc nhìn tôi. “Đúng thế, nhưng lần này thì khác. Tớ chỉ giỏi về các ý tưởng. Không phải về cơ học.”

“Nếu tớ phải chọn một người nào đó trên thế giới này gắn lại đầu tớ,” tôi nói, “tớ sẽ chọn cậu.”

Tôi chợt buột miệng nói ra điều đó – chỉ để mang lại cho cô ấy thêm sự tự tin, tôi đoán thế - nhưng ngay lập tức tôi nhận ra nó nghe khá là ngu ngốc.

“Eo ơi...” Silena khịt khịt và lau mắt mình. “Percy, điều đó thật ngọt ngào.”

Annabeth đỏ mặt. “Im miệng, Silena. Đưa cho tớ cây dao găm của cậu.”

Tôi sợ Annabeth sẽ dùng nó đâm tôi. Thay vào đó, cô ấy dùng nó như một cái tua-vít để mở bảng ở cổ con rồng. “Ồ đây chẳng có gì cả,” cô ấy nói.

Và cô ấy bắt đầu nối các dây điện đồng celestial lại với nhau.

Việc đó mất rất nhiều thời gian. Quá nhiều thời gian.

Tôi ước trò cướp cờ giờ đã kết thúc. Tôi tự hỏi các trại viên khác sẽ sớm nhận ra chúng tôi mất tích và đi tìm chúng tôi như thế nào. Nếu sự tính toán của Annabeth là chính xác (và chúng thường đúng), Beckendorf chắc chắn chỉ còn năm hay mười phút trước khi những con kiến ăn anh ấy.

Cuối cùng Annabeth cũng đứng dậy và thở ra. Đôi tay cô ấy xây xát và đầy bùn. Các đầu móng tay của cô ấy bị hỏng nặng. Có một vết nâu trên trán cô ấy vì con rồng quyết định phun nhốt vào cô ấy.

“Được rồi,” cô ấy nói. “Đã xong. Tớ nghĩ...”

“Cậu nghĩ?” Silena hỏi.

“Nó phải xong,” tôi nói. “Chúng ta đã hết thời gian. Cậu, ừm, làm thế nào để khởi động nó? Nó có nút khởi động hay bất cứ cái gì khác không?”

Annabeth chỉ vào đôi mắt màu đỏ ruby của nó. “Chúng chuyển động theo chiều kim đồng hồ. Tớ đoán chúng ta có thể quay chúng.”

“Nếu ai đó xoắn cầu mắt của tớ, tớ sẽ thức tỉnh,” tôi đồng ý với Annabeth. “Vậy nếu nó nổi điên với chúng ta thì sao?”

“Thế... thì chúng ta sẽ chết,” Annabeth nói.

“Tuyệt,” tôi nói. “Tớ đã chuẩn bị tinh thần.”

Cùng nhau, chúng tôi xoay đôi mắt ruby của con rồng. Ngay lập tức chúng bắt đầu phát sáng. Annabeth và tôi lùi lại quá nhanh nên chúng tôi đã ngã chồng lên nhau. Miệng con rồng há ra, như thể đang kiểm tra hàm của nó. Cái đầu quay lại và nhìn chúng tôi. Hơi nước phun ra từ tai nó, và nó cố đứng dậy.

Khi nó phát hiện nó không thể di chuyển, con rồng dường như bối rối. Nó vênh đầu lên và nhìn chăm chú vào lớp đất. Cuối cùng, nó cũng nhận ra nó đang bị chôn trong đất. Cổ nó căng ra một lần, hai lần... và phần đất ở giữa miệng nó được phun lên.

Con rồng lúng túng kéo chính mình ra khỏi mặt đất, lắc đồng đất bùn ra khỏi cơ thể nó theo cách một con chó hay làm, khiến đất rơi xuống trên chúng tôi từ đầu đến chân. Con người máy quá tuyệt vời đến nỗi không ai trong chúng tôi có thể cất lời. Ý tôi là, chắc chắn nó cần một chuyến đi đến nơi rửa xe, và vẫn còn một vài sợi dây điện nhú ra ở chỗ này chỗ kia, nhưng phần thân của con rồng thật kinh ngạc – như một cái

thùng công nghệ cao với những cái chân. Các bề mặt của nó được bao bọc bởi những lớp vải bằng đồng và vàng, được nạm đá quý. Chân của nó có kích thước của một thân cây, và bàn chân nó có móng vuốt bằng thép. Nó không có cánh – hầu hết các con rồng Hy Lạp đều không có – nhưng nó có cái đuôi dài bằng cơ thể chính, có kích thước của một chiếc xe buýt chở học sinh. Cổ nó kêu cọt kẹt và nổ lốp bốp khi nó hướng đầu lên trời và thổi một cột lửa mừng chiến thắng.

“Ừm...” tôi nói với một giọng cực kỳ nhỏ. “Nó vẫn hoạt động.”

Không biết nó có nghe những gì tôi nói không. Đôi mắt ruby đỏ chiếu thẳng vào tôi, và nó đưa mũi nó đến cách mặt tôi khoảng năm phân. Theo bản năng, tôi với tay đến thanh kiếm của mình.

“Con rồng, ngừng lại!” Silena hét lớn. Tôi ngạc nhiên là giọng cô ấy vẫn tốt như thế. Cô ấy nói với giọng ra lệnh nên con rô-bốt đã hướng sự chú ý của mình về phía cô ấy.

Silena nuốt xuống đầy sợ hãi. “Chúng ta đánh thức người dậy để bảo vệ trại. Người nhớ không? Đó chính là công việc của người!”

Con rồng nghiêng đầu sang một bên như thể nó đang suy nghĩ vậy. Tôi đoán Silena đang có cơ hội 50-50 được nổ tung bằng lửa. Tôi đang xem xét đến việc nhảy lên cổ để làm nó phân tâm, thì Silena nói, “Charles Beckendorf, con trai của thần Hephaestus, đang gặp rắc rối. Loài Myrmekes đã bắt anh ấy. Anh ấy cần sự giúp đỡ của người!”

Khi nghe từ Hephaestus, cổ con rồng thẳng đứng dậy. Một cơn rừng mình lan khắp cơ thể kim loại của nó, tạo thành một cơn mưa bùn mới lên khắp người chúng tôi.

Con rồng nhìn quanh, như thể đang cố tìm kiếm kẻ thù.

“Chúng ta phải chỉ cho nó,” Annabeth nói. “Đi nào, rồng! Đường này dẫn đến con trai của thần Hephaestus! Đi theo chúng ta nào!”

Cứ như thế, cô ấy lấy kiếm của mình ra, và cả ba chúng tôi leo ra khỏi cái hố đất đó.

“Vì thần Hephaestus!” Annabeth hét lên, câu nói đó thật có tác dụng. Chúng tôi đi băng qua cánh rừng. Khi tôi nhìn ra phía sau chúng tôi, con rồng bằng đồng vẫn đi ngay sau lưng, đôi mắt màu đỏ của nó phát sáng và hơi nước phun ra từ lỗ mũi của nó.

Đó chính là một lời khuyến khích tuyệt vời để giúp chạy nhanh hơn khi chúng tôi hướng về phía Đồi Kiến.

Khi chúng tôi đến bìa rừng, con rồng dường như bắt được mùi của Beckendorf. Nó lẩn nhanh về phía trước, chúng tôi phải nhảy tránh khỏi đường đi của nó để tránh bị đè bẹp. Nó xé nát cây trong rừng, các khớp kêu cọt kẹt, hai chân tạo thành các hố trên mặt đất.

Nó tấn công thẳng vào Đồi Kiến. Đầu tiên, các con Myrmekes đã không biết chuyện gì đang xảy ra. Con rồng giẫm lên một vài con, giẫm bẹp chúng thành nước ép bọ. Thế rồi mạng lưới ngoại cảm của chúng dường như sáng lên: Con rồng lớn. Xấu!

Tất cả các con kiến đang ở rìa rừng đồng thời quay lại và bao quanh con rồng. Có thêm nhiều con kiến đều tủa ra từ ngọn đồi – hàng trăm con. Con rồng phun lửa và khiến chúng hoảng sợ rút lui. Ai biết được kiến dễ bắt lửa? Nhưng nhiều con hơn nữa vẫn đang tiến đến.

“Vào bên trong, ngay bây giờ!” Annabeth nói với chúng tôi. “Khi chúng tập trung vào con rồng!”

Silena dẫn đầu cuộc tấn công, đây là lần đầu tiên tôi đi theo con của nữ thần Aphrodite trong một trận chiến. Chúng tôi chạy băng qua những con kiến, nhưng chúng lơ chúng tôi đi. Vì một vài lý do nào đó chúng dường như nghĩ rằng con rồng là mối đe dọa lớn hơn. Hãy nghĩ xem.

Chúng tôi lao vào đường hầm gần nhất, và tôi gần như nôn khan vì mùi hôi thối trong đó. Không có gì, ý tôi là không có gì, thối hơn tổ của những con kiến khổng lồ. Tôi có thể nói là chúng để cho thức ăn của chúng thối trước khi ăn nó. Một người nào đó cần nghiêm túc dạy chúng về tử lạnh.

Quãng đường bên trong của chúng tôi là những đường hầm lờ mờ tối om và các ô trống đầy nấm mốc được bao phủ bằng vỏ của những con kiến già và các bề phân. Những con kiến lao ngang qua chúng tôi trên

đường tham chiến, nhưng chúng tôi chỉ việc bước sang một bên và để chúng đi qua. Ánh sáng đồng le lói từ thanh kiếm của tôi giúp chúng tôi có ánh sáng khi đi sâu hơn vào trong tổ.

“Nhìn kia!” Annabeth nói.

Tôi liếc nhìn vào căn phòng cạnh bên, và trái tim tôi như ngừng đập. Treo từ trần nhà là những chiếc bọc nhộp nháp, khổng lồ - ấu trùng kiến, tôi đoán - nhưng cái đó không thu hút sự chú ý của tôi. Trên sàn hang chất đồng tiền vàng, đá quý, và các loại châu báu khác - mũ sắt, kiếm, các loại nhạc cụ, đồ trang sức. Chúng phát sáng theo cách các vật có ma thuật thường có.

“Đó chỉ là một căn phòng,” Annabeth nói. “Ở đây ắt hẳn phải có hàng trăm căn phòng dành cho ấu trùng ở dưới kia được trang trí bằng châu báu.

“Điều đó không quan trọng,” Silena nhấn mạnh. “Chúng ta phải tìm Charlie!”

Một lần đầu tiên khác: một người con của nữ thần Aphrodite không thích thú về đồ trang sức.

Chúng tôi tiến lên phía trước. Sau hơn sáu mét, chúng tôi tiến vào một cái hang và nó có mùi tẻ đến nỗi mũi tôi như ngừng thở. Phần còn lại của thức ăn cũ được chất đồng cao như một gò cát - xương, các khoanh thịt bị ôi thiu, cả thức ăn cũ của trại. Tôi đoán đã cướp chất làm tạo phân và trộm thức ăn thừa của trại. Ở dưới đáy của một trong những đồng phân hủy, đang cố gắng thẳng người dậy, là Beckendorf. Anh ấy trông thật khủng khiếp, phần lớn vì chiếc áo giáp ngực trang giờ biến thành màu của rác.

“Charlie!” Silena chạy về phía anh ấy và giúp anh ấy đứng lên.

“Tạ ơn thần!” anh ấy nói. “Chân anh... chân anh bị tê liệt.”

“Nó sẽ dần biến mất,” Annabeth nói. “Nhưng bọn em phải đưa anh ra khỏi đây. Percy, cậu hãy phụ trách phía bên kia của anh ấy.”

Silena và tôi kéo Beckendorf lên, và bốn chúng tôi quay ra lại đường hầm. Tôi có thể nghe thấy âm thanh chiến trận từ đằng xa - tiếng kéo kẹt của kim loại, tiếng gầm của lửa, hàng trăm con kiến cắn và phun phì phì.

“Chuyện gì đang xảy ra ngoài kia thế?” Beckendorf hỏi. Cả người anh ấy căng cứng lại. “Con rồng! Các em... đã không kích hoạt nó lại chứ?”

“E là có,” tôi nói. “Vì chỉ có duy nhất cách đó mà thôi.”

“Nhưng các em không thể chỉ khởi động con rô-bốt! Các em phải kiểm tra động cơ, chạy thử... Sẽ chẳng biết nó sẽ làm gì đâu! Chúng ta phải ra khỏi đây!”

Nhưng hóa ra, chúng tôi không cần phải chạy đi đâu, vì con rồng đã đến bên chúng tôi. Chúng tôi cố nhớ đường hầm nào là lối ra thì toàn bộ khu đồi sập xuống, bao phủ chúng tôi trong cơn mưa đất. Đột nhiên chúng tôi liếc nhìn bầu trời đang mở rộng phía trên đầu mình. Con rồng đang ở ngay trên đầu chúng tôi, quấy tới quấy lui, đập Đồi Kiến thành từng mảnh nhỏ khi nó cố hất văng những con kiến đang bám trên khắp cơ thể nó.

“Đi thôi!” tôi hét lớn. Chúng tôi đào đất chui ra và trượt xuống một bên đồi, mang Beckendorf theo cùng chúng tôi.

Người bạn rồng của chúng tôi lại đang gặp rắc rối. Những con Myrmekes đang cắn vào các khớp nối trên lớp giáp của nó, phun acid lên khắp cơ thể nó. Con rồng dậm mạnh và thối ra lửa, nhưng cũng không tồn tại lâu được. Hơi nước đang bốc lên từ lớp da đồng của nó.

Tệ hơn là, một vài con kiến đang quay về phía chúng tôi. Tôi đoán chúng không thích chúng tôi cướp đi bữa tối của nó. Tôi chém vào một con và cắt đứt đi đầu của nó. Annabeth dậm mạnh vào con khác ngay giữa xúc tu của nó. Khi lưỡi kiếm đồng celestial chọc thủng vỏ nó, cả con kiến đều rã.

“Anh... anh nghĩ giờ mình có thể đi,” Beckendorf nói, và ngay lập tức ngã chúi người xuống khi chúng tôi buông tay cậu ấy ra.

“Charlie!” Silena giúp anh ấy đứng dậy và kéo anh ấy đi trong khi Annabeth và tôi dẹp đường xuyên qua những con kiến. Bằng cách này hay cách khác chúng tôi phải đến được rìa rừng mà không để bị cắn hoặc bị phun acid, nhưng một trong hai chiếc giày đế mềm của tôi đang bốc khói vì acid.

Ở phía rìa rừng, con rồng đang đi loạn xạ. Một đám mây acid đang bốc lên từ làn da của nó.

“Chúng ta không thể để cho nó chết!” Silena nói.

“Nó quá nguy hiểm,” Beckendorf nói một cách buồn bã. “Hệ thống dây điện của nó...”

“Charlie,” Silena cầu xin, “Nó đã cứu mạng sống của cậu! Làm ơn, hãy làm điều đó vì tớ.”

Beckendorf chần chừ. Khuôn mặt anh ấy vẫn còn hơi đỏ do nước bọt của những con kiến, anh ấy trông như thể có thể ngất đi bất cứ lúc nào, nhưng anh ấy cố gắng đứng dậy. “Hãy chuẩn bị chạy nhé,” anh ấy nói với chúng tôi. Rồi anh ấy nhìn về phía khoảng rừng trống và hét lớn, “Rồng! Phòng thủ khẩn cấp, tái khởi động bê-ta!”

Con rồng quay về hướng giọng của anh ấy. Nó ngừng việc chống lại những con kiến và mắt nó phát sáng. Không khí có mùi khí ô-zôn, như trước khi một cơn bão xuất hiện.

Cung lửa điện màu xanh bắn ra từ làn da của con rồng, tan tủa khắp cơ thể nó và dính vào những con kiến. Một vài con kiến nổ tung. Những con khác bốc khói và đen kịt, những chiếc chân của chúng co rúm lại. Trong một vài giây, chẳng còn lấy một con kiến nào trên thân con rồng. Những con vẫn sống còn lại toàn bộ đều rút lui, vội vã lùi lại về phía ngọn đồi đã bị phá hủy khi những ngón tay đầy điện bắn vào móng xuyên thẳng qua người chúng.

Con rồng rống lên mừng chiến thắng, rồi nó hướng đôi mắt phát sáng về phía chúng tôi.

“Giờ thì,” Beckendorf nói, “chạy đi thôi.”

Lần này giúp tôi không hét lên, “Vì thần Hephaestus!” mà là “Cứuuuuuuu với!”

Con rồng chạy rầm rập theo sau chúng tôi, phun lửa và phóng tia chớp điện phía trên đầu chúng tôi như thể nó đang có quãng thời gian cực kỳ vui thú vậy.

“Anh làm cách nào ngăn nó lại đi?” Annabeth hét lớn.

Beckendorf, giờ chân của anh ấy đã ổn (không điều gì có thể làm cho cơ thể bạn quay trở lại tốt hơn việc bị một con quái vật khổng lồ đuổi theo) lắc đầu và thở hổn hển. “Các em không nên bắt nó lên! Nó không ổn định! Chỉ sau một vài năm, các con rô-bốt sẽ trở nên điên dại!”

“Thật tốt được biết điều đó,” tôi hét lớn. “Nhưng làm thế nào để tắt nó đi?”

Beckendorf nhìn quanh e dè.

Phía trên đầu là các tảng đá nhô ra, hầu như đều cao bằng cây trong rừng. Cả rừng đầy các tảng đá với hình thù kỳ quái, nhưng tôi chưa bao giờ nhìn thấy tảng đá này trước đây. Nó có hình dáng của một dốc ván trượt khổng lồ, một bên nghiêng nghiêng, ở bên còn lại là dốc đá thẳng đứng.

“Các cậu, chạy vòng quanh chân của vách đá,” Beckendorf nói. “Làm phân tâm con rồng đi. Làm cho nó bận rộn đi.”

“Anh sẽ làm gì?” Silena nói.

“Anh sẽ thấy. Làm đi!”

Beckendorf trốn sau một thân cây trong khi tôi quay lại và hét vào con rồng, “Này, mở thần lẫn! Mùi của mày ngửi giống mùi xăng quá!”

Con rồng thở khói đen ra khỏi mũi của nó. Nó đi sầm sầm về phía tôi, làm cả mặt đất rung lên bần bật.

“Đi thôi!” Annabeth cầm lấy tay tôi. Chúng tôi chạy ra phía sau vách đá. Con rồng chạy theo chúng tôi.

“Chúng ta phải giữ nó ở đây,” Annabeth nói. Cả ba chúng tôi đã sẵn sàng rút kiếm ra.

Con rồng đuổi kịp chúng tôi và lắc lư ngừng lại. Nó nghiêng đầu như thể nó không tin được chúng tôi quá ngu ngốc để đánh nhau. Giờ nó đã bắt được chúng tôi, có quá nhiều cách để giết chúng tôi đến độ nó không thể quyết định được.

Chúng tôi chạy tán loạn khi đợt phun lửa đầu tiên biến mặt đất nơi chúng tôi từng đứng biến thành một hồ tro bốc khói.

Rồi tôi nhìn Beckendorf phía trên chúng tôi – trên đỉnh của vách đá – và tôi hiểu những gì anh ấy đang cố làm. Anh ấy cần một cú đánh chính xác. Tôi phải thu hút sự chú ý của c

“Yaaaah!” tôi tấn công. Tôi đâm mạnh thanh Thủy Triều xuống bàn chân của con rồng và cắt mất một cái móng của nó.

Đầu nó kêu cọt kẹt khi nó cúi xuống nhìn tôi. Nó dường như hoang mang hơn là giận dữ, như, “Sao cậu lại cắt mất móng chân của tôi?”

Rồi nó mở miệng ra, để lộ hàng trăm chiếc răng sắc bén.

“Percy!” Annabeth cảnh báo.

Tôi vẫn đứng tại vị trí của mình. “Chỉ một giây nữa thôi...”

“Percy!”

Và ngay trước khi con rồng tấn công, Beckendorf thả mình xuống từ tầng đá và đáp xuống trên cổ con rồng.

Con rồng ngẩng đầu ra sau và phun lửa, cố thoát khỏi Benkendorf, nhưng anh ấy giữ lấy nó như một chàng cao bồi khi con quái vật nhảy quanh. Tôi nhìn đầy mê hoặc khi anh ấy gảy nhẹ tấm bảng ở phía dưới đầu con rồng và kéo mạnh một sợi dây điện.

Ngay tức khắc, con rồng tê liệt. Đôi mắt nó mờ dần. Đột nhiên nó chỉ là một bức tượng rồng, đang nghe rằng hướng lên trời.

Beckendorf trượt xuống khỏi cổ con rồng. Anh ấy đổ sụp xuống cạnh đuôi nó, kiệt sức và nặng nề thở.

“Charlie!” Silena chạy đến và tặng cho anh ấy một nụ hôn lên má. “Cậu đã làm được!”

Annabeth đến bên tôi và ôm chặt vai tôi. “Này, Ốc Tảo Biển, cậu ổn không?”

“Ồn... tớ đoán thế.” Tôi đang nghĩ đến việc mình gần như bị băm nhỏ thành món thịt băm á thần trong miệng con rồng như thế nào.

“Cậu đã làm rất tốt.” Nụ cười Annabeth tuyệt hơn nhiều so với nụ cười của con rồng ngu ngốc đó.

“Cậu cũng vậy,” tôi run rẩy nói. “Thế... chúng ta sẽ làm gì với con rô-bốt này?”

Beckendorf lau trán mình. Silena vẫn đang quá chú ý đến các vết cắt và vết xước của anh ấy, và Beckendorf hơi không chú ý một chút.

“Chúng ta... ừm... anh không biết,” anh ấy nói. “Có lẽ chúng ta sẽ sửa nó, để nó bảo vệ trại, nhưng việc đó phải mất rất nhiều tháng.”

“Cũng đáng để thử. Tôi tưởng tượng đến việc có con rồng đồng đó trong cuộc chiến chống lại chúa tể thần khổng lồ Titan, Kronos. Các con quái vật của ông ta sẽ phải nghĩ lại về việc tấn công trại nếu chúng phải đối mặt với thứ đó. Mặt khác, nếu con rồng quyết định nổi điên lần nữa và tấn công các trại viên – đó sẽ là điều thật phiền toái.

“Các em có thấy số châu báu trong Đồi Kiến không?” Beckendorf hỏi. “Các vũ khí có phép thuật? Áo giáp? Những thứ đó có thể thực sự giúp được chúng ta.”

“Và các vòng tay,” Silena nói. “Và vòng cổ.”

Tôi nhún vai, nhớ lại mùi của những đường ngấm đó. “Tớ nghĩ chuyến phiêu lưu đó dành cho sau này. Phải mất một đoàn á thần mới có thể đến gần với số châu báu đó.”

“Có thể,” Beckendorf nói. “Nhưng số châu báu đó...”

Silena ngó nghiêng con rồng bị đông cứng. “Charlie, đó là điều dũng cảm nhất mà tớ từng nhìn thấy – việc cậu nhảy lên con rồng đó.”

Beckendorf nuốt xuống. “Ừm... thì thế. Vậy... cùng tớ đi xem pháo hoa nhé?”

Silena ngược mặt lên. “Dĩ nhiên, đồ to xác! Tớ nghĩ cậu không bao giờ mời tớ.”

Beckendorf đột nhiên nhìn mọi thứ đều trở nên tốt đẹp hơn. “Chúng ta hãy quay trở lại trại đi! Tớ cá là trò cướp cờ đã kết thúc.”

Tôi phải đi chân trần, vì đôi giày của tôi đã hoàn toàn tan chảy. Khi tôi đá nó ra khỏi chân, tôi nhận ra chất nhờn đã thấm vào tất và khiến chân tôi trở nên đỏ au và trầy da chảy máu. Tôi tựa vào người Annabeth, và cô ấy giúp tôi đi khắp khiêng xuyên qua khu rừng.

Beckendorf và Silena đi trước chúng tôi, tay trong tay, và chúng tôi đi cách xa họ một quãng để họ có không gian riêng.

Ngắm nhìn hai người họ, với một cánh tay quàng quanh Annabeth để làm điểm tựa, tôi cảm thấy khá khó chịu. Tôi nguyên rủa Beckendorf trong im lặng vì đã quá dũng cảm, và tôi không phải đề cập đến việc đối mặt với con rồng. Sau ba năm, anh ấy cuối cùng cũng có dũng khí để mời Silena Beauregard đi chơi. Thật không công bằng.

“Cậu biết không,” Annabeth nói khi chúng tôi cùng nhau bước đi, “đó không phải là điều dũng cảm nhất mà tớ từng thấy.”

Tôi chớp chớp mắt. Có phải cô ấy đang đọc những suy nghĩ của tôi không?

“Ừm... ý cậu là sao?”

Annabeth nắm lấy khuỷu tay tôi khi chúng tôi vấp phải một con lạch cạp. “Cậu đã nhử con rồng để anh Beckendorf có được cơ hội nhảy lên người nó – đó mới là điều dũng cảm.”

“Hoặc là điều khá ngu ngốc.”

“Percy này, cậu là một chàng trai dũng cảm,” cô ấy nói. “Hãy nhận lấy lời khen. Tớ thề đấy, việc đó khó thế nào?”

Chúng tôi nhìn vào mắt nhau. Mặt chúng tôi chỉ cách nhau vài phân. Ngực tôi cảm thấy hơi buồn cười, như thể trái tim tôi đang thực hiện bài tập khởi động.

“Vậy...” tôi nói. “Tớ đoán Silena và Beckendorf sẽ cùng nhau đi xem pháo hoa.”

“Tớ đoán vậy,” Annabeth đồng ý.

“Ừm,” tôi nói. “Còn về...”

Tôi không biết mình phải nói gì; nhưng ngay lúc đó, ba người anh em đến từ nhà thần Athena của Annabeth đột ngột xuất hiện từ các bụi cây với các thanh kiếm cầm trong tay. Khi họ nhìn thấy chúng tôi, trên môi họ nở những nụ cười toe toét.

“Annabeth!” một trong số họ cất tiếng. “Làm tuyệt lắm! Hãy đưa hai người họ vào tù nào.”

Tôi nhìn chằm chằm cậu ta. “Trò chơi vẫn chưa kết thúc sao?”

Các trại viên nhà nữ thần Athena cười ngất. “Chưa... nhưng sẽ nhanh thôi. Vì giờ chúng tớ đã bắt được cậu.”

“Các cậu, thôi nào,” Beckendorf phản đối. “Bọn tớ đã đi sai đường. Có một con rồng và cả đồi kiến tấn công bọn tớ.”

“Uh-huh,” một chàng trai khác từ nhà nữ thần Athena nói, hoàn toàn không chút cảm động. “Annabeth đã làm tốt việc đánh lạc hướng họ. Tính toán thật hoàn hảo. Cậu có muốn bọn tớ tiếp quản họ từ đây không?”

Annabeth rời khỏi người tôi. Tôi nghĩ chắc chắn rằng cô ấy sẽ để cho chúng tôi tự do quay về phía ranh giới của hai đội, nhưng cô ấy lấy dao găm ra và chìa nó vào tôi với một nụ cười trên môi.

“Không đâu,” cô ấy nói. “Silena và tớ có thể lo vụ này. Đi th các anh chàng tù binh. Di chuyển nào.”

Tôi liếc nhìn cô ấy, sững sờ. “Cậu đã lập kế hoạch chuyện đó sao? Cậu đã lập kế hoạch cho toàn bộ chuyện đó chỉ để giữ bọn tớ không tham gia vào trò chơi sao?”

“Percy, nghiêm túc nhé, làm sao tớ có thể lập kế hoạch chuyện đó được? Con rỗng, những con kiến – cậu nghĩ tớ có thể tính toán tất cả mọi chuyện với thời gian ít ỏi như thế sao?”

Nghe có vẻ không giống thật, nhưng cô ấy là Annabeth. Không có điều gì có thể nói không với cô ấy. Thế rồi cô ấy trao đổi ánh mắt với Silena, và tôi có thể nói họ đang cố để không bật cười.

“Cậu... cậu... đồ...” tôi bắt đầu nói, nhưng tôi không thể nghĩ ra được một cái tên đủ mạnh để gọi cô ấy.

Tôi phản đối suốt trên đường đến nhà tù, cả Beckendorf cũng vậy. Thật không công bằng khi bị đối xử như những tù nhân sau những gì chúng tôi đã trải qua.

Nhưng Annabeth chỉ mỉm cười và nhốt chúng tôi vào nhà tù. Khi cô ấy đang chuẩn bị đi đến tuyến đầu, cô ấy quay lại và nháy mắt. “Gặp lại cậu ở lễ hội pháo hoa nhé?”

Cô ấy không cần chờ câu trả lời của tôi trước khi lao như bay vào khu rừng.

Tôi nhìn Beckendorf. “Cô ấy vừa mới... mời em đi chơi đúng không?”

Anh ấy nhún vai, hoàn toàn phẫn nộ. “Ai mà biết bọn con gái nghĩ gì? Mang đến cho anh một con rỗng bị nhiễu, bất cứ ngày nào.”

Chúng tôi ngồi cùng nhau và chờ đợi trong khi các cô gái giành chiến thắng.

5. Chương 03

III. Phỏng vấn các á thần

Anh em Stoll

Phỏng vấn Connor và Travis Stoll. Con trai của thần Hermes.

Câu hỏi: Trò chơi khăm tuyệt nhất mà các cậu từng làm với trại viên khác là gì?

Connor: Quả xoài vàng!

Travis: Ôi, anh bạn. Cái trò đó thật

Connor: Dù sao chúng tôi cũng đã lấy trái xoài đó và phun sơn vàng lên, đúng không? Chúng tôi đã viết: “Dành cho người nóng bỏng nhất” lên nó và để nó ở nhà nữ thần Aphrodite khi tất cả họ đang đến lớp bắn cung. Khi họ quay trở lại, họ bắt đầu đánh lẫn nhau để có được nó, cố để tìm ra ai trong số họ là người nóng bỏng nhất. Việc đó thật thú vị.”

Travis: Những đôi giày Gucci bay ra từ các cửa sổ. Những đứa trẻ nhà nữ thần Aphrodite xé áo quần của nhau, ném sơn môi và đồ trang sức vào nhau. Nó giống như một bữa tiệc của Bratz hoang dại.

Connor: Rồi họ biết được những gì bọn tôi đã làm, và họ lùng bắt bọn tôi.

Travis: Điều đó không hay chút nào. Tôi không biết họ đã trang điểm cho bọn tôi. Tôi trông giống một tên hề trong một tháng.

Connor: Ừm. Họ đã nguyên rửa tôi vì thế cho dù tôi mặc bất cứ loại áo quần gì, áo quần của tôi cũng sẽ biến thành nhỏ hơn hai size và tôi cảm thấy mình như một kẻ lập dị vậy.

Travis: Cậu là một kẻ lập dị mà.

Câu hỏi: Ai sẽ là người các cậu muốn có nhất trong đội khi chơi trò cướp cờ?

Travis: Anh trai tôi, vì tôi cần để mắt đến anh ấy.

Connor: Em trai tôi, vì tôi không tin tưởng cậu ấy. Còn ngoài cậu ấy ư? Chắc chắn là những đứa trẻ ở nhà thần Ares.

Travis: Ừm. Họ mạnh và dễ dàng lôi kéo. Một cặp đôi hoàn hảo.

Câu hỏi: Điều gì tốt nhất khi ở trong nhà của thần Hermes?

Connor: Chúng tôi không bao giờ cô đơn. Tôi hoàn toàn nghiêm túc đấy, những đứa trẻ mới thường xuyên xuất hiện. Vì thế bạn luôn có người nào đó để cùng trò chuyện.

Travis: Hoặc chơi khăm

Connor: Hoặc móc túi. Một gia đình lớn hạnh phúc.

Clarisse

Phỏng vấn Clarisse La Rue, con gái của thần Ares

Câu hỏi: Người bạn muốn đối đầu nhất ở Trại Con Lai là ai?

Clarisse: Bất cứ ai đâm vào mặt tôi, những kẻ thua cuộc. Ồ, bạn muốn nói một cách cụ thể sao? Có quá nhiều lựa chọn. Có một gã mới ở nhà thần Apollo, Michael Yew. Tôi thích được bẻ gãy cái cung của cậu ta. Cậu ta nghĩ thần Apollo giỏi hơn nhiều so với thần Ares vì ông ta có thể sử dụng hàng loạt các loại vũ khí và tránh xa chiến tranh như một người nhát gan. Hãy đưa cho tôi một cái giáo và một cái khiên vào bất cứ ngày nào. Một ngày nào đó, hãy nhớ lấy lời tôi, tôi sẽ giã Michael Yew và toàn bộ những kẻ nhu nhược ở nhà của cậu ta ra nhỏ như cám.

Câu hỏi: Ngoài cha bạn, bạn nghĩ ai là nam thần và nữ thần dũng cảm nhất trong hội đồng Olympus?

Clarisse: À, không ai có thể bì được với thần Ares, nhưng tôi đoán thần Zeus khá dũng cảm. Ý tôi là ông ấy thách đấu với Typhon và đánh bại Kronos. Dĩ nhiên, thật dễ dàng để trở thành người dũng cảm khi bạn có được những tia chớp có sức mạnh siêu trội. Không có ý định vô lễ.

Câu hỏi: Bạn đã bao giờ trả thù lại Percy vì đã làm ướt bạn bằng nước bồn cầu chưa?

Clarisse: Ôi, lại nghe thằng nhóc đó nói nhảm nữa sao? Đừng tin. Cậu ta cứ hay phóng đại mọi chuyện. Tin tôi đi, việc trả thù sắp diễn ra. Một trong những ngày tới đây, cậu ta sẽ phải hối tiếc. Tại sao tôi phải chờ đợi? Chỉ là chiến thuật mà thôi. Ràng buộc về thời gian và chờ đợi đến thời điểm thích hợp để tấn công. Tôi không sợ hãi, được chưa? Bất cứ ai nói khác đi, tôi sẽ bố trí lại việc chữa răng cho họ.

Annabeth

Phỏng vấn Annabeth Chase, con gái của nữ thần Athena

Câu hỏi: Nếu cô được chọn để thiết kế một công trình kiến trúc mới cho Trại Con Lai, nó sẽ như thế nào?

Annabeth: Tôi rất vui khi được hỏi câu như thế. Chúng tôi thật sự cần một đền thờ. Chúng tôi, những đứa con của các vị thần Hy Lạp, và chúng tôi không có lấy một đài kỷ niệm dành cho cha mẹ chúng tôi. Tôi sẽ xây nó trên đồi ở phía nam Đồi Con Lai, và tôi sẽ thiết kế nó sao cho mỗi sáng ánh mặt trời đang lên sẽ chiếu xuyên qua các cánh cửa sổ và tạo thành các biểu tượng khác nhau của các vị thần trên sàn nhà: như ngày này là biểu tượng đại bàng, ngày kế tiếp là hình con cú. Nó sẽ có tượng của tất cả các vị thần, dĩ nhiên, một các lò than bằng vàng để đốt các lễ vật. Tôi sẽ thiết kế nó hoàn toàn mang tính âm học, như Sân Carnegie, vì thế chúng tôi có thể có những buổi biểu diễn đàn lia và sáo sậy ở đó. Tôi có thể nói liên tục, nhưng bạn chắc chắn đã nắm rõ được vấn đề. Bác Chiron nói rằng chúng tôi sẽ phải bán triệu xe tải dầu tây để trả cho một dự án như thế, nhưng tôi nghĩ nó cũng xứng đáng.

Câu hỏi: Ngoài mẹ mình, vị nam thần hay nữ thần nào cô nghĩ là thông thái nhất trong Hội đồng Olympus?

Annabeth: Ôi, để tôi nghĩ xem... ừm. Vấn đề là, các vị thần trên đỉnh Olympus chẳng phải đều được biết đến vì sự thông thái, và tôi đề cập điều đó với sự tôn kính lớn nhất có thể. Thần Zeus thông thái theo cách của ông ấy. Ý tôi là ông ấy đã giữ cho cả gia đình bên nhau trong bốn ngàn năm, và điều đó thật không dễ dàng gì. Thần Hermes thông minh. Trước đây ông ấy từng lừa lấy gia súc của thần Apollo, và thần Apollo

cũng rất giỏi. Tôi cũng luôn ngưỡng mộ nữ thần Artemis. Cô ấy không phá vỡ niềm tin của chính mình. Cô ấy chỉ làm điều của riêng mình và không tranh cãi nhiều với các vị thần khác trong hội đồng. Cô ấy dành thời gian ở thế giới loài người nhiều hơn bất cứ vị thần nào, vì thế cô ấy hiểu được mọi chuyện đang xảy ra. Tuy nhiên, cô ấy không hiểu về các chàng trai cho lắm, nhưng tôi nghĩ rằng không ai lại hoàn hảo cả.

Câu hỏi: Trong tất cả những người bạn ở Trại Con Lai, ai là người mà cô muốn sát cánh bên trong một trận chiến?

Annabeth:Ồ, Percy. Không tranh luận. Ý tôi là, chắc chắn cậu ấy có thể gây khó chịu, nhưng cậu ấy đáng tin cậy. Cậu ấy dũng cảm và cậu ấy là một chiến binh chân chính. Thông thường, nếu tôi nói cậu ấy phải làm gì, cậu ấy sẽ dành chiến thắng trong cuộc chiến.

Câu hỏi: Cô luôn gọi Percy là “Ốc Tảo Biển” hết lần này đến lần khác. Tính cách khó chịu nhất của cậu ấy là gì?

Annabeth: Ừm, tôi không gọi cậu ấy như thế vì cậu ấy quá thông minh, phải không? Ý tôi là cậu ấy không ngu ngốc. Thật ra cậu ấy khá thông minh, nhưng đôi khi cậu ấy hành động hơi ngu ngốc. Tôi tự hỏi liệu cậu ấy làm thế chỉ để chọc tức tôi thôi phải không. Anh chàng đó có rất nhiều điều. Cậu ấy dũng cảm. Cậu ấy có óc hài hước. Cậu ấy bảnh trai, nhưng không được nói với cậu ấy những điều tôi đã nói nhé. Tôi đang ở đâu thế này? Ồ được rồi, cậu ấy có nhiều điều để nói, nhưng cậu ấy thật... chậm hiểu. Chỉ lời nói thôi. Ý tôi là cậu ấy không nhìn thấy những việc thực sự rõ ràng, như cách mọi người cảm nhận, ngay cả khi bạn cho cậu ấy những gợi ý rõ ràng rành. Cái gì? Không, tôi không nói về bất cứ ai hay bất cứ điều gì cụ thể! Tôi chỉ đưa ra những lời tuyên bố chung chung. Tại sao mọi người luôn nghĩ... ahhhh! Quên đi.

Grover

Phỏng vấn Grover Underwood - Thần rừng

Câu hỏi: Bài hát được chơi bằng sáo sậy yêu thích của cậu là bài gì?

Grover:Ồ, ừm – được rồi, việc này hơi xấu hổ một chút. Một lần, tôi có được lời yêu cầu từ một con chuột nước muốn nghe bài “Tình yêu Chuột nước”. Ừm... tôi đã học nó, và tôi phải thừa nhận rằng tôi thực sự thích chơi nó. Thành thật mà nói, nó không còn dành cho loài chuột nước nữa! Đó là một câu chuyện tình yêu ngọt ngào. Tôi khóc sụt sùi mỗi khi tôi chơi nó. Percy cũng thế, nhưng tôi nghĩ rằng vì cậu ấy đang cười tôi.

Câu hỏi: Ai là người mà cậu hoàn toàn không muốn gặp trong một con hẻm tối đen – một Cyclops hay một Ngài D đang giận dữ?

Grover: Blah-hah-hah! Hối kiêu gì thế này? Ừm, được rồi... tôi thích gặp Ngài D hơn, rõ ràng thế, vì ông ấy thật... ơ, dễ thương. Đúng thế đấy, ông ấy thật tử tế và tốt bụng với tất cả thần rừng bọn tôi. Tất cả chúng tôi đều yêu mến ông ấy. Và tôi không nói thế vì ông ấy luôn lắng nghe, và ông ấy sẽ làm nổ tung tôi ra thành từng mảnh nhỏ nếu tôi nói điều gì khác biệt.

Câu hỏi: Theo cậu, địa điểm thiên nhiên nào đẹp nhất trên toàn nước Mỹ?

Grover: Thật tuyệt khi vẫn còn có rất nhiều điểm đến sinh đẹp, nhưng tôi thích Lake Placid ở ngoại ô New York. Rất đẹp, đặc biệt vào một ngày mùa đông! Và các nữ thần rừng ở đó. Wow!Ồ, đợi đã, liệu bạn có thể lược bỏ phần vừa rồi không? Cây bách xù sẽ giết tôi mất.

Câu hỏi: Những chiếc hộp thiếc có thực sự ngon không?

Grover: Người bà dề của tôi thường nói, “Hai hộp mỗi ngày sẽ xua đuổi được quái vật.” Có rất nhiều chất khoáng, rất tốt cho răng, và chất liệu rất ngon. Thật sự đó, có cái gì mà không thích nó cơ chứ? Tôi không thể giúp điều đó nếu rằng người không được cấu tạo dành cho những bữa ăn nặng.

Percy

Phỏng vấn Percy Jackson, con trai thần Poseidon

Câu hỏi: Phần thích nhất của cậu về những mùa hè ở Trại Con Lai?

Percy: Gặp các bạn, chắc vậy. Thật tuyệt khi được quay trở lại trại sau một năm ở trường. Nó như là bạn đang quay trở lại nhà vậy. Ngày đầu tiên của mùa hè, khi tôi bước đến nhà của tôi, Connor và Travis đang trộm thứ gì đó từ cửa hàng của trại, và Silena đang tranh cãi với Annabeth khi đang cố làm cho cô ấy thay đổi dáng vẻ bên ngoài. Còn Clarisse đang dúm đầu những đứa trẻ mới vào bồn cầu. Thật tuyệt khi có một vài điều không bao giờ thay đổi.

Câu hỏi: Cậu đã theo học một vài trường khác nhau. Điều gì khó nhất khi trở thành đứa trẻ mới ở trường?

Percy: Hãy tạo danh tiếng cho mình. Ý tôi là mọi người muốn ép bạn vào một khuôn phép, đúng không? Dù bạn có là một người lập dị hoặc một vận động viên hoặc bất cứ kiểu người nào khác. Bạn phải ngay lập tức làm rõ rằng bạn không phải là người nào đó họ có thể chế giễu, nhưng bạn cũng không thể trở thành một người lập dị vì điều đó. Tuy thế, tôi chắc chắn không phải là người thích hợp nhất để cho các lời khuyên. Tôi không thể hoàn tất được cả năm học mà không bị đuổi khỏi trường hoặc thổi tung một cái gì đó.

Câu hỏi: Nếu cậu buộc phải đổi thành Thủy Triều với một vật có phép thuật khác, cậu sẽ chọn vật nào?

Percy: Thật khó, vì tôi thực sự quen với thanh Thủy Triều. Tôi không thể tưởng tượng được việc không có thanh kiếm đó. Tôi đoán sẽ thật tuyệt khi có một bộ vũ khí có thể hòa tan vào bộ áo quần bình thường của tôi. Mặc áo giáp thật đau. Nó nặng. Nóng. Và nó chẳng thời trang chút nào cả, bạn biết đấy? Vì thế việc có quần áo có thể biến đổi thành áo giáp sẽ thật sự hữu ích. Nhưng tôi vẫn không chắc việc tôi sẽ đổi thanh kiếm của mình cho bộ áo quần đó.

Câu hỏi: Cậu đã nhiều lần thoát hiểm trong gang tấc, nhưng khoảnh khắc đáng sợ nhất của cậu là gì?

Percy: Tôi sẽ nói ngay, đó chính là cuộc chiến đầu tiên của tôi với con Minotaur, ở trên Đồi Con Lai, vì tôi không biết cái quái gì đang diễn ra. Tôi thậm chí còn không biết mình là một á thần vào thời điểm đó. Tôi cứ nghĩ mình đã mất mẹ mãi mãi, và tôi bị mất kẹt trên một ngọn đồi giữa một cơn dông bão chiến đấu với một con bò khổng lồ trong khi Grover ngất đi và than vãn, “Thức ăn!”. Việc đó thật tệ hại, anh bạn ạ.

Câu hỏi: Cậu có bất cứ lời khuyên nào dành cho những đứa trẻ cũng đang nghi ngờ mình là các á thần không?

Percy: Hãy cầu nguyện rằng bạn đã nhầm lẫn đi. Nghiêm túc đấy, điều này nghe có vẻ thú vị, nhưng nó là một tin xấu. Nếu bạn nghĩ mình là á thần, hãy tìm kiếm một thần rừng. Bạn có thể luôn phát hiện ra họ ở bất cứ trường học nào. Giọng cười của họ rất kỳ quái, và họ ăn bất cứ thứ gì. Họ có thể đi đứng rất buồn cười vì họ đang cố che giấu bàn chân móng guốc của họ bên trong đôi chân giả. Hãy tìm kiếm ngay thần rừng trong trường bạn và người đó sẽ giúp đỡ bạn. Bạn cần phải nhanh chóng đi đến Trại Con Lai. Nhưng nói lại một lần nữa, bạn không muốn trở thành một á thần. Không được thử điều này tại nhà.

4. Percy Jackson và thanh kiếm của thần Hades

Đón Giáng sinh ở địa ngục không phải là ý tưởng của tôi.

Nếu tôi biết chuyện đó xảy ra, tôi sẽ gọi điện báo ốm. Tôi có thể đã tránh được một đội quân ma quỷ, một trận chiến với một thần khổng lồ Titan, và trò gian trá gần như làm cho những người bạn của tôi và tôi bị quăng vào trong bóng đêm vĩnh hằng.

Nhưng không, tôi phải tham dự cuộc thi Anh văn ngu ngốc. Vì thế tôi đang ở đây, ngày cuối cùng của học kỳ mùa đông ở trường Trung học Goode, ngồi trong thánh phòng với tất cả học sinh mới vào trường và đang cố kết thúc bài tiểu luận tôi-không-đọc-nó-nhưng-tôi-giả-vờ-như-tôi-đã-đọc A Tale of Two Cities, thì O’Leary xộc vào sân khấu, quất tháo như người điên.

O’Leary là con chó ngao cưng của tôi. Nó là một con quái vật màu đen có bộ lông bờm xồm có kích thước của một chiếc Hummer, với răng nanh sắc như dao cạo, móng vuốt bén nhọn như thép, và đôi mắt đỏ phát sáng. Nó thật sự rất ngọt ngào, nhưng nó thường ở tại Trại Con Lai, trại đào tạo á thần của chúng tôi. Tôi hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy nó trên sân khấu, giẫm nát cây thông Noel và các người lùn của ông già Noel và tất cả bộ trang trí Winter Wonderland.

Mọi người ngược nhìn lên. Tôi khá chắc là những đứa trẻ khác đang hoang mang và chạy toán loạn đến các lối ra, nhưng họ chỉ bắt đầu cười khúc khích và cười lớn tiếng. Một vài cô gái nói, “Aaaa, dễ thương chưa!”

Thầy giáo dạy tiếng Anh của chúng tôi, Tiến sĩ Boring (Tôi không đùa, đó là tên thật của thầy ấy), chỉnh lại mắt kính và cau mày.

“Được rồi,” thầy ấy nói. “Con chó xù này của ai?”

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Cảm ơn các thần vì Màn Sương Mù – lớp màn ma thuật giúp con người tránh được việc nhìn thấy mọi vật dưới hình dáng thật sự của chúng. Tôi đã nhìn thấy nó uốn cong sự thật rất nhiều lần trước đây, nhưng quý cô O’Leary là một con chó xù sao? Điều đó thật ấn tượng.

“Ừm, đó là con chó xù của em thưa thầy,” tôi đứng dậy nói. “Xin lỗi! Chắc nó đi theo em.”

Ai đó ngồi sau lưng tôi bắt đầu huýt sáo bài “Mary had a Little Lamb”. Những đứa trẻ khác vỗ tay tán thưởng.

“Đủ rồi!” Tiến sĩ Boring ngắt lời. “Percy Jackson, đây là kỳ thi cuối kỳ. Tôi không thể để con chó xù này

“Woof!” tiếng sủa của con O’Leary làm toàn bộ thính phòng rung bần bật. Nó vẫy đuôi, đánh ngã thêm một vài người lùn. Rồi nó cúi xuống trên hai chân trước và ngược nhìn tôi như thể nó muốn tôi đi theo vậy.

“Em sẽ đưa nó ra khỏi đây, Tiến sĩ Boring,” tôi hứa. “Dù sao em cũng đã kết thúc bài tiểu luận của mình.”

Tôi đóng cuốn sách bài tập lại và chạy về phía sân khấu. O’Leary vọt ra phía cửa ra vào và tôi chạy theo sau, những đứa trẻ khác vẫn đang cười và gọi lớn phía sau lưng tôi, “Gặp lại sau nhé, anh chàng Chó xù!”

Con O’Leary chạy xuống cuối Đường Đông về phía dòng sông.

“Chậm lại!” tôi hét lớn. “Mày chạy đi đâu đấy?”

Tôi nhận thấy một vài ánh nhìn kỳ lạ từ các khách bộ hành, nhưng đây là New York, vì thế một cậu bé đuổi theo một con chó xù chắc chắn không phải điều kỳ lạ nhất mà họ từng thấy.

Con O’Leary vẫn tiếp tục chạy phía trước tôi. Nó thỉnh thoảng lại quay lại sủa như thể muốn nói Di chuyển đi, đồ chậm chạp! Nó chạy qua ba khu nhà về phía bắc, chạy thẳng vào Công viên Carl Schurz. Khi tôi đuổi kịp nó, nó nhảy qua một hàng rào sắt và biến vào bên trong một bức tường bụi cây được tạo hình phủ đầy tuyết.

“Aa, thôi nào,” tôi than phiền. Tôi đã không kịp có cơ hội để lấy áo khoác khi còn ở trường. Tôi đang chết cứng, nhưng tôi đã trèo qua hàng rào và lao vào một bụi cây phủ đầy băng.

Phía bên kia là một khoảng rừng thưa – một cánh đồng cỏ phủ đầy băng giá rộng nửa mẫu Anh bao quanh với những thân cây trơ trụi. Con O’Leary đang ngồi quanh, điên cuồng vẫy đuôi. Tôi không thấy bất cứ điều gì khác thường. Phía trước tôi, Sông Đông nhuộm màu thép chậm chậm chảy. Những chùm lông vũ trắng cuộn cuộn từ trên mái nhà Queens. Phía sau tôi, Upper East Side hiện ra lơ mờ, lạnh lẽo và thỉnh thoảng lặng.

Tôi không chắc tại sao, nhưng phía sau cổ tôi bắt đầu ngứa ran. Tôi lấy cây bút máy ra và mở nắp. Ngay lập tức nó biến thành thanh kiếm đồng, Thủy Triều, lưỡi kiếm tỏa sáng yếu ớt trong ánh sáng mùa đông.

Con O’Leary nhấc đầu lên. Lỗ mũi nó run run.

“Đó là gì thế?” tôi thì thầm.

Đám cây bụi kêu xào xạc và một con h vàng chạy xuyên qua. Khi tôi nói vàng, tôi không đề cập đến màu vàng. Con vật đó có bộ lông kim loại và cặp sừng trông giống như vàng thật 14 ca-ra. Nó tỏa sáng lung linh với ánh sáng của vàng, khiến nó trông quá sáng để có thể nhìn. Nó chắc chắn là con vật đẹp nhất mà tôi đã từng thấy.

Con O’Leary liếm môi mình như nó đang nghĩ về món hamburger hươu! Rồi bụi cây lại kêu xào xạc lần nữa và một dáng người trong chiếc áo parka trùm đầu nhảy vào khu rừng thưa, mũi tên được kéo căng trên cái cung.

Tôi đưa kiếm lên. Cô gái nhắm vào tôi – rồi đứng yên.

“Percy sao?” Cô ấy đẩy chiếc mũ bạc của chiếc áo parka. Mái tóc đen của cô ấy dài hơn nhiều so với những gì tôi nhớ được, nhưng tôi biết đôi mắt xanh sáng ngời đó và hình lưỡi liềm bằng bạc biểu thị rằng cô ấy chính là trợ tá của nữ thần Artemis.

“Thalia!” tôi nói. “Cậu làm gì ở đây thế?”

“Đuổi theo con hươu vàng,” cô ấy nói, như thể đó là một chuyện quá rõ ràng vậy. “Đó là con vật thiêng của nữ thần Artemis, tớ nghĩ rằng nó là một kiểu dấu hiệu nào đó. Và, ừm...” Cô ấy hất đầu đầy lo lắng về phía con O’Leary. “Cậu muốn nói cho tớ biết con vật đó đang làm gì ở đây thế?”

“Đó là con thú cưng của tớ - Quý cô O’Leary!”

Con O’Leary đang ngửi ngửi con hươu và quan trọng là nó không tôn trọng không gian riêng tư của con hươu. Con hươu húc vào mũi con chó ngao. Ngay sau đó, cả hai con cùng chơi một trò chơi kỳ lạ ném bóng cho nhau quanh khoảng rừng thưa.

“Percy...” Thalia cau mày. “Chuyện này không thể là một sự trùng hợp. Cậu và tớ tới cùng một nơi cùng một thời gian?”

Cô ấy đã đúng. Các á thần không có sự trùng hợp. Thalia là một người bạn tốt, nhưng tôi đã không gặp cô ấy trong hơn một năm, và giờ đột nhiên, hai chúng tôi đều đang ở cùng một nơi.

“Một vị thần nào đó đang đùa giỡn với chúng ta,” tôi đoán.

“Chắc thế.”

“Nhưng rất vui được gặp cậu.”

Cô ấy nở nụ cười miễn cưỡng. “Ừm. Sau khi chúng ta thoát khỏi chuyện này, tớ sẽ mua cho cậu một cái hamburger thịt băm pho mát. Annabeth thế nào?”

Trước khi tôi có thể trả lời, một đám mây bay che kín bầu trời. Con hươu vàng tỏa sáng và biến mất, để lại con O’Leary sủa với một đồng lá.

Thanh kiếm của tôi đã sẵn sàng. Thalia kéo căng cây cung. Theo bản năng, chúng tôi đứng đầu lưng vào nhau. Một mảng bóng tối bao phủ khoảng rừng thưa và một cậu bé nhào ra khỏi đó như thể bị ai đó quăng ra vậy, rồi đáp xuống trên bãi cỏ ngay chân chúng tôi.

“Ồi,” cậu ấy làu bàu. Cậu ấy phúi phúi chiếc áo khoác kiểu phi công. Cậu bé khoảng mười hai tuổi với mái tóc đen, quần jeans, áo phông đen và một chiếc nhẫn hình đầu lâu bạc trên tay phải. Một thanh kiếm được đeo bên hông.

“Nico?” tôi nói.

Đôi mắt Thalia mở lớn. “Em trai của Bianca?”

Nico quắc mắt nhìn. Tôi nghi ngờ việc cậu ấy thích được giới thiệu là em trai của Bianca. Chị của cậu ấy, một thợ săn của nữ thần Artemis, đã chết cách đây hai năm, và điều đó vẫn là một nỗi đau nhức.

“Sao anh lại mang em đến đây?” Cậu ta càu nhàu. “Một phút trước em đang ở nghĩa địa New Orleans. Phút sau – đây có phải New York không? Nhân danh Hades, em đang làm cái quái gì ở đây thế này?”

“Bọn anh không mang em đến đây,” tôi cam đoan với cậu ấy. “Chúng ta...” Một cơn rừng mình chạy dọc xuống lưng tôi. “Chúng ta đều bị đưa đến đây. Cả ba chúng ta.”

“Anh đang nói về điều gì?” Nico hỏi gặng.

“Những đứa con của ‘Bộ Tam Vĩ Đại’,” tôi nói. “Thần Zeus, thần Poseidon và thần Hades.”

Thalia hít sâu. “Lời Tiên tri. Cậu không nghĩ Kronos...”

Cô ấy không cần nói hết suy nghĩ của mình. Tất cả chúng tôi đều biết về Lời Tiên Tri lớn đó: một cuộc chiến đang đến, giữa các thần khổng lồ Titan và các vị thần. Đứa con tiếp theo của ba vị thần quan trọng, người sẽ được mười sáu tuổi sẽ đưa ra một quyết định rằng cứu hay hủy diệt thế giới. Người được nói đến là một trong số ba chúng tôi. Cách đây một vài năm, vị thần đứng đầu các thần khổng lồ Titan, Kronos

đã khéo léo điều khiển chúng tôi riêng biệt. Giờ... liệu ông ta có đang bày mưu tính kế gì khi mang tất cả chúng tôi đến đây không?

Mặt đất rung bần bật. Nico rút thanh kiếm của cậu ấy ra màu đen làm bằng sắt Stygian. Con O'Leary nhảy lùi lại và sửa bảo động.

Đã quá trễ, tôi nhận ra nó đang cố cảnh báo tôi.

Mặt đất mở rộng bên dưới chân Thalia, Nico và tôi, và chúng tôi rơi vào bóng tối.

Tôi tin rằng mình sẽ rơi mãi mãi, hoặc có thể bị nghiền nát thành một chiếc bánh kẹp á thần khi chúng tôi rơi xuống bên dưới. Nhưng điều tiếp theo tôi biết, Thalia, Nico và tôi đang đứng trong một khu vườn vẫn đang gào thét vì khiếp sợ, điều đó khiến tôi cảm thấy mình thật ngớ ngẩn.

“Gi... chúng ta đang ở đâu?” Thalia hỏi.

Khu vườn tối đen. Các luống hoa bạc phát sáng yếu ớt, phản chiếu ánh sáng từ các loại đá quý ở các luống cây – kim cương, ngọc bích, và hồng ngọc có kích thước của quả bóng bầu dục. Các cây uốn cong phía trên đầu chúng tôi, các cành của chúng đầy các loại hoa màu vàng cam và trái cây thơm mát. Không khí mát mẻ và ẩm ướt – nhưng không giống với một New York trong mùa đông. Giống như không khí trong động hơn.

“Tôi đã từng ở đây trước đây,” tôi nói.

6. Chương 04

Nico hái một trái lựu xuống khỏi cây. “Khu vườn của mẹ kế Persephone của em.” Cậu ấy nhăn nhó mặt mày và quăng trái cây ấy xuống. “Đừng ăn bất cứ thứ gì.”

Cậu ấy không cần phải nói tôi điều đó hai lần. Chỉ cần ném một chút thức ăn của Địa ngục, và chúng tôi sẽ không bao giờ có thể rời khỏi đó.

“Ngẩng đầu lên,” Thalia cảnh báo tôi.

Tôi quay lại và nhìn thấy cô ấy đang chìa cung vào một người phụ nữ cao lớn trong bộ áo đầm màu trắng.

Lúc đầu tôi cứ nghĩ người phụ nữ đó là một con ma. Áo đầm của bà ấy dâng lên cuộn cuộn quanh bà ấy như khói. Mái tóc đen dài lơ lửng và uốn quăn như thể nó không có trọng lực. Khuôn mặt bà ấy khá xinh đẹp nhưng khá xanh xao.

Nhưng rồi tôi chợt nhận ra áo đầm của bà ấy không phải màu trắng. Nó có tất cả các loại màu luân phiên thay đổi – các loài hoa màu đỏ, xanh, và vàng nở rộ trên nền vải – nhưng nó héo đi một cách kỳ lạ. Đôi mắt bà ấy cũng thế, có nhiều màu nhưng nhanh chóng phai đi, như thể Địa ngục đã làm suy yếu đi sức mạnh của bà ấy. Tôi có cảm giác rằng khi ở thế giới trên kia bà ấy sẽ rất xinh đẹp, thậm chí rất chói lọi.

“Ta là Persephone,” bà ấy nói, giọng nói yếu ớt và nhẹ như giấy. “Chào đón các á thần!”

Nico nghiền nát trái lựu dưới giày mình. “Chào đón ư? Sau lần vừa rồi, bà vẫn còn dám chào đón tôi sao?”

Tôi bứt rứt không yên, vì nói chuyện kiểu như thế với một vị thần có thể khiến bạn bị nổ tung thành từng hạt bụi nhỏ. “Ừm, Nico...”

“Không sao đâu,” nữ thần Persephone lạnh nhạt nói. “Chúng ta đang có một cuộc cãi vã nhỏ của gia đình.”

“Những cuộc cãi vã nhỏ của gia đình?” Nico gào lớn. “Bà đã biến tôi thành hoa bồ công anh!”

Nữ thần Persephone lơ đãng cậu con trai ghẻ của mình. “Như ta đang nói, các á thần, ta chào đón các người đến khu vườn của ta.”

Thalia hạ cung tên xuống. “Bà đã gửi hươu vàng đến sao?”

“Và cả con chó ngao nữa,” nữ thần thừa nhận. “Và bóng tối thì thu thập Nico. Vì có chuyện khẩn cấp nên ta mới tập trung các người lại với nhau.”

“Có chuyện gì sao?” tôi hỏi.

Nữ thần Persephone nhìn chăm chăm vào tôi, và tôi cảm thấy những đóa hoa nhỏ bé lạnh lẽo đang nở rộ trong dạ dày tôi.

“Thần Hades đang gặp rắc rối,” bà ấy nói. “Và nếu các người biết điều gì tốt cho mình, các người sẽ phải giúp ông ấy.”

Chúng tôi ngồi trong mái hiên tối đen nhìn ra phía khu vườn. Những người hầu gái của nữ thần Persephone mang thức ăn và nước uống đến, và chúng tôi không đụng gì đến chúng. Những người hầu gái đó thật xinh đẹp ngoài trừ sự thật rằng họ đã chết. Họ mặc những chiếc áo đầm màu vàng, với vành hoa làm từ cây độc cần và hoa cúc trên đầu. Đôi mắt họ trống rỗng, và họ nói chuyện bằng các âm thanh ríu rít như dơi của các vong hồn.

Nữ thần Persephone ngồi trên một ngai vàng bằng bạc và nhìn chăm chú chúng tôi. “Nếu hiện giờ là mùa xuân, ta sẽ có thể chào đón các người một cách đúng đắn hơn ở thế giới trên kia. Than ôi, giờ đang là mùa đông, thế nên đây là điều tốt nhất ta có thể làm.”

Giọng bà ấy nghe thật chua xót. Sau tất cả chừng ấy thiên niên kỷ, tôi đoán bà ấy vẫn không bằng lòng sống với thần Hades nữa năm. Bà như bị tẩy trắng và lúng túng, như một bức ảnh mùa xuân cũ kỹ.

Bà ấy quay lại nhìn tôi như thể đọc được các ý nghĩ của tôi vậy. “Thần Hades là chồng và là ông chủ của ta, cậu trai trẻ. Ta sẽ làm bất cứ điều gì cho ông ấy. Nhưng trong trường hợp này ta cần sự giúp đỡ của người, và phải nhanh lên. Nó có liên quan đến thanh kiếm của thần Hades.”

Nico cau mày. “Cha tôi không có thanh kiếm nào. Ông ấy sử dụng gậy trong các trận chiến và chiếc mũ gieo rắc kinh hoàng.”

“Ông ấy đã không có một thanh kiếm,” nữ thần Persephone sửa lại câu nói của Nico.

Thalia đứng bật dậy. “Ông ấy đang rèn một vật tượng trưng cho sức mạnh mới sao? Và điều đó không được phép của thần Zeus sao?”

Nữ thần mùa xuân chỉ tay. Phía trên mặt bàn, một hình ảnh đột nhiên xuất hiện: các thợ rèn chiến binh xương làm việc chăm chỉ trong một lò rèn có những ngọn lửa màu đen, sử dụng những chiếc búa có hình dáng những chiếc đầu lâu kim loại để đánh vào chiều dài của một thanh sắc đang biến thành một lưỡi kiếm.

“Cuộc chiến với các thần khổng lồ Titan sắp diễn ra,” nữ thần Persephone nói. “Chúa tể Hades của ta phải được chuẩn bị sẵn sàng.”

“Nhưng thần Zeus và thần Poseidon sẽ không bao giờ cho phép thần Hades được rèn một vũ khí mới!” Thalia phản đối. “Điều đó sẽ làm mất cân bằng hiệp ước chia sẻ sức mạnh của họ.”

Nữ thần Persephone lắc đầu. “Ý người là điều đó sẽ khiến cho thần Hades ngang bằng với họ sao? Hãy tin ta, con gái của thần Zeus, Chúa tể Cái chết chẳng có ý định chống lại hai em của mình đâu. Ông ấy biết họ sẽ không bao giờ hiểu, đó là lý do tại sao ông ấy lại rèn nó trong im lặng.”

Hình ảnh trên mặt bàn tỏa sáng lung linh. Một người thợ rèn xác ướp đưa thanh kiếm vẫn còn nóng lên. Có thứ gì đó kỳ lạ được gắn vào đuôi kiếm – không phải là đá quý. Trông giống với...

“Đó có phải là một chiếc chìa khóa không?” tôi hỏi.

Nico cười gằn. “Đó là chìa khóa của thần Hades?”

“Chờ đã,” Thalia nói. “Chìa khóa của thần Hades là gì?”

Nico trông còn xanh xao hơn cả mẹ kế của cậu ấy. “Thần Hades có một chuỗi các chìa khóa vàng có thể mở hoặc đóng cái chết. Ít nhất... đó chỉ là một huyền thoại.”

“Điều đó có thật,” nữ thần Persephone nói.

“Làm thế nào để mở và đóng cái chết lại?” tôi hỏi.

“Những chiếc chìa khóa đó có sức mạnh để cầm tù một linh hồn ở địa ngục,” nữ thần Persephone nói. “Hoặc thả nó ra.”

Nico nuốt xuống. “Nếu một trong những chiếc chìa khóa đó được lắp lên thanh kiếm...”

“Người sử dụng có thể gây ra cái chết,” nữ thần Persephone nói, “hoặc giết chết bất cứ sinh vật sống nào và gửi linh hồn của nó đến địa ngục chỉ với cái chạm nhẹ vào lưỡi kiếm.”

Tất cả chúng tôi đều im lặng. Vòi nước trong bóng tối chảy róc rách trong góc. Những người hầu gái lơ lửng quanh chúng tôi, mang đến những khay trái cây và kẹo có thể khiến chúng tôi ở lại mãi mãi dưới địa ngục.

“Đó là một thanh kiếm nguy hiểm,” cuối cùng tôi cũng cất tiếng.

“Nó sẽ khiến cho thần Hades không thể bị đánh bại,” Thalia đồng ý.

“Các người thấy đấy,” nữ thần Persephone nói, “tại sao các người không giúp tìm nó lại.”

Tôi liếc nhìn bà ấy. “Bà vừa nói là giúp tìm nó lại phải không?”

Đôi mắt của nữ thần Persephone thật xinh đẹp và hết sức đáng sợ, như những bông hoa độc đang nở rộ. “Lưỡi kiếm đã bị đánh cắp khi nó gần hoàn thành. Ta không biết lý do tại sao, nhưng ta nghi ngờ một á thần, một vài tay chân của Kronos đã làm việc đó. Nếu lưỡi kiếm đó rơi vào tay của người đứng đầu các thần khổng lồ Titan...”

Thalia đứng bật dậy. “Bà đã để cho lưỡi kiếm bị đánh cắp! Việc đó mới ngu ngốc làm sao? Kronos giờ ắt hẳn đã có nó trong tay!”

Các mũi tên của Thalia biến thành các cây hoa hồng leo. Cây cung biến thành cây kim ngân với những bông hoa màu trắng và vàng.

“Cẩn thận đấy, cô thợ săn,” nữ thần Persephone cảnh báo. “Cha cô có thể là thần Zeus, và cô có thể là trợ tá của Artemis, nhưng cô không được phép nói với ta bằng giọng không tôn trọng như thế ở cung điện của chính ta.”

Thalia nghiêng răng. “Trả... lại... cung tên... cho... tôi.”

Nữ thần Persephone vẫy tay mình. Cung và tên trở lại bình thường. “Giờ hãy ngồi xuống và lắng nghe. Thanh kiếm có thể còn chưa ra khỏi địa ngục. Thần Hades đã dùng các chìa khóa còn lại của mình để đóng tất cả cửa ở địa ngục. Không ai hay cái gì có thể ra hoặc vào cho đến khi ông ấy tìm thấy thanh kiếm, và ông ấy đang sử dụng tất cả sức mạnh của mình để định vị tên trộm.”

Thalia miễn cưỡng ngồi xuống. “Thế bà muốn chúng tôi làm gì cho bà?”

“Việc tìm kiếm lưỡi kiếm không thể thông báo rộng rãi được,” nữ thần nói. “Chúng ta đã phải đóng cửa Địa ngục, nhưng không nói rõ lý do của việc đó, hay các bảy tội của Hades không thể dùng trong cuộc tìm kiếm. Họ không thể biết được việc lưỡi kiếm đó tồn tại cho đến khi mọi việc kết thúc. Dĩ nhiên, họ không thể biết được nó đang biến mất.”

“Nếu họ nghĩ thần Hades đang gặp rắc rối, họ có thể rời bỏ ông ấy,” Nico đoán. “Và sẽ gia nhập vào đội quân của các vị thần khổng lồ Titan.”

Nữ thần Persephone không đáp trả, nhưng nếu một nữ thần có thể lo lắng, bà ấy đang như thế. “Tên trộm ắt phải là một á thần. Không có vị thần bất tử nào có thể trực tiếp cướp đi vũ khí của các vị thần bất tử khác. Ngay cả Kronos cũng phải tuân theo quy luật cổ xưa đó. Ông ta có một tay trong nào đó ở dưới này. Và để bắt một á thần... chúng ta sẽ sử dụng ba người các người.”

“Tại sao lại là chúng tôi?” tôi hỏi.

“Các người là con của ba vị thần quan trọng,” nữ thần Persephone nói. “Ai có thể chịu được sức mạnh kết hợp của ba người? Ngoài ra, khi các người lấy lại được lưỡi kiếm cho Hades, các người sẽ gửi một thông điệp đến đỉnh Olympus. Thần Zeus và thần Poseidon sẽ không chống lại vũ khí mới của Hades nếu nó được chính ba người con của họ trao cho ông ấy. Nó sẽ thể hiện rằng các người tin tưởng Hades.”

“Nhưng tôi không tin ông ấy,” Thalia nói.

“Đồng ý,” tôi nói. “Tại sao chúng tôi làm mọi việc cho thần Hades, đừng nói đến việc chúng tôi phải mang đến cho ông ấy một siêu vũ khí? Đúng không, Nico?”

Nico nhìn chăm chăm lên mặt bàn. Những ngón tay của cậu bé gõ gõ vào lưỡi kiếm Stygian màu đen của mình.

“Đúng không, Nico?” tôi nhắc

Phải mất một giây cậu ấy mới ngược nhìn tôi. “Em phải làm điều này, Percy. Ông ấy là cha em.”

“Ôi, không phải chứ,” Thalia phản đối. “Cậu không thể cho rằng việc đó là một ý kiến hay được!”

“Thế chị thà để lưỡi kiếm đó rơi vào tay của Kronos sao?”

Cậu bé cũng có điểm đúng.

“Chúng ta đang lãng phí thời gian,” nữ thần Persephone nói. “Tên trộm có thể có đồng bọn ở địa ngục, và hẳn ta đang tìm cách ra khỏi nơi này.”

Tôi cau mày. “Tôi nghĩ bà đã nói rằng toàn bộ nơi này đã bị phong kín.”

“Không một nhà tù nào có thể kín kẽ được, thậm chí ngay cả Địa ngục. Các linh hồn thường tìm được cách thoát ra ngoài nhanh hơn cả việc Hades có thể đóng chặt chúng. Các người phải tìm lại được thanh kiếm trước khi nó thoát khỏi đây, nếu không tất cả đều sụp đổ.”

“Ngay cả khi chúng tôi muốn,” Thalia nói, “làm thế nào chúng tôi tìm ra được tên trộm đó?”

Một chậu cây xuất hiện trên bàn: một cây hoa cẩm chướng vàng cần cỗi chỉ có một vài chiếc lá xanh. Hoa của nó nghiêng sang một bên như thể đang cố tìm kiếm mặt trời.

“Cái này sẽ chỉ đường cho các người,” nữ thần nói.

“Một cây cẩm chướng ma thuật?” tôi hỏi.

“Hoa sẽ luôn hướng về phía tên trộm. Khi con mồi của các người tiến gần hơn điểm trốn thoát, những cánh hoa sẽ rơi xuống.”

Khi bà ấy đang nói, một cánh hoa màu vàng biến thành màu xám và nhẹ nhàng đáp xuống đất.

“Nếu tất cả các cánh hoa đều rơi xuống,” nữ thần Persephone nói, “đóa hoa sẽ chết. Điều đó có nghĩa là tên trộm đã tìm được lối ra và các người đã thất bại.”

Tôi liếc nhìn Thalia. Cô ấy dường như quá say mê về việc đuổi-theo-tên-trộm-với-một-bông-hoa này. Rồi tôi nhìn Nico. Không may, tôi nhận ra được biểu hiện trên gương mặt cậu bé. Tôi biết đó là vẻ mặt khi mong muốn được làm cho cha mình tự hào, thậm chí ngay cả khi cha bạn thật sự khó có thể yêu được. Trong trường hợp này, thật sự thật sự khó có thể yêu được.

Nico sẽ làm việc này, có hay không có chúng tôi. Và tôi không thể để cậu bé đi một mình như thế.

“Đáp ứng tôi một điều kiện,” tôi nói với nữ thần Persephone. “Thần Hades sẽ phải thề với Sông Styx rằng ông ấy sẽ không bao giờ sử dụng thanh kiếm này để chống lại các vị thần.”

Nữ thần nhún vai. “Ta không phải là Hades, nhưng ta tin chắc rằng ông ấy sẽ làm điều đó – như thể là tiền thưởng vì sự giúp đỡ của các người.”

Một cánh hoa cẩm chướng khác đột nhiên rơi xuống.

Tôi quay sang Thalia. “Tớ sẽ giữ chậu hoa khi cậu đánh bại tên cướp nhé?”

Cô ấy thở dài. “Tốt thôi. Lên đường bắt tên trộm nào!”

Ở Địa ngục chẳng có tí nào tinh thần Giáng sinh cả. Khi chúng tôi đi xuống cuối con đường của cung điện đi vào Cánh đồng Asphodel, nó trông khá giống với những gì tôi đã nhìn thấy trong chuyến viếng thăm trước đây của mình – cực kỳ buồn rầu. Những cọng cỏ màu vàng và những cây dương còi cọc màu đen vẫn

mãi mãi như thế. Các hình bóng trôi dạt vô định khắp các khu đồi, xuất hiện từ đâu và sẽ đi về nơi nào, đang trò chuyện cùng nhau và đang cố nhớ lại họ là ai khi còn sống. Ở phía trên cao chúng tôi, trần hang động nhuộm một màu đen tối ảm đạm.

Tôi cảm thấy mình khá là ngu ngốc khi ôm chặt cây hoa cẩm chương như thế này. Nico là người dẫn đường vì lưỡi kiếm của cậu bé có thể dọn đường xuyên qua bất cứ đám đông mà không gây tổn thương. Thalia hầu như cứ lầu bầu rằng cô ấy tốt hơn hết là không nên đi tìm kiếm với hai cậu con trai.

“Nữ thần Persephone dường như bực dọc nhỉ?” tôi hỏi.

Nico đi xuyên qua một đám ma, đuổi chúng đi với thanh kiếm làm từ sắt Stygian. “Bà ấy luôn hành động như thế khi có mặt em. Bà ấy ghét em.”

“Thế sao bà ấy lại đưa cậu vào cuộc tìm kiếm này?”

“Chắc chắn đó là ý tưởng của cha em.” Cậu ấy nói như thể cậu ấy muốn điều đó là sự thật, nhưng tôi không chắc lắm về điều đó.

Tôi cảm thấy kỳ lạ vì thần Hades đã không trực tiếp đề nghị chúng tôi tìm kiếm thanh kiếm cho ông ấy, tại sao ông ấy lại để nữ thần Persephone đứng ra giải thích tất cả? Thông thường thần Hades trực tiếp bắt nạt các á thần.

Nico tiến lên phía trước. Cho dù đám đông ở cánh đồng có đông đúc thế nào đi nữa – và nếu bạn đã từng nhìn thấy quảng trường Thời Đại vào đêm giao thừa, bạn sẽ rõ hơn về những gì tôi đang miêu tả – các linh hồn đều rẽ ra trước cậu bé.

“Cậu ấy có ích với đám đông toàn xác ướp này,” Thalia thừa nhận. “Nghĩ xem, tớ sẽ mang cậu ta theo vào lần tới khi tớ đi mua sắm.”

Cô ấy nắm chặt cây cung của mình như thể đang e sợ nó sẽ một lần nữa biến thành cây kim ngân. Cô ấy trông chẳng lớn hơn mấy so với năm trước đây, và thỉnh thoảng tôi đột nhiên nhận ra rằng cô ấy sẽ không bao giờ già đi, giờ cô ấy đã là một thợ săn. Điều đó có nghĩa là tôi đã già hơn cô ấy. Thật kỳ quái.

“Vậy,” tôi cất tiếng hỏi. “Cảm nhận của cậu về sự bất tử thế nào?”

Cô ấy đảo tròn mắt. “Nó không hoàn toàn bất tử, Percy. Cậu biết điều đó mà. Bọn tớ vẫn có thể chết trong trận đánh. Nó chỉ là... bọn tớ không bao giờ già đi hay đau ốm, vì thế bọn tớ sống mãi mãi nếu bọn tớ không bị quái vật cắt lát.”

“Vẫn mãi nguy hiểm.”

“Luôn vậy.” Cô ấy nhìn quanh, và tôi nhận ra cô ấy đang cẩn thận nhìn vào mặt của những người đã chết.

“Nếu cậu đang tìm kiếm Bianca,” tôi nói khẽ để Nico không nghe thấy, “cô ấy đang ở Elysium. Cô ấy chết như một anh hùng.”

“Tớ biết điều đó,” Thalia ngắt lời tôi. Rồi cô ấy ôm lấy chính mình. “Không phải thế, Percy. Tớ chỉ... Đừng bận tâm.”

Một cảm giác mạnh mẽ lan khắp người tôi. Tôi nhớ ra rằng mẹ của Thalia đã chết trong một tai nạn xe hơi một vài năm trước đây. Họ chưa bao giờ gần gũi nhau, nhưng Thalia chưa bao giờ được nói chào tạm biệt. Nếu bóng của mẹ cô ấy đang lảng vảng quanh đây – không lạ gì tại sao Thalia lại trông hốt hoảng như thế.

“Tớ xin lỗi,” tôi nói. “Tớ đã không nghĩ đến việc đó.”

Đôi mắt chúng tôi gặp nhau, và tôi có cảm giác cô ấy đã hiểu. Nét mặt cô ấy nhẹ nhõm dần. “Tớ ổn. Chúng ta hãy nhanh chóng kết thúc việc này.”

Một cánh hoa cẩm chương khác lại rơi xuống khi chúng tôi tiếp tục đi

Tôi không vui khi cây hoa dẫn chúng tôi đi về hướng Cánh đồng Trừng phạt. Tôi đang hy vọng chúng tôi thay đổi hướng đi về phía Elysium để chúng tôi có thể gặp mặt với những người xinh đẹp và những buổi tiệc tùng, nhưng không như thế. Cây hoa dường như thích nơi khắc nghiệt nhất và xấu xa nhất của Địa ngục. Chúng tôi nhảy qua một dòng suối nham thạch và đi ngang qua một vài cảnh tra tấn khủng khiếp. Tôi sẽ

không miêu tả chúng vì bạn sẽ hoàn toàn không thể nào ăn ngon miệng được, nhưng tôi đã ước gì mình có những quả cầu bông trong tai để ngăn chặn được những tiếng gào thét vào âm nhạc của những năm 1980.

Cây hoa cẩm chướng nghiêng hoa về phía một ngọn đồi bên tay trái chúng tôi.

“Ồ trên kia,” tôi nói.

Thalia và Nico ngừng lại. Cả người họ bao phủ bồ hóng khi lê bước qua cánh đồng Trùng phạ. Tôi chắc chắn trông cũng chả khá hơn họ là mấy.

Một tiếng nghiền ken két lớn xuất hiện từ phía bên kia của khu đồi, như thể ai đó đang kéo một chiếc máy giặt. Rồi cả khu đồi lắc lư với một tiếng boom và tiếng chữi rửa của một người đàn ông.

Thalia nhìn Nico. “Đó có phải là người chị nghĩ không?”

“E là vậy,” Nico nói. “Chuyên gia số một về cái chết giả.”

Trước khi tôi có thể hỏi cậu bé những điều cậu bé nói có ý gì, cậu đã dẫn chúng tôi lên đến đỉnh đồi.

Người đàn ông ở phía bên kia khu đồi không đẹp, và ông ta không vui vẻ chút nào. Ông ta trông giống một trong những con búp bê giữ kho báu với làn da màu vàng cam, một cái bụng phệ, chân và tay gầy nhẳng, và một cái khố tã lót lớn được quấn quanh eo ông ta. Mái tóc bù xù của ông ta dựng đứng như một ngọn đuốc. Ông ta đang nhảy quanh, chữi rửa và đá mạnh vào một tảng đá lớn gấp hai lần so với ông ta.

“Tôi sẽ không!” ông ta gào lớn. “Không, không, không!” Rồi ông ta phát ra một loạt những tiếng chữi rửa bằng một vài thứ tiếng khác nhau. Nếu tôi có một trong những cái bình, nơi bạn bỏ vào hai mươi lăm cent cho một từ xấu, tôi có thể kiếm được khoảng năm trăm đôla.

Ông ta bắt đầu đi khỏi tảng đá, nhưng chỉ sau mười bước chân, ông ta lại lảo đảo lùi lại, như thể có một lực vô hình nào đó đã kéo ông ta lại vậy. Ông ta đi loạng choạng về lại phía tảng đá và bắt đầu đập đầu mình vào đó.

“Được rồi!” ông ta hét lớn. “Được rồi, nguyên rửa người!”

Ông ta xoa đầu mình và lau bầu thêm một vài từ chữi rửa. “Nhưng đây là lần cuối nhé. Người có nghe ta nói không?”

Nico nhìn chúng tôi. “Đi thôi. Khi ông ta đang ở giữa những lần nỗ lực.”

Chúng tôi bò xuống đồi.

“Sisyphus!” Nico gọi.

Người đàn ông đó ngược nhìn với vẻ mặt đầy ngạc nhiên. Rồi ông ta lùi lại phía sau tảng đá. “Ôi, không! Người không lừa được ta với những cái trang đó đâu! Ta biết người chính là Thần báo thù!”

“Chúng tôi không phải Thần báo thù,” tôi nói. “Chúng tôi chỉ muốn nói chuyện.”

“Đi đi!” ông ta hét vang. “Hoa hoét cũng chẳng làm cho mọi việc trở nên tốt hơn đâu. Đã quá trễ để nói lời xin lỗi!”

“Nghe này,” Thalia nói, “chúng tôi chỉ muốn...”

“La-la-la!” ông ta hét lớn. “Ta không muốn nghe!”

Chúng tôi đuổi theo ông ta quanh tảng đá cho đến khi cuối cùng Thalia, người nhanh chân nhất, đã túm được tóc ông ta.

“Ngừng lại!” ông ta khóc thét lên! “Ta còn có tảng đá phải di chuyển. Tảng đá phải di chuyển!”

“Tôi sẽ di chuyển tảng đá hộ ông!” Thalia đề nghị. “Vì thế nên im lặng và nói chuyện với những người bạn của tôi.”

Sisyphus ngừng lại. “Người... người sẽ di chuyển tảng đá giúp ta sao?”

“Thế còn tốt hơn là nhìn thấy ông.” Thalia liếc nhìn tôi. “Nhanh lên nhé.” Rồi sau đó cô ấy đẩy Sisyphus về phía chúng tôi.

Cô ấy đặt vai mình lên tảng đá và bắt đầu từ từ đẩy nó lên đỉnh đồi.

Sisyphus quắc mắt nhìn tôi đầy hoài nghi. Ông ta bóp lấy mũi tôi.

“Ôi!” tôi nói.

“Vậy cậu không phải là Nữ thần báo thù,” ông ta nói với vẻ mặt đầy kinh ngạc. “Cây hoa đó dùng để làm gì?”

“Chúng tôi đang tìm kiếm một người nói. “Cây hoa này đang giúp chúng tôi tìm người đó.”

“Nữ thần Persephone!” Ông ta nhổ nước bọt vào đất. “Đó là một trong số các thiết bị truy tìm của bà ta, phải không?” Ông ta nghiêng người tới trước, và tôi bắt gặp một hơi thở khó chịu của một-lão-già-muôn-đời-lăn-đá. “Tôi đã lừa bà ấy một lần trước đây, cậu biết không. Tôi đã lừa tất cả bọn họ.”

Tôi nhìn Nico. “Dịch nghĩa lời nói đó nào?”

“Sisyphus đã lừa dối cái chết,” Nico giải thích. “Đầu tiên ông ta xích Thanatos, người thu nhặt linh hồn, vì thế không ai có thể chết. Sau đó khi Thanatos thoát ra được và sắp sửa giết ông ta, Sisyphus bảo vợ mình làm sai lễ tang để ông ta sẽ không được an nghỉ. Sisy này – liệu tôi có thể gọi ông là Sisy?”

“Không!”

“Sisy đã lừa Persephone cho ông ta quay trở lại thế gian để thăm vợ mình. Và ông ta đã không quay trở lại.”

Người đàn ông già cười khúc khích. “Ta đã sống thêm ba mươi năm nữa trước khi họ cuối cùng cũng tìm được ta.”

Thalia hiện đang ở giữa lưng đồi. Cô ấy cắn chặt răng, dùng lưng mình đẩy tảng đá. Biểu cảm trên mặt cô ấy như muốn nói Nhanh lên đi!

“Vậy đó là sự trừng phạt dành cho ông,” tôi nói với Sisyphus. “Lăn một tảng đá lên đồi mãi mãi. Liệu nó có đáng không?”

“Chỉ là một thất bại tạm thời!” Sisyphus gào lớn. “Ta sẽ nhanh chóng thoát khỏi đây thôi, và khi ta làm thế, tất cả họ đều phải hổ thẹn!”

“Làm sao ông thoát khỏi Địa ngục?” Nico hỏi. “Nó đã được khóa, ông biết điều đó mà.”

Sisyphus cười một cách tinh quái. “Đó cũng là câu hỏi mà một người khác đã hỏi ta.”

Dạ dày tôi thắt lại. “Một người nào đó đã hỏi ý kiến ông sao?”

“Một anh bạn trẻ đầy giận dữ,” Sisyphus nhớ lại. “Không lịch sự lắm. Chĩa kiếm vào cổ ta. Cũng chẳng đề nghị lăn hòn đá giùm ta.”

“Ông đã nói gì với hắn ta?” Nico hỏi. “Hắn ta là ai?”

Sisyphus xoa xoa đôi vai mình. Ông ta ngược nhìn Thalia, người đang đẩy hòn đá lên gần đỉnh đồi. Khuôn mặt cô ấy đỏ bừng và mồ hôi.

“Ồ... thật khó nói,” Sisyphus nói. “Chưa bao giờ gặp cậu ta trước đây. Cậu ta mang theo một kiện hàng được bọc bằng vải đen. Ván trượt tuyết, có thể? Cái xẻng? Hoặc có thể nếu các cậu đợi ở đây, ta có thể đi tìm cậu ta...”

“Ông đã nói với cậu ta điều gì?” tôi gặng hỏi.

“Không thể nhớ.”

7. Chương 05

Nico rút kiếm mình ra. Thanh kiếm làm từ sắt Stygian lạnh đến nỗi nó khiến không khí khô nóng ở Cánh đồng Trừng phạt bốc hơi. “Cố thử nghĩ thêm đi.”

Người đàn ông nhăn nhó. “Kiểu người gì mà mang theo một thanh kiếm như thế?”

“Con trai của thần Hades,” Nico nói. “Giờ trả lời ta!”

Khuôn mặt Sisyphus nhợt nhạt không còn chút máu. “Ta đã nói với cậu ta là đến nói chuyện với Melinoe! Bà ấy luôn có cách để ra ngoài!”

Nico hạ thấp kiếm của mình xuống. Tôi có thể nhận ra rằng cái tên Melinoe khiến cậu ấy lo lắng.

“Ông có điên không?” cậu ấy nói. “Đó là hành động tự sát!”

Người đàn ông già nhún vai. “Ta đã từng lừa gạt thần chết trước đây. Ta có thể làm lại điều đó lần nữa.”

“Cái tên á thần đó trông như thế nào?”

“Ừm... cậu ta có một cái mũi,” Sisyphus nói. “Một cái miệng. Và một con mắt và...”

“Một mắt ư?” tôi cắt ngang. “Cậu ta có một miếng che mắt sao?”

“Ồ... có thể,” Sisyphus nói. “Cậu ta có tóc trên đầu. Và...” Ông ta há hốc miệng và nhìn ra phía trên vai tôi. “Cậu ta ở kia kìa!”

Chúng tôi rơi ngay vào bẫy.

Ngay khi chúng tôi quay lưng lại, Sisyphus chạy nhanh xuống đồi. “Ta được tự do! Ta được tự do! Ta... Ặc!” Chạy cách quả đồi được ba mét, ông ta ngã ngửa ra do sợi dây buộc vô hình kéo ngã. Nico và tôi túm lấy hai cánh tay của ông ta và dẫn ông ta lên lại đồi.

“Ta nguyện rửa các ngươi!” Ông ta phát ra những lời nói xấu xa bằng tiếng Hy Lạp cổ, tiếng La tinh, tiếng Anh, tiếng Pháp và một vài ngôn ngữ khác mà tôi không thể nhận ra. “Ta sẽ không bao giờ giúp đỡ! Đi mà cầu xin thần Hades ấy!”

“Đã làm rồi,” Nico lầu bầu.

“Đến đây!” Thalia hét lớn.

Tôi ngược nhìn lên và có thể bản thân tôi cũng đã sử dụng một vài từ chửi rủa. Tầng đá đang lăn thẳng đến chỗ chúng tôi. Nico nhảy sang một bên. Tôi nhảy sang bên còn lại. Sisyphus hét lớn, “Không!” khi nó xông thẳng vào ông ta. Bằng cách nào đó ông ta đã giữ vững mình và ngừng nó lại trước khi nó có thể đè bẹp ông ta. Tôi đoán ông ta đã luyện tập rất nhiều.

“Hãy mang nó đi một lần nữa!” ông ta khóc thét lên. “Làm ơn đi. Tôi không thể giữ nó.”

“Không có lần nữa đâu,” Thalia thở dốc. “Ông phải tự mình làm thôi.”

Ông ta mang đến cho chúng tôi thêm nhiều loại tiếng đủ màu sắc khác. Rõ ràng là ông ta sẽ không giúp được gì thêm cho chúng tôi, vì thế chúng tôi để ông ta lại với sự trừng phạt ông ta phải chịu.

“Hang của Melinoe ở phía này,” Nico nói.

“Nếu tên trộm này thật sự có một con mắt,” tôi nói, “đó có thể là Ethan Nakamura, con trai của Nemesis. Hắn ta là người đã giải phóng cho Kronos.”

“Em nhớ ra rồi,” Nico buồn bã nói. “Nhưng nếu chúng ta đối mặt với Melinoe, chúng ta gặp phải rắc rối lớn. Đi thôi.”

Khi chúng tôi bước đi, Sisyphus hét lớn, “Được rồi, nhưng đây là lần cuối. Có nghe ta nói không? Đây là lần cuối!”

Thalia nhún vai.

“Cậu ổn không?” tôi hỏi cô ấy.

“Tớ đoán...” Cô ấy ngập ngừng. “Percy, điều đáng sợ nhất là, khi tớ lên đến đỉnh đồi, tớ đột nhiên có ý nghĩ. Tớ đã nghĩ, Chuyện này không khó lắm. Tớ có thể giữ được hòn đá đó. Và khi nó lăn xuống đồi, tớ gần như bị lôi cuốn thử lại điều đó một lần nữa. Tớ đoán tớ có thể lặp lại điều đó.”

Cô ấy ngoái đầu nhìn lại đầy nuối tiếc.

“Đi thôi,” tôi nói với cô ấy. “Chúng ta phải ra khỏi đây càng nhanh càng tốt.”

Chúng tôi bước đi trong vô tận. Thêm ba cánh hoa cắm chướng nữa lại rơi xuống. điều đó có nghĩa là nó gần như chết một nửa rồi. Bông hoa hướng một dãy đồi xám lờm chớm trông như những cái răng, vì thế chúng tôi lê bước qua một đám đá núi lửa.

“Một ngày đẹp trời để đi tản bộ,” Thalia lầu bầu. “Các Thợ săn giờ chắc đang dự tiệc ở các trăng rừng.”

Tôi tự hỏi gia đình tôi đang làm gì. Mẹ tôi và cha dượng Paul sẽ lo lắng vì tôi đã không từ trường về nhà, nhưng chuyện này không phải mới xảy ra lần đầu tiên. Họ chắc sẽ nhanh chóng nghĩ rằng tôi lại lên đường làm nhiệm vụ. Mẹ tôi sẽ đi tới đi lui trong phòng khách, tự hỏi liệu tôi có quay lại để mở quà của mình hay không.

“Vậy ai là Melinoe?” tôi hỏi, cố bức trí óc của mình ra khỏi nhà của tôi.

“Một câu chuyện dài,” Nico nói. “Một câu chuyện dài, rất đáng sợ.”

Tôi sắp sửa hỏi cậu ấy nói thế có ý gì thì Thalia cúi thấp người xuống. “Vũ khí!”

Tôi rút thanh Thủy Triều ra. Tôi chắc mình trông thật tệ với một chấu cắm chướng trong tay còn lại, vì thế tôi đặt nó xuống. Nico cũng rút kiếm của mình ra.

Chúng tôi tựa lưng vào nhau. Thalia kéo căng cây cung của cô ấy.

“Đó là cái gì thế?” tôi thì thầm.

Cô ấy dường như đang lắng nghe. Rồi mắt cô ấy mở lớn. Một nhóm mười hai con ma nữ hiện ra quanh chúng tôi.

Chúng có một phần hình dáng của con người, một phần là dơi. Khuôn mặt họ có mũi tẹt và hếch và đầy lông, với răng nanh và đôi mắt lồi ra. Bộ lông màu xám rối bù và bộ áo giáp từng phần bao phủ khắp người họ. Họ có những cánh tay nhẵn nhúm với móng vuốt ở tay, đôi cánh lông mọc ra từ sau lưng, và đôi chân cong múp múp. Họ trông khá vui nhộn ngoại trừ ánh mắt giết người của họ.

“Keres,” Nico nói.

“Cái gì?” tôi hỏi.

“Các linh hồn chiến trường. Họ ăn các cái chết bất đắc kỳ tử.”

“Ồi, tuyệt làm sao,” Thalia nói.

“Lùi lại!” Nico ra lệnh cho các con ma nữ. “Con trai của thần Hades ra lệnh cho các người!”

Lũ Keres cười khúc khích. Miệng chúng đầy nước dãi. Chúng liếc nhìn vũ khí chúng tôi với vẻ mặt đầy tôi có cảm giác những con Keres đó chẳng sợ hãi gì lời yêu cầu của Nico.

“Chẳng bao lâu nữa thần Hades sẽ bị đánh bại,” một trong số chúng cần nhằn. “Người chủ mới của bọn ta sẽ giải thoát cho bọn ta.”

Nico chớp mắt. “Người chủ mới sao?”

Con ma nữ đứng đầu lao tới. Nico quá ngạc nhiên đến nỗi xém chút nữa bị nó chém thành từng mảnh, nhưng Thalia đã bắn một mũi tên thẳng vào khuôn mặt dơi xấu xí của nó, và con quái vật đó bị phân hủy.

Toàn bộ quái vật tấn công. Thalia thả cây cung của mình xuống và rút dao ra. Tôi thụt người xuống khi thanh kiếm của Nico bay vèo qua đầu tôi, cắt một con ma nữ ra làm hai. Tôi chém và đâm, và ba hoặc bốn ma nữ Keres nổ tung quanh tôi, nhưng có nhiều con hơn nữa đang tiến đến.

“Iapetus sẽ nghiền nát các ngươi!” một trong số chúng hét lên.

“Là ai?” tôi hỏi. Sau đó tôi dùng kiếm đâm xuyên người cô ta. Ghi nhớ với chính mình: Nếu bạn làm bốc hơi những con quái vật, chúng không thể trả lời câu hỏi của bạn.

Nico cũng đang cắt xuyên qua Keres theo hình vòng cung. Thanh kiếm màu đen của cậu ta hút lấy linh khí của chúng như một cái máy hút bụi, và cậu ta càng tiêu diệt nhiều con ma hơn, không khí xung quanh cậu ta ngày càng trở nên lạnh hơn. Thalia quát lên lưng một con ma nữ, đâm nó và đâm xuyên qua một con ma khác với cây dao thứ hai của cô ấy mà không thèm quay người lại.

“Hãy chết trong sự đau đớn nào, con người!” Trước khi tôi có thể đưa thanh kiếm của mình lên để phòng thủ, móng vuốt của một con ma nữ khác đã cào vào vai tôi. Nếu tôi có mặc áo giáp, không vấn đề gì, nhưng tôi vẫn đang mặc đồng phục của trường. Móng vuốt của con vật đó xé rách áo sơ mi và làm rách da tôi. Nguyên phần bên trái cơ thể tôi dường như muốn nổ tung trong sự đau đớn.

Nico đá văng một con quái vật ra xa và đâm mạnh vào nó. Tất cả những gì tôi có thể làm là đổ ụp xuống và cuộn tròn người lại như một quả banh, cố để chịu đựng sự nóng bỏng khủng khiếp trong cơ thể tôi.

Âm thanh của trận đánh biến mất. Thalia và Nico quay về bên cạnh tôi.

“Cố lên, Percy,” Thalia nói. “Cậu sẽ ổn thôi.” Nhưng sự run rẩy trong giọng nói của cô ấy cho tôi biết rằng vết thương của tôi rất tệ. Nico chạm vào nó và tôi hét lên đau.

“Rượu thánh,” cậu ấy nói. “Em sẽ tưới rượu thánh lên vết thương.”

Cậu ấy mở nắp một chai nước thánh và nhỏ từng giọt lên khắp vai tôi. Điều này rất nguy hiểm – tất cả các á thần chỉ có thể chịu đựng được chỉ một hớp loại nước đó – nhưng cơn đau của tôi lập tức biến mất. Cùng nhau, Thalia và Nico băng bó vết thương cho tôi, và tôi đã ngất đi chỉ một vài lần.

Tôi không thể đoán được đã mất bao lâu thời gian, nhưng điều tiếp theo tôi nhớ được là tôi tựa lưng vào một tảng đá. Vai tôi đã được băng bó. Thalia đang đút cho tôi những mẫu nhỏ xíu loại bánh thánh có mùi sô-cô-la.

“Bọn Keres đâu rồi?” tôi thì thầm.

“Đi rồi,” cô ấy nói. “Cậu làm tớ cực kỳ lo lắng đấy Percy, nhưng tớ nghĩ cậu xứng đáng với điều đó.”

Nico nép mình kế bên chúng tôi. Cậu ấy đang giữ chậu hoa cẩm chướng. Chỉ còn lại năm cánh hoa trên bông hoa.

“Bọn Keres đó sẽ quay lại,” cậu ấy cảnh báo. Cậu ấy nhìn vai tôi với vẻ mặt đầy quan tâm. “Vết thương đó... bọn Keres đó là các linh hồn của bệnh tật và bệnh dịch cũng như sự hung bạo. Chúng ta chỉ có thể làm chậm đi sự lây nhiễm của nó, nhưng cuối cùng anh cần một sự chữa trị nghiêm túc. Ý em là sức mạnh của một vị thần. Ngoài ra...”

Cậu ấy không kịp nói hết lời.

“Anh ổn mà.” Tôi cố đứng lên và ngay lập tức cảm thấy buồn nôn.

“Từ từ nào,” Thalia nói. “Cậu cần nghỉ ngơi trước khi cậu có thể di chuyển.”

“Không có thời gian đâu.” Tôi nhìn bông cẩm chướng. “Một trong những con ma nữ đó đã nhắc đến Iapetus. Liệu tớ có nhớ đúng điều đó không? Đó là một thần khổng lồ Titan phải không?”

Thalia gật đầu đầy khó chịu. “Anh trai của Kronos, cha của Atlas. Ông ta được biết đến như là thần khổng lồ Titan của phương tây. Tên ông ta có nghĩa là ‘Mũi Khoan’ vì đó là những gì ông ta muốn làm với kẻ thù của mình. Ông ta đã bị ném vào Tartarus cùng với những người anh em của mình. Đáng lẽ ông ta hiện vẫn phải đang ở dưới đó chứ.”

“Nhưng nếu thanh kiếm của thần Hades có thể giải thoát được cái chết?” tôi hỏi.

“Cũ có thể thế lắm,” Nico nói, “nó còn có thể triệu hồi những linh hồn bị dọa dẫm ra khỏi Tartarus. Chúng ta không thể để chúng làm điều đó.”

“Chúng ta vẫn không biết chúng là ai,” Thalia nói.

“Con lai làm việc cho Kronos,” tôi nói. “Chắc chắn là Ethan Nakamura. Và hẳn ta đang bắt đầu tuyển chọn một trong số các thuộc hạ của thần Hades về phe mình – như bọn Keres. Những con ma nữ đó nghĩ rằng nếu Kronos giành được phần thắng, chúng sẽ làm cho sự hỗn loạn và xấu xa không thể kiểm soát được.”

“Chúng có thể đúng,” Nico nói. “Cha em cố giữ cho mọi việc được cân bằng. Ông ấy kiểm soát được các linh hồn hung dữ hơn. Nếu Kronos chỉ định một trong số các anh em mình làm chúa tể Địa ngục...”

“Như anh chàng Iapetus này chẳng hạn,” tôi nói.

“... thì địa ngục sẽ càng tệ hại hơn,” Nico nói. “Bọn Keres sẽ thích điều đó. Cả Melinoe cũng thế.”

“Em vẫn chưa nói cho bọn anh nghe Melinoe là ai.”

Nico cắn cắn môi mình. “Bà ta là nữ thần của các loại ma – một trong những tay sai của cha em. Bà ta giám thị vô số những người đã chết quay trở lại trái đất. Hằng đêm, bà ta đi lên từ Địa ngục để dọa con người.”

“Bà ta có con đường riêng để đi lên phía trên kia sao?”

Nico gật đầu. “Em nghi ngờ việc nó sẽ bị khóa. Thông thường, không ai dám nghĩ đến việc xâm phạm vào hang động của bà ta. Nhưng nếu tên trộm á thần này đủ dũng cảm để thương lượng với bà ta...”

“Hẳn ta có thể quay lại thế giới loài người,” Thalia bổ sung, “và mang thanh kiếm đến cho Kronos.”

“Là người sẽ sử dụng nó để giải thoát cho các anh em mình khỏi Tartarus,” tôi đoán. “Và chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn.”

Tôi gương đứng dậy. Một cơn buồn nôn gần như ngất đi, nhưng Thalia đã tóm lấy tay tôi.

“Percy,” cô ấy nói, “cậu không đủ sức...”

“Tớ phải làm.” Tôi nhìn khi một cánh hoa khác héo đi và rụng xuống khỏi bông cẩm chướng. Chỉ còn bốn cánh trước ngày tận thế. “Hãy đưa tớ chậu hoa. Chúng ta phải tìm ra hang động của Melinoe.”

Khi chúng tôi bước đi, tôi nghĩ về những điều tích cực: các cầu thủ bóng rổ yêu thích nhất của tôi, cuộc đối thoại mới nhất của tôi với Annabeth, những món mẹ tôi sẽ nấu trong đêm Giáng sinh – bất cứ điều gì ngoài sự đau đớn. Tuy nhiên, tôi vẫn cảm thấy như hàm răng cọp sắc bén đang cắn vào vai tôi. Tôi sẽ không thực sự tốt cho trận đấu, và tôi nguyện rửa chính mình vì đã để sơ hở. Tôi không nên để mình bị thương. Giờ Thalia và Nico sẽ phải giúp đỡ tôi trong toàn bộ nhiệm vụ.

Tôi quá đắm chìm trong cảm giác hối tiếc của chính mình đến nỗi tôi đã không nhận ra âm thanh gào thét của nước cho đến khi Nico nói, “Uh-oh.”

Khoảng mười lăm mét phía trước bọn tôi, một dòng sông đen bắn nước tung tóe xuyên qua hẻm đá núi lửa. Tôi đã từng nhìn thấy sông Styx, và con sông này không giống cùng một con sông. Nó hẹp và chảy nhanh hơn. Nước đen như mực. Ngay cả bọt nước cũng có màu đen. Bờ đối diện cách bờ bên này khoảng mười mét, nhưng nó quá xa để nhảy qua và ở đây chẳng có lấy một cây cầu.

“Sông Lethe.” Nico nguyện rửa bằng tiếng Hy Lạp cổ. “Chúng ta sẽ không bao giờ qua được bờ bên kia.”

Bông hoa lại hướng về phía bên kia – về phía ngọn núi tối tăm và một con đường dẫn đến một hang động. Phía trên ngọn núi, các bức tường thành của Địa ngục hiện ra mờ mờ như một bầu trời bằng đá granite đen. Tôi đã không nghĩ là Địa ngục có một bức tường thành bao quanh bên ngoài, nhưng điều trước mắt tôi chứng minh điều đó là có thật.

“Chắc phải có con đường nào để qua bên đó chứ,” tôi nói.

Thalia quỳ sát bờ sông.

“Cẩn thận đấy!” Nico nói. “Đây là dòng sông Quên lãng. Chỉ cần một giọt nước của nó rơi vào người chị, chị sẽ bắt đầu quên mất chị là ai.”

Thalia lùi lại. “Chị biết nơi này. Luke đã từng kể cho chị nghe trước đây. Các linh hồn sẽ đến đây nếu họ lựa chọn được tái sinh, vì thế họ hoàn toàn quên hết cuộc sống trước đây của mình.”

Nico gật đầu. “Bơi trong dòng nước đó và tâm trí bạn sẽ được xóa sạch. Bạn sẽ giống như một em bé mới sinh.”

Thalia nghiêng cứu bờ đối diện. “Tôi có thể bắn tên sang phía bên kia, có thể nó sẽ cắm vào một trong những lớp đá đó.”

“Chị muốn phó mặc sức nặng của chị vào một sợi dây không được cột chặt sao?” Nico cất t hỏi.

Thalia cau mày. “Em nói đúng. Điều đó chỉ xuất hiện trên phim, nhưng... không. Liệu em có thể triệu hồi một vài người đã chết đến giúp chúng ta không?”

“Em có thể, nhưng họ chỉ xuất hiện ở phía bên chúng ta mà thôi. Dòng nước đang chảy hoạt động như một rào chắn ngăn cản các linh hồn. Họ không thể vượt qua nó.”

Tôi cau mày. “Kiểu luật lệ nào lại ngu xuẩn như thế cơ chứ?”

“Này, em không phải là người tạo ra nó.” Cậu ấy sầm soi khuôn mặt tôi. “Anh trông thật tệ, Percy. Anh nên ngồi xuống.”

“Anh không thể. Các cậu cần anh mà.”

“Cần điều gì?” Thalia hỏi. “Cậu còn không thể đứng lên.”

“Nó là nước, không phải sao? Tổ sẽ kiểm soát được nó. Hoặc tổ có thể ngăn dòng nước đủ lâu để chúng ta có thể vượt sông.”

“Với tình trạng hiện giờ của anh sao?” Nico nói. “Không đâu. Em cảm thấy an toàn hơn với phương án mũi tên.”

Tôi lảo đảo đi ra phía bờ sông.

Tôi không biết liệu mình có làm được điều đó không. Tôi là con trai của thần Poseidon, vì thế việc kiểm soát nước biển không là vấn đề gì. Những con sông bình thường... có thể, nếu linh tinh sông cảm thấy muốn hợp tác. Các con sông ma thuật ở Địa ngục? Tôi không biết.

“Lùi lại,” tôi nói.

Tôi tập trung vào dòng nước – dòng nước đen dữ dội đang chảy ngang qua. Tôi tưởng tượng nó là một phần cơ thể của chính mình. Tôi có thể kiểm soát dòng chảy, khiến nó đáp lại ý muốn của tôi.

Tôi không chắc lắm, nhưng tôi nghĩ dòng nước bắn tung tóe và nổi tằm một cách mãnh liệt, như thể nó có thể cảm nhận được sự hiện diện của tôi. Tôi biết tôi không thể ngừng dòng sông hoàn toàn. Dòng chảy sẽ nổi giận và làm ngập toàn thung lũng, bắn tung tóe vào chúng tôi ngay khi tôi để nó quay về trạng thái ban đầu. Nhưng không còn lựa chọn nào khác.

“Chẳng có gì xảy ra cả,” tôi lầu bầu.

Tôi đưa hai tay mình lên như thể tôi đang nhắc cái gì đó quá đầu tôi vậy. Phần vai bị thương của tôi nóng như dung nham núi lửa, nhưng tôi cố lờ nó đi.

Dòng sông dâng cao. Nó tràn lên hai bên bờ, dâng lên rồi hạ xuống lại theo hình vòng cung lớn – một cầu vồng nước đen giận dữ cao sáu mét. Lòng sông trước mặt chúng tôi biến thành bùn khô, một đường hầm bên dưới con sông chỉ rộng đủ cho hai người cùng đi qua.

Thalia và Nico liếc nhìn tôi đầy kinh ngạc.

“Đi đi,” tôi nói. “Tổ không thể giữ cái này lâu được đâu.”

Những điểm vàng đang nhảy nhót trước mắt tôi. Đôi vai bị thương của tôi gần như gào thét vì cơn đau. Thalia và Nico trườn vào lòng sông và đi băng qua con đường bùn nhớp nháp đó.

Không được rơi một giọt nước nào. Mình không thể để bất cứ một giọt nước nào chạm vào họ.

Sông Lethe chống lại tôi. Nó không muốn bị buộc ra khỏi hai bờ của nó. Nó muốn dội xuống trên hai người bạn của tôi, xóa sạch ký ức của họ, và nhấn chìm họ. Nhưng tôi đã giữ vòng cung.

Thalia leo lên bờ đối diện và quay lại giúp Nico.

“Qua đây nào, Percy!” cô ấy nói. “Đi đi!”

Đầu gối tôi bắt đầu rung rung. Hai cánh tay tôi run rẩy. Tôi bước lên trước một bước và gần như té nhào. Dòng nước bắt đầu bắt đầu rung lên.

“Tôi không thể,” tôi gọi lớn.

“Có, cậu có thể!” Thalia nói. “Bạn tớ cần cậu!”

Bằng cách nào đó tôi cố gắng leo xuống lòng sông. Một bước, rồi bước nữa. Dòng nước cuộn cuộn phía trên đầu tôi. Đôi giày của tôi kêu lóc bóc trong bùn.

Khi đi qua được nửa con sông, tôi trượt chân. Tôi nghe tiếng Thalia hét lên, “Không!” Và sự tập trung của tôi nhanh chóng bị phá vỡ.

Khi Sông Lethe đổ ầm xuống trên người tôi, tôi chỉ có đủ thời gian cho một ý nghĩ liều lĩnh cuối cùng: Khô ráo.

Tôi nghe được tiếng ầm ào và cảm nhận được sức nặng của hàng tấn nước khi con sông trở lại trạng thái tự nhiên của nó. Nhưng..

Tôi mở mắt ra. Bao quanh tôi là bóng tối, nhưng tôi hoàn toàn khô ráo. Một lớp không khí bao quanh tôi như một lớp da thứ hai, bảo vệ tôi khỏi ảnh hưởng của d. Tôi cố gắng đứng lên. Ngay cả nỗ lực nhỏ giữ cho mình được khô ráo – một điều tôi đã từng làm nhiều lần trước đây trong nước bình thường – tôi cũng khó có thể điều khiển được. Tôi ị ạch đi xuyên qua dòng nước đen xì về phía trước, không nhìn thấy gì và gặp đôi người lại vì cơn đau.

Tôi leo ra khỏi Sông Lethe, khiến Thalia và Nico đầy kinh ngạc, hai người đã phải nhảy lùi ước chừng khoảng hơn một mét. Tôi đi loạng choạng về phía trước, đổ ụp người xuống trước mặt những người bạn của mình, và bất tỉnh với sự lạnh buốt.

Mùi vị của rượu thánh làm tôi dần tỉnh lại. Vai tôi dường như đang trở nên khá hơn, nhưng trong tai tôi lại vang lên những tiếng rì rầm đầy khó chịu. Hai mắt tôi nóng bừng như thể tôi đang bị sốt vậy.

“Chúng ta không thể cho cậu ấy uống thêm rượu thánh nữa,” Thalia đang nói. “Cậu ấy sẽ bốc cháy mất.”

“Anh Percy,” Nico nói. “Anh có nghe em nói không?”

“Lửa,” tôi làu bàu. “Đã biết.”

Tôi từ từ đứng dậy. Vai tôi đã được thay bằng mới. Nó vẫn đau, nhưng tôi có thể đứng được.

“Chúng ta đã đến gần,” Nico nói. “Anh có thể đi bộ không?”

Ngọn núi hiện ra lơ mơ phía trước chúng tôi. Một con đường mòn đầy bụi uốn lượn lên cao khoảng ba mươi mét dẫn đến miệng của một cái hang. Con đường được lót bằng xương người với cảm giác ẩm cứng.

“Một cái hang thật rợn gáy,” tôi nói. “Nữ thần của những con ma. Có gì mà không giống chứ?”

Như thể đáp lại lời tôi vừa nói ra, một tiếng rít lên vang vọng khắp ngọn núi. Sương trắng dâng lên cuộn cuộn từ cái hang như ai đó đã mở máy làm khô đá.

Trong màn sương, một hình ảnh hiện ra – một người phụ nữ cao lớn với mái tóc vàng xõa ra. Bà ta mặc một chiếc áo choàng tẩm màu hồng và có một ly rượu trong tay. Khuôn mặt bà ta lạnh lùng và đầy chê trách. Tôi có thể nhìn xuyên thấu bà ta, vì thế tôi biết bà ta là một kiểu linh hồn nào đó, nhưng giọng nói của bà ta khá thật.

“Giờ thì người đã quay lại,” bà ta cầu nhàu. “Ừm, giờ đã quá muộn rồi!”

Tôi nhìn Nico và thì thầm, “Melinoe sao?”

không trả lời. Cậu ấy đứng như tượng, nhìn chăm chăm vào linh hồn trước mặt mình.

8. Chương 06 (hết)

Thalia hạ cung của mình xuống. “Mẹ ư?” Nước mắt dâng đầy trong mắt cô ấy. Đột nhiên cô ấy trông như vừa mới lên bảy.

Linh hồn quảng ly rượu trong tay bà ta xuống. Nó vỡ tan và biến mất trong màn sương. “Đúng vậy, con gái. Đó là lỗi của con! Con đã ở đâu khi mẹ chết? Sao con lại bỏ đi khi mẹ cần con?”

“Con... con...”

“Thalia,” tôi nói. “Nó chỉ là một cái bóng. Nó không thể làm đau cậu được.”

“Ta còn nhiều hơn thế,” linh hồn cầu nhàu. “Và Thalia biết điều đó.”

“Nhưng... mẹ đã bỏ rơi con,” Thalia nói.

“Người là một đứa con gái đáng thương! Một đứa trẻ bỏ nhà đi hoang bạc bẽo!”

“Ngừng lại!” Nico bước tới trước với thanh kiếm chìa thẳng vào bà ta, nhưng con ma đó đã thay đổi hình dáng và đối diện với cậu ấy.

Thật khó để nhìn thấy được con ma này. Bà ta là một người phụ nữ mặc một chiếc áo đầm nhung đen lồi một với một chiếc mũ phù hợp. Bà ta mang một chuỗi ngọc và găng tay trắng, và mái tóc đen được buộc đằng sau.

Nico ngừng lại. “Không thể...”

“Con trai của ta,” con ma nói. “Ta đã chết khi con còn quá nhỏ. Ta đã rời bỏ thế giới trong sự tiếc thương vô hạn, và sự lo lắng cho con và chị gái con.”

“Mẹ?”

“Không, đó là mẹ của chị,” Thalia lẩm bẩm, như thể cô ấy vẫn còn nhìn thấy hình ảnh đầu tiên vậy.

Những người bạn của tôi đang cần giúp đỡ. Sương mù dần dày đặc hơn quanh chân chúng tôi, quấn chặt quanh chân chúng tôi như những dây leo. Màu sắc dường như dần biến mất trên áo quần và khuôn mặt họ, như thể họ đang dần trở thành những cái bóng vậy.

“Đủ rồi,” tôi nói, nhưng giọng nói của tôi dường như chẳng hiệu quả mấy. Bất chấp cơn đau, tôi nhấc thanh kiếm lên và bước về phía con ma. “Người chẳng phải là mẹ của bất cứ ai!”

Con ma quay lại đối diện với tôi. Hình ảnh lập lờ và tôi được Nữ thần của những con ma trong hình dáng thật.

Bạn sẽ nghĩ một lát sau tôi sẽ ngừng việc chết khiếp bởi vẻ bề ngoài của những con ma Hy Lạp, nhưng Melinoe lại khiến tôi cực kỳ ngạc nhiên. Phần bên phải của bà ta trắng bệch như thể bà ta bị hút máu ra khỏi cơ thể vậy. Phần bên trái của bà ta đen như mực và rắn chắc, như da của xác ướp. Bà ta mặc một chiếc áo đầm vàng và một cái khăn choàng vàng. Đôi mắt bà ta trống rỗng, và khi tôi nhìn vào chúng, tôi cảm thấy như đang nhìn thấy cái chết của chính mình.

“Những bóng ma của người ở đâu?” bà ta cúi kính gặng hỏi.

“Của tôi... tôi không biết. Tôi không có.”

Bà ta cầu nhàu. “Mọi người đều có bóng ma – những con người đã chết mà người luôn hối tiếc. Tôi lỗi. Sự sợ hãi. Tại sao ta lại không thấy được của người?”

Thalia và Nico vẫn đang bị mê hoặc, nhìn chăm chăm vào bà ta như thể đó chính là người mẹ đã mất từ lâu của họ. Tôi nghĩ về những người bạn khác mà tôi đã nhìn thấy họ chết – Bianca di Angelo, Zê Nightshade, Lee Fletcher, đến một số tên đại loại như thế.

“Tôi đã chúc phúc cho họ,” tôi nói. “Họ đã qua đời. Họ không phải là những con ma. Giờ, hãy tránh xa những bạn tôi ra!”

Tôi chém mạnh vào Melinoe. Bà ta nhanh chóng lùi lại, cầu nhàu với sự thất vọng. Màn sương quanh các bạn tôi đang dần tan đi. Họ đứng đó chớp chớp mắt nhìn con ma phía trước mặt như thể họ vừa nhìn thấy hình dạng gớm ghiếc của bà ta.

“Đó là cái gì?” Thalia nói. “Ồ đâu...?”

“Đó là một cái bẫy,” Nico nói. “Bà ta đã lừa chúng ta.”

“Các người đã quá muộn rồi, lũ á thần đáng ghét,” Melinoe nói. Một cánh hoa cẩm chướng nữa rơi xuống, chỉ còn lại một cánh duy nhất trên bông hoa. “Sự thỏa thuận đã được thiết lập.”

“Thỏa thuận nào?” tôi gắng hỏi.

Melinoe đang tạo ra những tiếng suýt suýt, và tôi nhận ra rằng đó là cách bà ta cười. “Có rất nhiều con ma, anh bạn á thần trẻ tuổi à. Họ mong ước được giải thoát. Khi Kronos thống trị thế giới, ta sẽ có thể tự do đi giữa những con người bình thường cả ngày và đêm, gieo rắc nỗi kinh sợ vì họ đáng nhận được điều đó.”

“Thanh kiếm của Hades đâu?” tôi hỏi. “Ethan đâu?”

“Kết thúc rồi,” Melinoe hứa. “Ta sẽ không ngăn người. Ta không cần làm thế. Nhanh thôi, Percy Jackson, người sẽ có rất nhiều con ma. Và người sẽ nhớ ta.”

Thalia kéo cung và hướng nó về phía con ma. “Nếu người mở một đường lên thế giới loài người, người có thực sự nghĩ rằng Kronos sẽ tưởng thưởng cho người sao? Ông ta sẽ quăng người xuống Tartarus cùng với tất cả các bề tôi của thần Hades.”

Melinoe nhe răng ra, “Mẹ của người đã đúng, Thalia. Người là một đứa con gái chỉ biết giận dữ. Giải việc bỏ trốn. Ngoài ra chẳng có gì nữa.”

Mũi tên được bắn ra, nhưng khi nó chạm vào Melinoe bà ta biến mất trong màn sương, chẳng để lại gì ngoài tiếng cười khó nghe của bà ta. Mũi tên của Thalia bắn vào tảng đá và hoàn toàn không nguy hại gì.

“Con ma ngu ngốc,” cô ấy lầu bầu.

Tôi có thể nói cô ấy thực sự run rẩy. Đôi mắt cô ấy rơm rớm đỏ. Hai tay cô ấy run run. Nico trông khá choáng váng như thể ai đó đánh vào giữa đôi mắt của cậu ấy vậy.

“Tên trộm...” cậu ấy nói. “Chắc chắn ở trong động. Chúng ta phải ngăn hấn ta trước khi...”

Ngay lúc đó, cánh hoa cuối cùng rơi xuống. Đóa hoa biến thành màu đen và héo rũ.

“Quá trễ,” tôi nói.

Tiếng cười của một người đàn ông vang lên từ phía bên dưới ngọn núi.

“Người nói đúng về điều đó,” một giọng nói vang lên. Có hai người đàn ông xuất hiện ở miệng hang – một cậu nhóc với miềng che ở mắt và một người đàn ông cao ba mét trong bộ áo quần liền nhau rách rưới. Tôi nhận ra cậu nhóc: Ethan Nakamura, con trai của Nemesis. Trong tay cậu ta là thanh kiếm chưa hoàn chỉnh – một lưỡi kiếm hai lưỡi được làm bằng sắt Stygian đen với thiết kế hình bộ xương được khắc nổi bằng bạc. Nó không có cán, nhưng ở cuối lưỡi kiếm là một chiếc chìa khóa vàng, y như hình ảnh tôi được nữ thần Persephone cho thấy.

Gã khổng lồ đứng cạnh hấn ta có đôi mắt bằng bạc nguyên chất. Khuôn mặt ông ta được bao phủ bởi lớp râu lởm chởm và mái tóc xám nhô ra một cách mất trật tự. Ông ta trông mảnh khảnh và phờ phạc trong bộ áo quần tù rách nát, như thể ông ta vừa trải qua một vài ngàn năm trước đây ở đáy một cái hố, nhưng ngay cả khi trong tình trạng yếu ớt như thể ông ta trông khá là đáng sợ. Ông ta đưa một tay mình ra và

một cái giáo khổng lồ xuất hiện. Tôi nhớ những gì Thalia đã nói về Iapetus: Tên ông ta có nghĩa là ‘Mũi Khoan’ vì đó là những gì ông ta muốn làm với kẻ thù của mình.

Tên khổng lồ Titan cười đầy độc ác. “Và giờ ta sẽ hủy diệt bọn này.”

“Ông chủ!” Ethan cắt ngang. Hắn ta mặc bộ quần áo dã chiến với chiếc balô đeo lưng lủng lẳng sau lưng. Miếng che mắt của hắn vênh lên, khuôn mặt hắn phủ đầy mồ hôi và mồ hôi. “Chúng ta đã có thanh kiếm. Chúng ta nên...”

“Được rồi, được rồi,” tên khổng lồ Titan nói với vẻ sốt ruột. “Người đã làm rất tốt, Nawaka.”

“Là Nakamura thưa ông chủ.”

“Gì cũng được. Ta chắc em trai Kronos của ta sẽ tưởng thưởng cho người. Nhưng giờ chúng ta đang có việc giết người cần phải chú tâm.”

“Chúa tể của tôi,” Ethan kiên trì thuyết phục. “Ngài chưa thực sự có được toàn bộ sức mạnh. Chúng ta nên đi lên và triệu tập các em trai ngài ở thế giới trên kia. Chúng ta được lệnh phải bỏ trốn.”

Tên khổng lồ Titan quay đầu lại về phía hắn ta. “Bỏ trốn? Người vừa mới nói bỏ trốn?”

Mặt đất rung chuyển. Ethan ngã nện xuống đất và bò lùi ra sau. Thanh kiếm chưa hoàn chỉnh của thần Hades kêu lách cách khi va vào các tảng đá. “Ồ-ồ-ông chủ, làm ơn...”

“Iapetus không bỏ trốn! Ta đã chờ đợi ba niên kỷ để được gọi ra khỏi cái hố đó. Ta muốn trả thù, và ta sẽ bắt đầu làm điều đó bằng cách giết hết những kẻ yếu đuối này!”

Ông ta chìa mũi giáo vào tôi và tấn công.

Nếu ông ta có đủ sức mạnh, tôi hoàn toàn không nghi ngờ ông ta sẽ đâm xuyên qua giữa người tôi. Ngay cả khi yếu ớt và vừa mới ra khỏi hố, ông ta khá nhanh. Ông ta di chuyển như một cơn lốc xoáy, chém cực kỳ nhanh đến độ tôi khó có thời gian né cú tấn công trước khi thanh giáo của ông ta đâm xuyên qua tảng đá nơi tôi vừa mới đứng.

Tôi choáng váng đến độ khó có thể giữ thanh kiếm của mình. Iapetus giật mạnh thanh giáo ra khỏi mặt đất, nhưng khi ông ta quay lại đối đầu với tôi, Thalia đã bắn tên vào bên sườn, từ vai đến đầu gối của ông ta. Ông ta rống lên và quay sang cô ấy, trông còn giận dữ hơn là bị tổn thương. Nakamura cố rút thanh kiếm của hắn ta ra, nhưng Nico đã hét lên, “Ta nghĩ người không nên làm điều đó!”

Mặt đất trước mặt Ethan nứt ra. Ba tên lính xương được vũ trang xuất hiện giao chiến với hắn ta và đẩy hắn ta lùi lại. Thanh kiếm của thần Hades vẫn nằm trên các tảng đá. Nếu tôi có thể lấy được nó...

Iapetus chém mạnh thanh giáo vào Thalia và cô ấy nhảy ra khỏi hướng đi của nó. Cô ấy thả cây cung của mình xuống để có thể rút dao của mình ra, nhưng cô ấy sẽ không cầm cự được lâu trong trận chiến gay go này.

Nico để Ethan lại cho các chiến binh xương và tấn công Iapetus. Tôi đang ở phía trước mặt ông ta. Tôi cảm thấy vai mình sắp nổ tung, nhưng tôi lao vào tên khổng lồ Titan đó và đâm mạnh thanh Thủy Triều xuống xuyên qua bắp chân của tên khổng lồ Titan đó.

“Ahh!” máu vàng thần thánh chảy ra từ vết thương. Iapetus xoay người lại và cán giáo của ông ta quất mạnh vào người tôi, hất tôi văng ra xa.

Tôi đâm sâu vào các tảng đá, sau đó rơi xuống kế bên Sông Lethe.

“Mày chết trước!” Iapetus rống lên khi ông ta đi khắp khiên về phía tôi. Thalia cố gây chú ý bằng cách hạ gục ông ta bằng cung lửa điện từ các cây dao của cô ấy, nhưng đòn tấn công của cô ấy chỉ như những con muỗi mà thôi. Nico đâm ông ta bằng thanh kiếm của mình, nhưng Iapetus đã hất cậu ấy văng sang một bên mà chẳng thèm nhìn. “Ta sẽ giết tất cả các người! Sau đó ta sẽ quăng linh hồn của các người vào trong bóng tối bất tận của Tartarus!”

Mắt tôi nhìn thấy toàn các vết đen. Tôi hoàn toàn không thể di chuyển. Chỉ thêm một vài phân và tôi sẽ rơi lộn cổ vào dòng sông.

Dòng sông.

Tôi nuốt mạnh, hy vọng giọng nói của tôi vẫn còn hoạt động. “Người... người thậm chí còn xấu hơn cả con trai mình,” tôi chế giễu tên khổng lồ Titan. “Ta có thể hiểu được gã Atlas có được sự ngu ngốc của hắn từ nơi nào.”

Iapetus gầm gừ. Ông ta đi khập khiễng về phía tôi và nâng thanh giáo của ông ta lên.

Tôi không biết liệu tôi có còn đủ sức mạnh hay không, nhưng tôi phải thử. Iapetus đâm mạnh thanh giáo xuống và tôi lặn qua một bên. Thanh giáo đâm xuyên qua mặt đất kế bên nơi tôi đang đứng. Tôi vươn tay lên và nắm lấy cổ áo của ông ta, hy vọng vào sự thật là ông ta đang bị thương và mất cân bằng. Ông ta cố đứng vững, nhưng tôi đã duhết sức lực của mình để kéo ông ta về phía trước. Ông ta trượt chân và ngã xuống, nắm chặt lấy tay tôi trong cơn hoảng loạn, sau đó chúng tôi cùng nhau rơi vào sông Lethe.

Tôm! Tôi nhanh chóng chìm vào trong dòng nước đen xì.

Tôi cầu nguyện thần Poseidon bảo vệ tôi, và khi tôi lặn xuống đáy, tôi chợt nhận ra mình hoàn toàn khô ráo. Tôi biết quyền lợi của bản thân. Và tôi vẫn đang giữ chặt cổ áo của tên khổng lồ Titan.

Dòng chảy ắt đã tách ông ta ra khỏi tay tôi, nhưng không biết sao dòng sông tự đổi hướng xung quanh tôi, để chúng tôi lại với nhau.

Với một ít sức mạnh còn lại của mình, tôi leo ra khỏi dòng sông, kéo theo Iapetus bằng cánh tay lạnh lẽo của mình. Chúng tôi đổ ập người xuống bờ sông – tôi hoàn toàn khô ráo, tên khổng lồ ướt nhẹp. Đôi mắt bạc của ông ta giờ mở lớn như mặt trăng.

Thalia và Nico đứng và nhìn xuống tôi với vẻ mặt đầy kinh ngạc. Ở phía trên hang động, Ethan Nakamura vừa mới chém xong chiến binh xương cuối cùng. Hắn ta quay người lại và hóa đá khi nhìn thấy người khổng lồ Titan đồng minh của mình đang nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

“Chúa tể... chúa tể của ta?” Cậu ta gọi.

Iapetus ngồi dậy và nhìn chằm chằm vào hắn ta. Sau đó ông ta quay lại và mỉm cười với tôi.

“Chào,” ông ta hỏi. “Tôi là ai?”

“Ông là bạn của tôi,” tôi buột miệng. “Ông là... Bob.”

Điều đó dường như khiến ông ta rất hài lòng. “Ta là bạn của cậu, Bob.”

Cố nhiên, Ethan có thể nhận ra là mọi việc không diễn ra theo như mong đợi. Hắn ta liếc nhìn thanh kiếm của thần Hades đang nằm trên mặt đất, nhưng trước khi hắn ta có thể lao tới, một mũi tên bạc được bắn ra cắm chặt lên mặt đất ngay trước mắt cậu ta.

“Không phải hôm nay, thằng nhóc,” Thalia cảnh cáo. “Chỉ thêm một bước nữa thôi, tao sẽ ghim bàn chân mày vào đá đấy.”

Ethan bỏ chạy – chạy thẳng vào hang động của Melinoe, Thalia ngấm vào lưng hắn ta, nhưng tôi nói, “Không. Để cho hắn đi.”

Cô ấy cau mày nhưng hạ cây cung xuống.

Tôi không chắc tại sao tôi lại muốn thả Ethan. Tôi đoán đã có đủ trận đánh trong một ngày, và thành thật mà nói, tôi cảm thấy hối tiếc cho thằng bé. Nó sẽ gặp đủ rắc rối khi tường thuật mọi chuyện lại cho Kronos.

Nico cúi xuống cầm thanh kiếm của thần Hades một cách tôn sùng. “Chúng ta đã lấy lại được. Chúng ta thực sự đã lấy lại được thanh kiếm.

“Chúng ta đã?” Iapetus hỏi. “Tôi có giúp gì nhiều không?”

Tôi cố trưng ra một nụ cười yếu ớt: “Có đấy, Bob. Cậu đã làm rất tốt.”

Chúng tôi có một chuyến đi tốc hành về cung điện của thần Hades. Nico đã chuyển lời trước, nhờ có những hồn ma mà cậu ấy gọi lên khỏi mặt đất, và chỉ trong vòng vài phút, Ba Nữ Thần Báo Thù tự đến đưa họ quay trở về. Họ không thích thú gì việc mang theo Bob – vị thần Titan, nhưng tôi không đành để ông ta

lại một mình, đặc biệt sau khi ông ta nhìn thấy vết thương trên vai tôi, nói, “Ôi chào!” và đã chữa lành nó chỉ với một cái chạm nhẹ.

Dù sao đi nữa, vào thời điểm chúng tôi đến phòng ngai của thần Hades, tôi cảm thấy thật tuyệt. Vị thần của cái chết ngồi trên chiếc ngai làm bằng xương, nhìn trừng trừng vào chúng tôi và vuốt vuốt bộ râu đen của mình như thể ông ta đang suy ngẫm cách tốt nhất để tra tấn chúng tôi. Nữ thần Persephone ngồi kế bên ông ta, không nói một lời, khi Nico giải thích về cuộc phiêu lưu của chúng tôi.

Trước khi chúng tôi đưa trả lại thanh kiếm, tôi khẳng định buộc thần Hades phải thể không sử dụng nó chống lại các vị thần. Đôi mắt ông ta lóe sáng như thể muốn thiêu cháy tôi vậy, nhưng cuối cùng ông ta nghiêng rằng đưa ra lời thể.

Nico đặt thanh kiếm ở chân cha mình và cúi đầu, chờ đợi sự tưởng thưởng từ cha mình.

Thần Hades nhìn vợ mình. “Nàng đã không tuân theo mệnh lệnh trực tiếp của ta.”

Tôi không chắc ông ấy đang nói gì, nhưng nữ thần Persephone không phản ứng, ngay cả với cái nhìn xem thường từ ông ấy.

Thần Hades quay lại nhìn Nico. Ánh mắt ông ấy dịu đi chỉ một giây, như đá mềm hơn thép. “Con sẽ không nói chuyện này ra với mọi người.”

“Vâng, thưa ngài,” Nico đồng ý.

Ông ấy liếc nhìn tôi. “Và nếu các bạn của con không giữ mồm giữ miệng, cha sẽ cắt lưỡi chúng.”

“Xin cứ tự nhiên.” tôi nói.

Thần Hades nhìn thanh kiếm. Đôi mắt ông ấy đầy giận dữ và một điều gì khác nữa – nó tương tự như sự khao khát. Ông ấy búng ngón tay. Nữ thần Báo Thù hạ cánh xuống từ trên đỉnh ngai của ông ấy.

“Mang lưỡi kiếm này quay trở về lại xưởng rèn,” ông ta nói với họ. “Ở đó với các thợ rèn cho đến khi nó hoàn tất, và sau đó đem nó trở lại cho ta.”

Nữ thần Báo Thù biến mất trong không khí cùng với vũ khí, và tôi tự hỏi còn bao lâu nữa sẽ đến ngày tôi hối hận vì những gì xảy ra ngày hôm nay. Luôn có những cách để lách khỏi lời thể, và tôi nghĩ rằng thần Hades sẽ tìm ra được một trong số chúng.

“Người thật khôn ngoan, chúa tể của ta.” nữ thần Persephone nói.

“Nếu ta khôn ngoan,” ông ta lầu bầu, “Ta sẽ nhốt nàng trong phòng nàng. Nếu nàng không tuân lời ta một lần nữa...”

Ông ta không nói hết lời đe dọa của mình. Sau đó ông ta búng tay và biến mất vào bóng tối.

Nữ thần Persephone trông còn xanh xao hơn so với bình thường. Bà ấy mất một lúc để vuốt thẳng lại áo đầm, sau đó quay về phía chúng tôi. “Các người đã làm rất tốt, các á thần.” Bà ta vẫy tay và ba bông hồng đỏ xuất hiện dưới chân chúng tôi. “Đề nát những bông hồng này, các người sẽ quay trở lại thế giới của các người. Các người có được lời cảm ơn từ chúa tể của ta.”

“Tôi có thể cho là thế,” Thalia cầu nhàu.

“Tạo ra thanh kiếm là ý tưởng của bà,” tôi đột nhiên hiểu rõ. “Đó là lý do tại sao thần Hades đã không có mặt ở đây khi bà trao cho chúng tôi nhiệm vụ. Thần Hades đã không biết đến chuyện thanh kiếm biến mất. Ông ta thậm chí không biết đến sự tồn tại của nó.”

“Nhảm nhí,” nữ thần nói.

Nico nắm chặt nắm tay. “Percy nói đúng. Bà muốn thần Hades tạo ra thanh kiếm này. Ông ấy đã nói “Không” với bà. Ông ấy biết việc đó quá nguy hiểm. Các vị thần khác sẽ không bao giờ tin ông ấy. Việc đó sẽ xóa bỏ sự cân bằng về sức mạnh.”

“Rồi nó bị đánh cắp,” Thalia nói. “Bà đã đóng cửa Địa Ngục, không phải thần Hades. Bà không thể nói với ông ấy chuyện đã xảy ra. Và bà cần chúng tôi tìm thanh kiếm về trước khi thần Hades biết chuyện. Bà đã lợi dụng

Nữ thần Persephone liếm môi mình. “Điều quan trọng là Hades giờ đã chấp nhận thanh kiếm. Ông ấy sẽ hoàn tất nó, và chồng ta sẽ trở nên mạnh mẽ như thần Zeus hoặc thần Poseidon. Vương quốc của chúng ta sẽ được bảo vệ để chống lại Kronos... hoặc bất cứ ai cố đe dọa chúng ta.”

“Và chúng tôi là nguyên nhân,” tôi nói đầy khốn khổ.

“Các người đã rất hữu ích,” nữ thần Persephone đồng ý. “Có lẽ một phần thưởng cho sự im lặng của các người...”

“Biến đi,” tôi nói, “trước khi tôi mang bà ném xuống sông Lethe. Bob sẽ giúp tôi. Phải không, Bob?”

“Bob sẽ giúp cậu!” Iapetus đồng ý đầy phấn khởi.

Mắt nữ thần Persephone mở lớn, và sau đó bà ta biến mất trong một cơn mưa hoa cúc.

Nico, Thalia, và tôi nói lời tạm biệt ở ban công nhìn ra Asphodel. Bob thần Titan ngồi bên trong, đang xây nhà bằng các khúc xương và cười vui vẻ mỗi khi nó sụp đổ.

“Em sẽ xem chừng ông ta,” Nico nói. “Ông ta giờ đã vô hại. Có thể... em không biết. Chúng ta có thể huấn luyện cho ông ấy làm điều gì đó thật tốt, chẳng hạn.”

“Em chắc là em muốn ở lại đây chứ?” tôi hỏi. “Nữ thần Persephone sẽ khiến cuộc sống của em vô cùng khốn đốn.”

“Em phải ở lại,” cậu bé khẳng định. “Em muốn ở gần cha em. Ông ấy cần một người cố vấn tốt hơn.”

Tôi không thể tranh cãi về điều đó. “Ừm, vậy nếu em cần bất cứ điều gì...”

“Em sẽ lên tiếng,” cậu bé hứa. Cậu bé bắt tay với Thalia và tôi. Cậu bé quay lại để rời đi, nhưng cậu bé nhìn tôi thêm một lần nữa. “Percy, anh không quên lời đề nghị của em chứ?”

Một sự ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi. “Anh vẫn còn đang nghĩ đến điều đó.”

Nico gật đầu. “Được rồi, bất cứ khi nào anh sẵn sàng.”

Sau khi cậu bé rời đi, Thalia hỏi. “Đề nghị gì thế?”

“Một điều cậu bé đã nói với tớ vào mùa hè năm ngoái,” tôi nói. “Một cách hợp lý để chiến đấu với Kronos. Nó quá nguy hiểm. Và tớ thì đã có quá đủ nguy hiểm cho một ngày rồi.”

Thalia gật đầu. “Trong trường hợp đó, vẫn còn muốn ăn tối chứ?”

Tôi không thể không mỉm cười. “Sau tất cả những chuyện này, cậu vẫn còn đói bụng sao?”

“Này,” cô ấy nói, “ngay cả các vị thần cũng phải ăn. Tớ nghĩ về món hamburger thịt băm có lẫn pho mát ở quán McHale’s.”

Và chúng tôi cùng nhau đập nát những bông hồng dẫn lối quay về thế giới con người.

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Gác Sách:

sienna – yenioe11 – Lana Benet

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-so-a-than>